

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 57

Dimecres, 29 d'octubre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núm. 40 i 41.1

Í N D E X

Sessió núm. 40

Dictamen

sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1997

Pressupost

del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1998

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari de 1998

Sessió núm. 41.1

Composició

de la mesa de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

Projecte de Llei

de crèdit extraordinari i habilitació a l'Institut Català de Crèdit Agrari per a afrontar les despeses derivades del tractament de la pesta porcina clàssica

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

Proposició de Llei

de creació del Consell Català de la Formació Professional (presa en consideració)

Proposició de Llei

sobre una nova llei del sòl (presa en consideració)

→

Í N D E X

Proposició de llei

de sanejament de les hisendes locals de Catalunya (presa en consideració)

Preguntes**Proposta de resolució**

per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del joc

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades

S U M A R I

Sessió núm. 40

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Atès que té caràcter de secreta, no se'n fa la transcripció.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.

1. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (Tram. 234-00012/05, 234-00013/05, 234-00014/05 i 234-00015/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:07)

El Ple estableix la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Pere Ribera i Guals, Sr. Marcel Riera i Bou, Sr. Josep Rull i Andreu i Sr. Joan Roma i Cunill.

3748

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1997 (Tram. 232-00006/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:09)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1997.

3748

3. Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1998 (Tram. 230-00003/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:17)

El Ple aprova el pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1998.

3751

4. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 1998 (Tram. 231-00003/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (10:27)

El Ple designa diputats interventors el Sr. Enric Castellnou i Alberch, del G. P. de Convergència i Unió, el Sr. Xavier Guitart i Domènech, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, i el Sr. Xavier Bosch i Garcia, del G. Mixt.

3755

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí.

Sessió núm. 41.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.

1. Composició de mesa de comissió (10:32)

El president comunica una modificació en la composició de la mesa de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

3757

2. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de crèdit extraordinari i habilitació a l'Institut Català de Crèdit Agrari per a afrontar les despeses derivades del tractament de la pesta porcina clàssica (Tram. 200-00037/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:33)

Presentació del Projecte: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

3757

— Esmenes núm. 1, 4, 5 i 8 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 4 i 5.

3759

— Esmenes núm. 2 i 7 (S)

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva.

3760

— Esmenes núm. 3 i 6 (ERC)

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll.

3761

El Sr. Curto i Forès (CiU) i el vicepresident primer intervenen per una qüestió d'ordre.

3763

Torn en contra (CiU): Sr. Curto i Forès.

3763

La Sra. Montserrat i Culleré (P) i el vicepresident primer intervenen per una qüestió d'ordre.

3764

Torn en contra (M): Sr. Morera i Tanyà.

3764

Torn en contra (P): Sr. Sirera i Bellés.

3765

El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per retirar l'esmena núm. 1.

3766

El Sr. Vilalta i Oliva (S) intervé per retirar l'esmena núm. 2.

3766

Votació de l'esmena núm. 3 (11:36): aprovada per 79 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.

3766

<i>Votació del text del Dictamen (article 1) (11:37:06):</i> aprovat per unanimitat.	3766
<i>Votació del text del Dictamen (articles 2 i 3) (11:37:40):</i> aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.	3766
<i>Votació de l'esmena núm. 6 (11:38):</i> rebutjada per 21 vots a favor, 60 en contra i 22 abstencions.	3766
<i>Votació de l'esmena núm. 7 (11:39:02):</i> rebutjada per 38 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions.	3766
<i>Votació de l'esmena núm. 8 (11:39:52):</i> rebutjada per 47 vots a favor, 49 en contra i 12 abstencions.	3766
<i>Votació del text del Dictamen (article 4) (11:40):</i> aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.	3766
<i>Votació del text del Dictamen (disposicions finals, preàmbul i títol de la Llei) (11:41):</i> aprovat per unanimitat.	3766
<i>El president s'incorpora al seu lloc.</i>	

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Tram. 270-00005/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:43)

<i>Presentació:</i> Sr. Pujol i Folcrà (P).	3767
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3768
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	3769
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	3769
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Guitart i Domènech.	3769
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Sesmllo i Rius.	3769
<i>Votació (12:02):</i> aprovada per 112 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	3770

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Català de la Formació Professional (Tram. 202-00084/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:04)

<i>Torn a favor:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	3770
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3772
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	3772
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	3773
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	3774
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Jané i Bel.	3774
<i>Votació (12:39):</i> rebutjada per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	3775

5. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre una nova llei del sòl (Tram. 202-00088/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (12:39)

<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	3775
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3777
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	3777
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	3778
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	3779
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Pont i Puntigam.	3780
<i>Votació (13:21):</i> rebutjada per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	3781

6. Presa en consideració de la Proposició de llei de sanejament de les hisendes locals de Catalunya (Tram. 202-00090/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:22)

<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	3781
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3783
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	3784
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	3785
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Mir i Bagó.	3786
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Pont i Puntigam.	3787
<i>Votació (14:05):</i> rebutjada per 48 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

7. Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (16:35)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions a dur a terme respecte al projecte de decret del Govern de l'Estat d'homogeneïtzació dels continguts de les assignatures d'història i geografia, llengua i literatura (Tram. 317-00344/05)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

3788

Resposta: president de la Generalitat.

3788

Repregunta: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

3788

Segona resposta: president de la Generalitat.

3789

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'arribada del tren de gran velocitat a Catalunya i la seva connexió amb la xarxa europea de ferrocarrils (Tram. 317-00347/05)

Formulació: Sr. Camps i Rovira (CiU).

3789

Resposta: president de la Generalitat.

3789

Pregunta al president de la Generalitat sobre la relació que hi ha entre el deute i les inversions en la política financera de la Generalitat (Tram. 317-00350/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (CiU).

3790

Resposta: president de la Generalitat.

3790

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (CiU).

3791

Segona resposta: president de la Generalitat.

3791

Pregunta al president de la Generalitat sobre el Decret 392/96, del 14 de desembre, anomenat «decret de preus de serveis socials» (Tram. 317-00355/05)

Formulació: Sra. Geli i Fàbrega (S).

3791

Resposta: president de la Generalitat.

3791

Repregunta: Sra. Geli i Fàbrega (S).

3792

Segona resposta: president de la Generalitat.

3792

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política a dur a terme respecte a l'epidèmia del porcí a Catalunya (Tram. 317-00357/05)

Formulació: Sra. Montserrat i Culleré (P).

3793

Resposta: president de la Generalitat.

3793

Repregunta: Sra. Montserrat i Culleré (P).

3793

Segona resposta: president de la Generalitat.

3793

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre respecte al Decret del Govern de l'Estat que regula l'ensenyament d'història i geografia, llengua i literatura castellanés (Tram. 317-00360/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

3794

Resposta: president de la Generalitat.

3794

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

3794

Segona resposta: president de la Generalitat.

3795

Pregunta al Consell Executiu sobre l'organisme encarregat de finançar els crèdits a baix preu destinats als ajuntaments per a la realització de les obres incloses en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya (Tram. 310-00289/05)

Formulació: Sr. Mir i Bagó (S).

3795

Resposta: conseller de Governació.

3796

Repregunta: Sr. Mir i Bagó (S).

3796

Segona resposta: conseller de Governació.

3796

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius del desacord amb projectes de millora del transport públic impulsats per administracions locals, com és el cas del tramvia de la Diagonal, de Barcelona (Tram. 310-00296/05), i sobre els motius del desacord amb la construcció del tramvia de la Diagonal, de Barcelona, i de l'impuls que reben els projectes de millora dels Ferrocarrils de la Generalitat (Tram. 310-00297/05)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3797
	<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3797
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3797
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris a aplicar a l'hora d'establir els serveis mínims en cas d'una vaga del transport públic (Tram. 310-00299/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	3798
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació lingüística existent en la redacció de les bases del concurs literari Sant Jordi, convocat per la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil (Tram. 310-00333/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ariza Irigoyen (P).	3798
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	3798
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ariza Irigoyen (P).	3798
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Justícia.	3799
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha convocat un concurs públic per a la gestió de les loteries de la Generalitat de Catalunya (Tram. 310-00341/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	3799
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	3799
	<i>Repregunta:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	3799
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	3800
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la limitació dins el nou cos de trànsit de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra del nombre de places assignades als guàrdies civils de trànsit (Tram. 310-00353/05)	
	<i>El president n'anuncia el decaïment.</i>	3800
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment del compromís contret per a reparar la carretera C-233 (Tram. 310-00360/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3800
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3800
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3801
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3801
—	8. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs (Tram. 270-00011/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (17:47)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	3802
—	9. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs (Tram. 270-00014/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:00)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	3803
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3806
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	3807
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	3809
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	3811
	<i>La Sra. Figueras i Siñol (S) intervé per contradiccions i la Sra. Nadal i Aymerich (P) li respon.</i>	3811
	<i>Votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució presentada pel G. Socialista (18:54):</i> rebutjada per 46 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.	3812
	<i>Votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana (18:55):</i> rebutjada per 48 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.	

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia amb relació als punts 13, 9, 10, 11, 14, 12, 15 i 18 de l'ordre del dia.

3812

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut (Tram. 300-00269/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (18:57)

Formulació: Sra. Geli i Fàbrega (S).

3812

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

3814

Rèplica: Sra. Geli i Fàbrega (S).

3816

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

3816

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc (Tram. 301-00055/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (19:26)

Formulació: Sr. Bosch i Garcia (M).

3817

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya (Tram. 301-00056/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (19:37)

Formulació: Sr. Bustos i Garrido (S).

3819

Resposta conjunta: conseller de Governació.

3820

Rèplica: Sr. Bosch i Garcia (M).

3821

Rèplica: Sr. Bustos i Garrido (S).

3822

Segona resposta conjunta: conseller de Governació.

3823

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya (Tram. 300-00187/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (20:10)

Formulació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

3823

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

3825

Rèplica: Sr. Piella i Vilaregut (S).

3826

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

3827

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades (Tram. 300-00181/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (20:40)

Formulació: Sra. Olivares i Usac (IC-EV).

3828

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

3830

Rèplica: Sra. Olivares i Usac (IC-EV).

3831

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

3832

La sessió se suspèn a les nou del vespre i catorze minuts.

3748

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 40

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer, acompanyat del vicepresident segon i dels secretaris primer i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i l'òidor de comptes.

ORDRE DEL DIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00012/05, 234-00013/05, 234-00014/05 i 234-00015/05. Sr. Pere Ribera i Guals, Sr. Marcel Riera i Bou, Sr. Josep Rull i Andreu i Sr. Joan Roma i Cunill. Debat i votació del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1997. Tram. 232-00006/05. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3.ª del Reglament).

3. Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1998. Tram. 230-00003/05. Comissió de Govern Interior. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Govern Interior.

4. Diputats interventors per al període pressupostari de 1997. Tram. 231-00003/05. Comissió de Govern Interior. Designació.

(Atès el caràcter de secreta d'aquesta sessió, no se'n fa la transcripció.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats

El Ple del Parlament estudia el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la següent Resolució:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Pere Ribera i Guals, Sr. Marcel Riera i Bou, Sr. Josep Rull i Andreu i Sr. Joan Roma i Cunill.»

Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1997

El Ple del Parlament pren coneixement de la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de 1997, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, i, d'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1997

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Assignacions diputats	759.000.000	-79.950.000	679.050.000	414.850.238	264.199.762	264.199.762	264.199.762	264.199.762	0
122	10001	Assignacions diputats	0	90.494.469	90.494.469	0	90.494.469	90.494.469	90.494.469	90.494.469	0
	10	Alts càrrecs	759.000.000	10.544.469	769.544.469	414.850.238	354.694.231	354.694.231	354.694.231	354.694.231	0
121	11001	Retribucions bàsiques	30.300.000		30.300.000	15.262.014	15.037.986	15.037.986	15.037.986	15.037.986	0
121	11002	Altres remuneracions	5.500.000		5.500.000	3.203.187	2.296.813	2.296.813	2.296.813	2.296.813	0
	110	Personal eventual	35.800.000	0	35.800.000	18.465.201	17.334.799	17.334.799	17.334.799	17.334.799	0
121	12001	Retribucions bàsiques	416.000.000		416.000.000	216.418.566	199.581.434	199.581.434	199.581.434	199.581.434	0
121	12101	Retribucions complementàries	91.500.000		91.500.000	54.700.270	36.799.730	36.799.730	36.799.730	36.799.730	0
121	12102	Altres remuneracions	2.300.000		2.300.000	2.300.000	0	0	0	0	0
	12	Personal funcionari	509.800.000	0	509.800.000	273.418.836	236.381.164	236.381.164	236.381.164	236.381.164	0
121	13101	Retribucions bàsiques	7.000.000	10.900.000	17.900.000	11.822.226	6.077.774	6.077.774	6.077.774	6.077.774	0
121	13102	Retribucions complementàries	2.000.000	2.200.000	4.200.000	2.957.898	1.242.102	1.242.102	1.242.102	1.242.102	0
	13	Personal laboral	9.000.000	13.100.000	22.100.000	14.780.124	7.319.876	7.319.876	7.319.876	7.319.876	0
121	15001	Productivitat	10.200.000	400.000	10.600.000	10.600.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	7.500.000		7.500.000	4.379.766	3.120.234	3.120.234	3.120.234	3.120.234	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	17.700.000	400.000	18.100.000	14.979.766	3.120.234	3.120.234	3.120.234	3.120.234	0
121	16001	Seguretat Social	111.500.000		111.500.000	77.461.959	34.038.041	34.038.041	34.038.041	34.038.041	0
121	16002	MUFACE	2.000.000		2.000.000	1.709.819	290.181	290.181	290.181	290.181	0
121	16004	Altres règims de previsió social	2.500.000		2.500.000	747.412	1.752.588	1.752.588	781.941	371.976	409.965
121	16005	Quotes seguretat social diputats	127.500.000		127.500.000	75.624.791	51.875.209	51.875.209	51.875.209	51.875.209	0
121	16006	Classes passives diputats	3.500.000		3.500.000	2.837.177	662.823	662.823	662.823	662.823	0
121	16007	Assegurances personal i diputats	26.100.000	6.200.000	32.300.000	31.122.286	1.177.714	1.177.714	1.177.714	746.789	430.925
121	16101	Prestació complementària jubilació	3.000.000		3.000.000	3.000.000	0	0	0	0	0
	16	Assegurances i prestacions socials	276.100.000	6.200.000	282.300.000	192.503.444	89.796.556	89.796.556	88.825.909	87.985.019	840.890
TOTAL CAPÍTOL I			1.607.400.000	30.244.469	1.637.644.469	928.997.609	708.646.860	708.646.860	707.676.213	706.835.323	840.890
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	11.000.000	13.000.000	11.642.522	1.357.478	1.357.478	1.357.478	1.273.668	83.810
121	20002	Lloguer fotocopiadores	12.000.000		12.000.000	9.030.596	2.969.404	2.969.404	2.969.404	2.279.289	690.115
121	20101	Lloguer béns immobles	3.250.000		3.250.000	706.972	2.543.028	2.543.028	1.471.352	56.000	58.000
	20	Lloguers	17.250.000	11.000.000	28.250.000	21.380.090	6.869.910	6.869.910	5.854.234	5.024.309	829.925
121	21001	Manteniment immobilitzat material	15.000.000	20.000.000	35.000.000	6.630.817	28.369.183	28.369.183	20.077.094	20.077.094	0
121	21002	Manteniment sistema informàtic	17.500.000		17.500.000	6.347.463	11.152.537	11.152.537	4.888.788	4.084.071	804.717
121	21003	Conservació aire condicionat	4.700.000		4.700.000	1.002.427	3.697.573	3.697.573	3.697.573	3.648.117	49.456
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000		2.600.000	1.610.893	989.107	989.107	989.107	405.910	583.197
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.350.000		1.350.000	425.515	924.485	924.485	924.485	924.485	0
121	21006	Conservació centralita electrònica	1.650.000		1.650.000	106.293	1.543.707	1.543.707	1.543.707	1.543.707	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	10.000.000		10.000.000	5.778.675	4.221.325	4.221.325	4.221.325	3.593.881	627.444
	21	Conservació i reparació	52.800.000	20.000.000	72.800.000	21.902.083	50.897.917	50.897.917	36.342.079	34.277.265	2.064.814

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	22001	Material ordinari no inventariable	15.000.000	15.000.000	9.372.556	5.627.444	5.627.444	5.627.444	5.166.865	460.579
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	20.000.000	20.000.000	11.990.790	8.009.210	8.009.210	8.009.210	7.261.860	747.350
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	4.000.000	3.051.907	948.093	948.093	948.093	930.780	17.313
121	22101	Aigua, gas, electricitat, calefacció, etc.	27.500.000	27.500.000	17.664.124	9.835.876	9.835.876	9.835.876	7.886.278	1.949.598
121	22102	Carburants	3.000.000	3.000.000	2.009.804	990.196	990.196	990.196	829.793	160.403
121	22103	Vestuari	3.200.000	3.200.000	933.458	2.266.542	2.266.542	120.849	20.132	100.717
121	22106	Altres subministraments	4.500.000	4.500.000	3.415.613	1.084.387	1.084.387	1.084.387	1.042.096	42.291
121	22107	Enregistrament i so	2.000.000	2.000.000	1.291.752	708.248	708.248	708.248	708.248	0
121	22201	Comunicacions	37.400.000	37.400.000	18.013.844	19.386.156	19.386.156	19.386.156	12.600.292	6.785.864
121	22301	Transports	3.300.000	3.300.000	2.197.843	1.102.157	1.102.157	1.102.157	901.120	201.037
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.200.000	2.200.000	1.597.920	602.080	602.080	602.080	573.434	28.646
121	22403	Primes assegurances edifici, mobili.	4.000.000	1.000.000	5.000.000	4.990.000	10.000	10.000	10.000	0
121	22501	Tributs	300.000	300.000	156.780	143.220	143.220	143.220	143.220	0
121	22601	Cànon: servei bar-restaurant	12.500.000	9.500.000	22.000.000	13.302.410	8.697.590	4.030.922	3.447.589	583.333
121	22602	Atencions protocolàries i represent.	15.000.000		15.000.000	9.189.926	5.810.074	5.310.074	4.870.111	439.963
121	22606	Hospital Clínic	1.250.000		1.250.000	79.260	1.170.740	292.685	292.685	0
121	22607	Formació i promoció	9.600.000		9.600.000	3.822.556	5.777.444	5.678.444	5.468.444	210.000
121	22608	Altres despeses diverses	10.000.000		10.000.000	7.865.776	2.134.224	1.714.609	1.680.830	33.779
121	22609	Relacions institucionals exteriors	5.000.000		5.000.000	0	0	0	0	0
121	22610	Publicacions obligatòries	53.300.000		53.300.000	35.764.434	17.535.566	17.170.467	9.912.101	7.258.366
121	22611	Publicacions voluntàries	8.000.000		8.000.000	5.307.889	2.692.111	825.751	161.852	663.899
121	22612	Despeses d'informàtica	65.500.000		65.500.000	1.482.000	64.018.000	16.004.500	0	16.004.500
121	22701	Neteja i sanejament	47.000.000	300.000	47.300.000	548.672	46.751.328	23.813.596	23.601.492	212.104
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000		3.000.000	1.085.000	1.915.000	0	0	0
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000		3.000.000	1.032.062	1.967.938	1.583.978	1.311.024	272.954
121	22709	Serveis agències de notícies	3.600.000		3.600.000	40.704	3.559.296	1.313.240	1.186.428	126.812
22		Material, subministraments i altres	363.150.000	10.800.000	373.950.000	161.207.080	212.742.920	126.306.182	90.006.674	36.299.508
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	16.000.000	2.000.000	18.000.000	4.041.664	13.958.336	13.958.336	11.984.835	1.973.501
121	23002	Conveni amb RENFE	1.500.000		1.500.000	1.267.585	232.415	232.415	232.415	0
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000		500.000	0	0	0	0	0
121	23102	Indemnització als diputats	329.000.000	-70.000.000	259.000.000	140.748.137	118.251.863	118.251.863	118.251.863	0
121	23102	Indemnització als diputats	0	74.939.602	74.939.602	29.939.612	44.999.990	44.999.990	44.999.990	0
23		Indemnitzacions per raó del servei	347.000.000	6.939.602	353.939.602	176.496.998	177.442.604	177.442.604	175.469.103	1.973.501
TOTAL CAPÍTOL II			780.200.000	48.739.602	828.939.602	380.986.251	447.953.351	345.945.099	304.777.351	41.167.748
CAPÍTOL IV										
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	697.300.000	12.600.000	709.900.000	355.067.498	354.832.502	354.832.502	354.832.502	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	195.268	195.268	0	195.268	195.268	195.268	0
121	48201	Fons d'acció social	1.500.000	250.000	1.750.000	1.249.479	500.521	500.521	500.521	0
121	48301	Ajut estudis i formació fills funcionaris	4.500.000	500.000	5.000.000	5.000.000				0
48		A famílies i institucions sense fi lucre	703.300.000	13.545.268	716.845.268	361.316.977	355.528.291	355.528.291	355.528.291	0
TOTAL CAPÍTOL IV			703.300.000	13.545.268	716.845.268	361.316.977	355.528.291	355.528.291	355.528.291	0
CAPÍTOL VI										
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	39.000.000	50.000.000	89.000.000	80.891.328	8.108.672	8.108.672	5.851.748	255.450
122	61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	57.227.208	57.227.208	56.092.936	1.134.272	1.134.272	0	0
61		Inversions en edificis i altres constr.	39.000.000	107.227.208	146.227.208	136.984.264	9.242.944	9.242.944	5.851.748	255.450
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000		1.000.000	0	0	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	300.000	14.500.000	14.800.000	14.800.000	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	3.800.000	2.600.000	6.400.000	2.328.602	4.071.398	1.433.744	1.011.156	422.588
62		Inversions en maquinària, instal·lació	5.100.000	17.100.000	22.200.000	18.128.602	4.071.398	1.433.744	1.011.156	422.588
121	63101	Adquisició vehicle	500.000		500.000	500.000	0	0	0	0
63		Inversions funcionament serveis	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0
121	64101	Adquisició de mobiliari	10.000.000	5.000.000	15.000.000	14.531.597	468.403	468.403	196.169	272.234
64		Inversions en mobiliari i estris	10.000.000	5.000.000	15.000.000	14.531.597	468.403	468.403	196.169	272.234
121	65101	Pla informàtic	25.000.000		25.000.000	24.603.628	396.372	396.372	396.372	0
122	65101	Pla informàtic	0	62.600.000	62.600.000	60.280.261	2.319.739	2.319.739	876.011	92.696
65		Inversions en equip de procés dades	25.000.000	62.600.000	87.600.000	84.883.889	2.716.111	2.716.111	1.179.687	92.696
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	1.000.000	6.500.000	3.553.293	2.946.707	2.946.707	2.396.335	550.372
67			5.500.000	1.000.000	6.500.000	3.553.293	2.946.707	2.946.707	2.396.335	550.372
TOTAL CAPÍTOL VI			85.100.000	192.927.208	278.027.208	258.581.645	19.445.563	19.445.563	11.972.985	1.593.340
CAPÍTOL VIII										
121	83101	Bestretes	2.000.000		2.000.000	-7.684.273	9.684.273	9.684.273	7.839.679	1.844.594
83		Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	-7.684.273	9.684.273	9.684.273	7.839.679	1.844.594
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	-7.684.273	9.684.273	9.684.273	7.839.679	1.844.594
TOTAL PRESSUPOST			3.178.000.000	285.456.547	3.463.456.547	1.922.198.209	1.541.258.338	1.541.258.338	1.430.806.861	45.446.572

3750

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DEL 1996

Capítol	Pendent 35430	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	15.061.361	0	15.061.361	13.648.023	1.413.338
Capítol II	78.622.601	0	78.622.601	72.920.460	5.702.141
Capítol IV	1.510.303	0	1.510.303	1.496.957	13.346
Capítol VI	14.472.349	0	14.472.349	14.165.865	306.484
	109.666.614	0	109.666.614	102.231.305	7.435.309

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 1997

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121 10001 Retribucions bàsiques	15.595.000		15.595.000	9.258.991	6.336.009	6.336.009	6.336.009	6.336.009	0
121 10002 Retribucions complementàries	21.290.000		21.290.000	12.687.870	8.602.130	8.602.130	8.602.130	8.602.130	0
10 Alts càrrecs	36.885.000	0	36.885.000	21.946.861	14.938.139	14.938.139	14.938.139	14.938.139	0
121 11001 Retribucions bàsiques	107.800.000	-1.000.000	106.800.000	69.153.616	37.646.384	37.646.384	37.646.384	34.520.739	3.125.645
122 11001 Retribucions bàsiques	0	9.320.251	9.320.251	0	9.320.251	9.320.251	9.320.251	9.320.251	0
121 11002 Altres remuneracions	17.990.000		17.990.000	10.289.791	7.700.209	7.700.209	7.700.209	7.700.209	0
11 Personal eventual	125.790.000	8.320.251	134.110.251	79.443.407	54.666.844	54.666.844	54.666.844	51.541.199	3.125.645
121 15001 Productivitat	2.590.000		2.590.000	2.590.000	0	0	0	0	0
121 15101 Gratificacions serveis extraordinaris	2.795.000		2.795.000	1.315.633	1.479.367	1.479.367	1.479.367	1.479.367	0
15 Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.385.000	0	5.385.000	3.905.633	1.479.367	1.479.367	1.479.367	1.479.367	0
121 16001 Seguretat Social	33.700.000		33.700.000	24.625.287	9.074.713	9.074.713	9.074.713	9.074.713	0
121 16004 Altres règims de previsió social	300.000		300.000	192.582	107.418	107.418	107.418	107.418	0
121 16007 Assegurances de personal	1.000.000		1.000.000	903.496	96.504	96.504	96.504	96.504	0
16 Assegurances i prestacions socials	35.000.000	0	35.000.000	25.721.365	9.278.635	9.278.635	9.278.635	9.278.635	0
CAPÍTOL I	203.060.000	8.320.251	211.380.251	131.017.266	80.362.985	80.362.985	80.362.985	77.237.340	3.125.645
CAPÍTOL II									
121 20001 Lloguer béns mobles	900.000		900.000	543.418	356.582	356.582	356.582	356.582	0
122 20001 Lloguer béns mobles	0	800.000	800.000	330.351	469.649	469.649	469.649	390.956	78.693
121 20101 Lloguer béns immobles	5.470.000		5.470.000	2.473.251	2.996.749	2.996.749	2.827.853	2.827.853	0
122 20101 Lloguer béns immobles	0	200.000	200.000	200.000	0	0	0	0	0
20 Loguers	6.370.000	1.000.000	7.370.000	3.547.020	3.822.980	3.822.980	3.654.084	3.575.391	78.693
121 21001 Manteniment immobilitzat material	6.610.000		6.610.000	5.440.284	1.169.716	1.169.716	1.169.716	1.159.376	10.340
122 21001 Manteniment immobilitzat material	0	400.000	400.000	112.235	287.765	287.765	287.765	192.299	95.466
21 Conservació i reparació	6.610.000	400.000	7.010.000	5.552.519	1.457.481	1.457.481	1.457.481	1.351.675	105.806
121 22001 Material ordinari no inventariable	1.700.000		1.700.000	883.584	816.416	816.416	816.416	816.416	0
121 22002 Premsa, revistes, llibres i altes publ.	1.070.000		1.070.000	552.930	517.070	517.070	468.600	468.600	48.470
121 22003 Material informàtic no inventariable	300.000		300.000	89.697	210.303	210.303	210.303	204.387	5.916
121 22101 Aigua, gas, electricitat, calefacció...	3.460.000		3.460.000	2.229.598	1.230.402	1.230.402	1.230.402	1.075.485	154.917
121 22102 Carburants	295.000		295.000	15.000	280.000	280.000	280.000	200.000	80.000
121 22103 Vestuari	190.000		190.000	59.239	130.761	130.761	130.761	130.761	0
121 22106 Altres subministraments	210.000		210.000	80.666	129.334	129.334	129.334	129.334	0
121 22201 Comunicacions	3.000.000		3.000.000	2.099.833	900.167	900.167	880.482	880.482	19.685
122 22201 Comunicacions	0	1.200.000	1.200.000	641.329	558.671	558.671	558.671	88.213	470.458
121 22401 Primes d'assegurances	440.000		440.000	293.348	146.652	146.652	146.652	146.652	0
121 22501 Tributs	347.000		347.000	169.416	177.584	177.584	177.584	177.584	0
121 22602 Atencions protocolàries i representat.	770.000		770.000	263.808	506.192	506.192	506.192	313.598	192.594
122 22602 Atencions protocolàries i representat.	0	700.000	700.000	0	700.000	700.000	390.258	390.258	309.742
121 22603 Publicitat i propaganda	550.000		550.000	550.000	0	0	0	0	0
121 22605 Reunions i conferències	800.000		800.000	314.403	485.597	485.597	485.597	64.517	421.080
121 22607 Formació i promoció	600.000		600.000	530.000	70.000	70.000	70.000	70.000	0
122 22607 Formació i promoció	0	1.000.000	1.000.000	960.000	40.000	40.000	40.000	20.000	20.000
121 22608 Altres despeses diverses	540.000		540.000	243.050	296.950	296.950	296.950	220.502	76.448
121 22609 Publicacions	3.000.000		3.000.000	1.538.865	1.461.135	1.461.135	561.500	560.166	1.334
122 22609 Publicacions	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0
121 22701 Neteja i sanejament	7.455.000		7.455.000	249.653	7.205.347	7.205.347	3.002.230	2.401.784	600.446
121 22707 Estudis i treballs tècnics	7.260.000		7.260.000	352.412	6.907.588	6.907.588	4.048.124	560.181	560.181
122 22707 Estudis i treballs tècnics	0	5.988.845	5.988.845	3.551.981	2.436.864	2.436.864	1.035.806	592.944	442.862
22 Material, subministraments i altres	31.987.000	9.888.845	41.875.845	15.668.812	26.207.033	26.207.033	16.403.940	12.999.807	3.404.133
121 23001 Dietes, locomoció i trasllats	1.200.000		1.200.000	726.760	473.240	473.240	473.240	473.240	0
122 23001 Dietes, locomoció i trasllats	0	1.000.000	1.000.000	351.934	648.066	648.066	648.066	303.025	345.041
121 23101 Dietes, locomoció i trasllats	1.000.000		1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
23 Altres indemnitzacions	1.201.000	1.000.000	2.201.000	1.079.694	1.121.306	1.121.306	1.121.306	776.265	345.041
Indemnitzacions per raó del servei									
TOTAL CAPÍTOL II	46.168.000	12.288.845	58.456.845	25.848.045	32.608.800	32.608.800	22.636.811	18.703.138	3.933.673

				Crédit inicial	Modificació	Crédit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL IV												
121	48001			860.000	0	860.000	860.000	0	0	0	0	0
	48101	Transferències a famílies		440.000		440.000	440.000	0				
	48	Fons d'acció social		1.300.000	0	1.300.000	1.300.000	0	0	0	0	0
		Transferències a famílies										
TOTAL CAPÍTOL IV				1.300.000	0	1.300.000	1.300.000	0	0	0	0	0
CAPÍTOL VI												
121	61001			1.100.000		1.100.000	309.264	790.736	790.736	790.736	790.736	0
122	61001	Obres condicionament edifici		0	2.000.000	2.000.000	1.359.866	640.134	640.134	640.134	238.774	401.360
	61	Obres condicionament edifici		1.100.000	2.000.000	3.100.000	1.669.130	1.430.870	1.430.870	1.430.870	1.029.510	401.360
		Inversions en edificis i altres const.										
121	62001			300.000		300.000	300.000	0	0	0	0	0
122	62001	Altra maquinària		0	500.000	500.000	500.000	0	0	0	0	0
	62	Altra maquinària		300.000	500.000	800.000	800.000	0	0	0	0	0
		Inversions en maquinària, instal·lacions										
121	64001			559.000		559.000	53.008	505.992	505.992	505.992	0	505.992
122	64001	Mobiliari		0	2.500.000	2.500.000	2.221.716	278.284	278.284	278.284	0	278.284
	64	Mobiliari		559.000	2.500.000	3.059.000	2.274.724	784.276	784.276	784.276	0	784.276
		Inversions en mobiliari i estris										
121	65001			3.000.000		3.000.000	2.286.600	713.400	713.400	713.400	713.400	0
122	65001	Equip informàtic		0	1.047.570	1.047.570	725.902	321.668	321.668	121.104	121.104	0
	65	Equip informàtic		3.000.000	1.047.570	4.047.570	3.012.502	1.035.068	1.035.068	834.504	834.504	0
		Inversions en equip de procés dades										
121	67001			500.000		500.000	249.652	250.348	250.348	250.348	104.977	145.371
		Llibres		500.000	0	500.000	249.652	250.348	250.348	250.348	104.977	145.371
		Inversions en immobilitzat material										
TOTAL CAPÍTOL VI				5.459.000	6.047.570	11.506.570	8.006.008	3.500.562	3.500.562	3.299.998	1.968.991	1.331.007
CAPÍTOL VIII												
121	83101			500.000	1.000.000	1.500.000	850.000	650.000	650.000	650.000	650.000	0
	83	Bestretes		500.000	1.000.000	1.500.000	850.000	650.000	650.000	650.000	650.000	0
		Concessió préstes i bestretes										
TOTAL CAPÍTOL VIII				500.000	1.000.000	1.500.000	850.000	650.000	650.000	650.000	650.000	0
TOTAL PRESSUPOST				256.487.000	27.656.666	284.143.666	167.021.319	117.122.347	117.122.347	106.949.794	98.559.469	8.390.325

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DEL 1996

Capítol	Pendent 35064	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	552.496		552.496	552.496	0
Capítol II	10.018.953	0	10.018.953	9.503.075	515.878
Capítol IV	3.115	0	3.115	0	3.115
Capítol VI	4.512.096		4.512.096	4.512.096	0
	15.086.660	0	15.086.660	14.567.667	518.993

Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1998

El Ple del Parlament debat el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1998. Finalment, d'acord amb el que estableix l'article 46.2.segon del Reglament, ha aprovat el Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1998:

«1. S'aprova el projecte de pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1998 per un total de 3.397.650.000 de pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 1.

»2. S'aprova el projecte de pressupost del Síndic de Greuges per al 1998 (servei 02 de la secció 01) per un total de 274.414.000 de pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 2.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998 les disposicions addicionals següents:

“Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d’incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 1997 als mateixos capítols del pressupost per al 1998.

”Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s’han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest les demani.

“Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d’Economia i Finances”.»

3752

PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1998

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

			Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. Remuneracions del personal				
Article 10. <i>Alts càrrecs</i>				780.000.000
100	Retribucions bàsiques i altres remuneracions			
100.01	Assignacions diputats		780.000.000	
Article 11. <i>Personal eventual</i>				36.900.000
110	Personal eventual			
110.01	Retribucions bàsiques		31.300.000	
110.02	Altres remuneracions		5.600.000	
Article 12. <i>Funcionaris</i>				540.400.000
120	Retribucions personals			
120.01	Retribucions bàsiques		440.700.000	
121	Retribucions complementàries			
121.01	Retribucions complementàries		99.700.000	
Article 13. <i>Personal laboral</i>				12.000.000
131	Personal laboral temporal			
131.01	Retribucions bàsiques		9.000.000	
131.02	Retribucions complementàries		3.000.000	
Article 15. <i>Incentius al rendiment i activitats extraordinàries</i>				19.200.000
150	Incentius al rendiment			
150.01	Productivitat		11.700.000	
151	Activitats extraordinàries			
151.01	Gratificacions per serveis extraordinaris		7.500.000	
Article 16. <i>Assegurances i prestacions socials</i>				302.100.000
160	Quotes Socials			
160.01	Seguretat Social personal		114.200.000	
160.02	MUFACE		2.000.000	
160.04	Altres règims de previsió social		3.100.000	
160.05	Seguretat Social diputats		134.700.000	
160.06	Classes passives diputats		3.500.000	
160.07	Assegurances personal i diputats		30.500.000	
160.08	Seguretat Social exdiputats		100.000	
161	Prestacions Socials			
161.02	Prestació compl. cessament i jubilació diputats		1.000.000	
161.03	Prestació protecció maternitat personal		3.000.000	
161.04	Subsidis jubilació funcionaris		3.000.000	
161.05	Pla de pensions funcionaris		7.000.000	
TOTAL CAPÍTOL I			1.690.600.000	1.690.600.000
CAPÍTOL II. Despeses de béns corrents i de serveis				
Article 20. <i>Lloguers</i>				47.900.000
200				
200.01	Lloguer de béns mobles		2.000.000	
200.02	Lloguer de fotocopiadores i fax		12.000.000	
200.03	Lloguer equipament informàtic		23.000.000	
201				
201.01	Lloguer de béns immobles		3.600.000	
209				
209.01	Canon: Bar-Restaurant		7.300.000	
Article 21. <i>Conservació i reparació</i>				61.900.000
210				
210.01	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material		18.000.000	
210.02	Conservació sistema informàtic		13.800.000	
210.03	Conservació aire condicionat		4.800.000	
210.04	Conservació parc mòbil		2.600.000	
210.05	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda		1.300.000	
210.06	Conservació centraleta electrònica		1.700.000	
210.07	Conservació altra maquinària i equip		15.000.000	
210.10	Conservació sistemes de seguretat		2.900.000	
210.11	Conservació sistema electrònic de votació		1.800.000	
Article 22. <i>Material, subministraments i altres</i>				352.900.000
220	Material d'oficina			
220.01	Material ordinari no inventariable		18.000.000	
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres publicacions		21.000.000	
220.03	Material informàtic no inventariable		4.000.000	
221	Subministraments de béns i serveis			
221.01	Electricitat		24.500.000	
221.02	Aigua		3.000.000	
221.05	Carburants		3.000.000	
221.06	Vestuari		3.800.000	
221.09	Altres subministraments		4.500.000	
221.10	Enregistrament i so		1.500.000	
222	Comunicacions			
222.01	Telefòniques		35.000.000	
222.02	Postals		4.000.000	
222.06	Altres		1.500.000	
223				
223.01	Transports		4.000.000	
224				
224.02	Primes d'assegurances de parc mòbil		2.200.000	
224.03	Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maquinària		4.000.000	
225				
225.01	Tributs		300.000	
226	Despeses diverses			
226.02	Atencions protocolàries i representatives		18.000.000	
226.06	Hospital Clínic		1.400.000	
226.07	Formació i promoció del personal		9.800.000	
226.08	Altres despeses diverses		10.000.000	
226.55	Conveni amb CIGSA per prestació de serveis		70.000.000	
227	Treballs realitzats per altres empreses			
227.01	Neteja i sanejament		48.700.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics		3.000.000	
227.08	Prestació altres serveis informàtics		3.000.000	
227.09	Serveis agències de notícies		3.700.000	
227.19	Publicacions obligatòries		42.000.000	
227.20	Publicacions voluntàries		9.000.000	

			Total concepte	Total article
Article 23. <i>Indemnitzacions per raó de servei</i>				375.850.000
230				
	230.01	Dietes, locomoció i trasllats	18.000.000	
	230.02	Conveni amb RENFE	1.500.000	
231				
	231.01	Altres indemnitzacions	500.000	
	231.02	Indemnització als diputats	340.000.000	
232				
	232.01	Ajuts menjador	9.100.000	
233				
	233.01	Fons d'acció social	1.750.000	
	233.02	Ajut formació fills funcionaris	5.000.000	
TOTAL CAPÍTOL II			838.550.000	838.550.000
CAPÍTOL IV. Transferències corrents				
Article 48. <i>A famílies i institucions sense finalitat de lucre</i>				710.100.000
481				
	481.01	Assignacions als grups parlamentaris	710.100.000	
TOTAL CAPÍTOL IV			710.100.000	710.100.000
CAPÍTOL VI. Inversions reals				
Article 61. <i>Inversions en edificis i altres construccions</i>				106.000.000
611				
	611.01	Obres de condicionament de l'edifici	106.000.000	
Article 62. <i>Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge</i>				9.200.000
621				
	621.01	Programa microfilmació d'ariis	1.000.000	
622				
	622.01	Sistema de seguretat	300.000	
623				
	623.01	Altra maquinària	7.900.000	
Article 63. <i>Inversions en material de transport</i>				5.200.000
631				
	631.01	Adquisició vehicle	5.200.000	
Article 64. <i>Inversions en mobiliari i estris</i>				15.500.000
641				
	641.01	Adquisició de mobiliari	15.500.000	
Article 65. <i>Inversions en equip de procés de dades</i>				15.000.000
651				
	651.01	Pla informàtic	15.000.000	
Article 67. <i>Inversions en altre immobilitzat material</i>				5.500.000
671				
	671.01	Adquisició de llibres	5.500.000	
TOTAL CAPÍTOL VI			156.400.000	156.400.000
CAPÍTOL VIII. Actius financers				
Article 67				2.000.000
831				
	831.01	Bestretes	2.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	2.000.000
TOTAL PRESSUPOST 1998			3.397.650.000	3.397.650.000

3754

PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1998

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

		Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. Remuneracions del personal			
Article 10. <i>Alts càrrecs</i>			37.660.000
100	Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01	Retribucions bàsiques	15.923.000	
100.02	Retribucions complementàries	21.737.000	
Article 11. <i>Personal eventual</i>			139.257.000
110	Personal eventual		
110.01	Retribucions bàsiques	119.777.000	
110.02	Altres remuneracions	19.480.000	
Article 15. <i>Incentius al rendiment i activitats extraordinàries</i>			5.495.000
150	Incentius al rendiment		
150.01	Productivitat	2.645.000	
151	Activitats extraordinàries		
151.01	Gratificacions per serveis extraordinaris	2.850.000	
Article 16. <i>Assegurances i prestacions socials</i>			37.990.000
160	Quotes Socials		
160.01	Seguretat Social personal	36.690.000	
160.04	Altres règims de previsió social	300.000	
160.07	Assegurances personal i diputats	1.000.000	
TOTAL CAPÍTOL I		220.402.000	220.402.000
CAPÍTOL II. Despeses de béns corrents i de serveis			
Article 20. <i>Lloguers</i>			6.600.000
200			
200.01	Lloguer de béns mobles	900.000	
201			
201.01	Lloguer de béns immobles	5.700.000	
Article 21. <i>Conservació i reparació</i>			6.610.000
210			
210.01	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	6.610.000	
Article 22. <i>Material, subministraments i altres</i>			32.342.000
220	Material d'oficina		
220.01	Material ordinari no inventariable	1.700.000	
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres publicacions	1.070.000	
220.03	Material informàtic no inventariable	300.000	
221	Subministraments de béns i serveis		
221.01	Electricitat	3.160.000	
221.02	Aigua	300.000	
221.05	Carburants	295.000	
221.06	Vestuari	190.000	
221.09	Altres subministraments	210.000	
222	Comunicacions		
222.01	Telefòniques	2.235.000	
22202	Postals	1.000.000	
224			
22401	Primes d'assegurances	440.000	
225			
225.01	Tributs	347.000	
226	Despeses diverses		
226.02	Atencions protocolàries i representatives	770.000	
22603	Publicitat i propaganda	550.000	
22605	Reunions i conferències	800.000	
226.07	Formació i promoció del personal	600.000	
226.08	Altres despeses diverses	540.000	
226.09	Publicacions	3.000.000	
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.01	Neteja i sanejament	7.575.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics	7.260.000	
Article 23. <i>Indemnitzacions per raó de servei</i>			2.501.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	1.200.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	1.000	
233			
233.01	Fons d'acció social	440.000	
233.02	Ajut formació fills funcionaris	860.000	
TOTAL CAPÍTOL II		48.053.000	48.053.000
CAPÍTOL VI. Inversions reals			
Article 61. <i>Inversions en edificis i altres construccions</i>			1.100.000
611			
611.01	Obres de condicionament de l'edifici	1.100.000	
Article 62. <i>Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge</i>			300.000
623			
623.01	Altra maquinària	300.000	
Article 64. <i>Inversions en mobiliari i estris</i>			559.000
641			
641.01	Adquisició de mobiliari	559.000	
Article 65. <i>Inversions en equip de procés de dades</i>			3.000.000
651			
651.01	Equips procés de dades	3.000.000	

	Total concepte	Total article
Article 67. <i>Inversions altre immobilitzat material</i>		500.000
671 671.01 Adquisició de llibres	500.000	
TOTAL CAPÍTOL VI	5.459.000	5.459.000
CAPÍTOL VIII. Actius financers		500.000
831 831.01 Bestretes	500.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	500.000	500.000
TOTAL PRESSUPOST 1998	274.414.000	274.414.000

Diputats interventors per al període pressupostari de 1998

El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, designa diputats interventors per al període pressupostari de 1998 el Sr. Enric Castellnou i Alberch, del G. P. de Convergència i Unió, el Sr. Xavier Guitart i Domènech, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, i el Sr. Xavier Bosch i Garcia, del G. Mixt.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 41.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de crèdit extraordinari i habilitació a l'Institut Català del Crèdit Agrari per a afrontar les despeses derivades del tractament de la pesta porcina clàssica. Tram. 200-00037/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Tram. 270-00005/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

3. Proposició de llei de creació del Consell Català de la Formació Professional. Tram. 202-00084/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei sobre una nova llei del sòl. Tram. 202-00088/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de sanejament de les hisendes locals de Catalunya. Tram. 202-00090/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs. Tram. 270-00011/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs. Tram. 270-00014/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública. Tram. 301-00054/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política del joc. Tram. 301-00055/05. Grup Mixt. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política del joc a Catalunya. Tram. 301-00056/05. Sr. Manuel Bustos i Garrido, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya. Tram. 300-00187/05. Sr. Pere-Jordi Piella i Vilaregut, juntament amb nou altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre política cultural. Tram. 300-00123/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut. Tram. 300-00269/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades. Tram. 300-00181/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral. Tram. 300-00267/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya. Tram. 302-00113/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants. Tram. 302-00114/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental. Tram. 302-00115/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Tram. 302-00116/05. Sr. Jordi Ausàs i Coll, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç. Tram. 302-00117/05. Sr. Víctor Ros i Casas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Preguntes amb resposta oral. (Seran substanciades el dia 29 d'octubre, a les 16:30 hores.)

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.)

El vicepresident primer

Senyors diputats, senyores diputades, s'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Es prega, doncs, que se'ns dispensi de la seva lectura. Gràcies. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda a partir de dos quarts de cinc.

Composició de mesa de comissió

També, i d'acord amb l'article 37.2 del Reglament del Parlament, aquesta presidència comunica als membres de la cambra l'elecció de la diputada del Grup Socialista il·lustre senyora Marina Geli com a vicepresidenta de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en substitució del senador senyor Joan Oliart i Pons.

Projecte de llei de crèdit extraordinari i habilitació a l'Institut Català de Crèdit Agrari per a afrontar les despeses derivades del tractament de la pesta porcina clàssica

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de crèdit extraordinari i habilitació a l'Institut Català de Crèdit Agrari per a afrontar les despeses derivades del tractament de la pesta porcina clàssica. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Xavier Marimon, que té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabatè)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el Govern presenta un projecte de llei de crèdit extraordinari per cobrir o per fer front a les despeses originades per la pesta porcina clàssica a Catalunya.

Vostès coneixen que el passat 16 d'abril a Catalunya es declarà el primer focus de pesta porcina clàssica, en les famoses explotacions a la comarca del Pla d'Urgell, i a partir d'aquest moment, doncs, hem tingut un seguit d'altres focus que s'han anat produint a les mateixes comarques. Jo, per fer-los-ho entenedor, tot i que entenc que els senyors diputats coneixen amb escreix els mecanismes, sí explicar-los que el programa de lluita per a l'eradicació de la PPC dictat per la Comunitat Econòmica Europea té dues línies d'actuació.

La primera línia d'actuació és el sacrifici obligatori. El sacrifici obligatori afecta primer que tot els animals de les explotacions afectades, que en aquest cas a Catalunya han estat 67 explotacions, amb 67.647 animals; són explotacions..., o sigui, són 67.000 animals que són positius, són els únics animals que hem sacrificat a Catalunya amb la malaltia, però, a la vegada, dintre d'aquest sacrifici obligatori s'inclouen tots els animals que han tingut relació amb altres animals o bé els grangers o els elements de serveis en aquestes explotacions han tingut contacte amb altres explotacions. Què vol dir, això? Que si d'una granja d'aquestes afectades han sortit uns animals cap a una altra granja, que si el granger cuida altres granges –cosa que és un supòsit força corrent–, o bé, doncs, que un camió portant pinso o bé un camió de transport ha anat a les dues granges, s'han de sacrificar amb la mateixa consideració d'obligatori. Exactament, per enquesta, s'han sacrificat 418 explotacions, amb un total de 200.438 animals.

I segonament, hi ha el sacrifici voluntari. S'ha de dir que quan es declara un focus de pesta es marquen en el territori dues àrees, que tenen els següents tractaments. Una àrea, que és l'àrea de protecció, al voltant del focus de tres quilòmetres, que resta tancada obligatòriament vint-i-un dies. A la realitat, pràcticament, són vint-i-vuit, perquè fins als vint-i-un dies no es pot començar l'extracció de sang per fer l'anàlisi serològica de totes les explotacions i pel mateix poder-la alliberar, o sigui que, pràcticament, tot i que la legislació comunitària diu que a partir dels vint-i-un dies hi podrà haver moviment d'animals, però com que exigeix, abans d'haver-hi moviment d'animals, una anàlisi de tots els animals de la zona, doncs, tot i que es vagi molt ràpid, normalment es necessita, pràcticament, una setmana. Pel mateix, hi ha vint-i-vuit dies tancats. I una zona de vigilància, que aquesta és de deu quilòmetres, en la qual els animals també queden tancats, en aquest cas són quinze dies, però, com que s'ha de seguir el mateix procés, el situaríem en vint-i-un dies.

Durant aquest temps –durant aquest temps que posem en un mes, per arrodonir-lo–, hi ha animals en aquestes explotacions que excedeixen del pes comercial; llavors, la Comunitat Econòmica Europea obliga i ordena que l'Administració actuant compri aquests animals per destinar-los a farina de carn. En aquest cas, aquí a Catalunya això ha afectat 913 explotacions, amb un total de 395.482 animals. Aquestes dades són les dades absolutament actualitzades. O sigui, que el conjunt d'animals adquirits per l'Administració, per la Generalitat de Catalunya, està, en el dia d'avui, a 663.567 animals.

Els costos que això ha significat per a l'Administració han estat els següents, en aquest moment –o són els següents. En aquest moment, l'import exacte són 15.219.752.573 pessetes, de les quals se'n porten pagades 12.700.160.573 pessetes i resten per pagar en aquest moment, als grangers, de sacrifici obligatori 1.404 milions de pessetes i de sacrifici voluntari 1.114 milions de pessetes. Els he de dir que aquests pagaments estan força actualitzats i pràcticament ha cobrat tothom fins al mes de setembre, amb una excepció, que són 257 milions de pessetes corresponents al mes de maig, bàsicament corresponents a una cooperativa, que té una explicació força lògica... –veig algun diputat que mou el cap–, té una explicació força lògica.

Aquests animals eren animals que, en principi, són de sacrifici voluntari. Són animals... El sacrifici voluntari es pot fer..., bé, el sacrifici voluntari necessàriament ha d'anar a farina, segons l'organisme pagador, que en aquest cas és el FEOGA Garantia. Però, donat que aquest sacrifici es va produir en el moment en què hi havia més focus i sota una pressió de necessitat de buidat de la zona, aquests animals van ser enterrats, de tal manera que aquests animals, en ser enterrats, necessàriament haurien de passar a través de sacrifici obligatori, però sí que he de dir –i aquesta setmana, doncs, hem tingut una inspecció i hem parlat d'aquest tema amb els comunitaris– que això ha generat una determinada problemàtica, que és la següent: aquests animals, en ser enterrats i haver de ser declarats obligatoris, fins ara encara no se'ns han abonat –si haguessin estat a l'altra banda, sí. Però, en tot cas, sí comunicar als senyors di-

putats que, una vegada resolt aquest tema –que no és pas per la nostra voluntat–, amb total garantia, aquestes persones, m'atreveixo a dir que abans de dilluns que ve hauran rebut les corresponents liquidacions d'aquests animals.

Per fer-los una idea de l'esforç que s'ha fet en aquest sentit, els aniré dient les dates. El 30 de maig, ja –el 30 del V, sí–, ja es van pagar 978 milions d'obligatori i se'n van pagar 108 de voluntari –com és lògic, al començament veuran que les xifres de voluntari són inferiors a les d'obligatori, amb posterioritat això va canviar–; el 12 del VI es van pagar 723 milions d'obligatori; el 20 del VI se'n van pagar 236 més d'obligatori; el 22 del VI se'n van tornar a pagar 262 més d'obligatori; el 27 del VI se'n van pagar 467 de voluntari; l'11 del VII se'n van pagar 2.665 de voluntari; a la vegada, el 15 del VII se'n van pagar 82 d'obligatori; el 25 del VII se'n van pagar 230 més de voluntari; l'1 del VIII se'n van pagar 2.278 de voluntari; el 5 del IX se'n van pagar 647 de voluntari; el 18 del IX se'n van pagar 49 d'obligatori; el 23 del IX se'n van pagar 1.078 d'obligatori; el 12 del IX –aquí he avançat una xifra, una amb anterioritat, no he seguit cronològicament la data–, 389 de voluntaris; el 23 del IX se'n van pagar 703 de voluntaris; l'1 del X, 676; el 9 del X, 243, i el 15 del X, 875 de voluntaris.

Aquests pagaments s'han portat a terme a través..., ja en el primer moment, quan vam veure la dificultat a poder fer front a aquests pagaments amb rapidesa, s'han fet a través d'un conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, el Departament d'Agricultura i l'Institut de Crèdit Oficial, l'ICO. Aquest conveni de col·laboració se signa el dia 16 de maig i aquest conveni ens ha permès anar fent front als esmentats pagaments. Tenint en compte que el crèdit –si no recordo malament la quantitat, no voldria parlar de memòria– ens permet un endeutament de 1.500 milions de pessetes per ambdues administracions, o sigui, 1.500 milions de pessetes per part del Ministeri i 1.500 de pessetes per part de la Generalitat de Catalunya. Com vostès veuran, si han fet front a 12.700 milions de pessetes, vol dir que no ha estat solament amb els 3.000 milions de pessetes, i sí que en aquest moment la situació és la següent.

La Comunitat, en el sacrifici voluntari he de dir que és d'una eficàcia extraordinària; nosaltres, quan hem sacrificat animals amb càrrec al FEOGA Garantia normalment, la mateixa setmana que s'ha fet el pagament se'ns ha retornat la part que corresponia. Jo quan abans els he explicat què significava el sacrifici obligatori i el sacrifici voluntari m'he oblidat de dir-los quelcom que potser per a mi era evident, però que vostès no sé si en tenen coneixement. És que el sacrifici obligatori ve finançat al 50% per la Comunitat Econòmica Europea i l'altre 50% ve assumit per quantitats alíquotes entre el Ministeri i el Departament d'Agricultura; en canvi, el sacrifici voluntari, el 70% el paga la comunitat i resta els dos restants 15% a càrrec del MAPA o del Departament d'Agricultura. Això vol dir que el fet que la part més important hagi estat del Feoga Garantia i aquesta promptitud en el rescabament de les quantitats avançades a través de l'ICO per part d'ambdues administra-

cions ens ha permès portar una política de pagaments absolutament eficaços en el sacrifici voluntari.

No així en el sacrifici obligatori; en el sacrifici obligatori he de dir que fins al dia d'avui encara el Comitè Veterinari no ha lliurat del Fons veterinari ni una peseta, i tot apunta que aquest procés pot ser extraordinàriament llarg; fins i tot el Ministeri apuntava la idea que podrien trigar entre un i dos anys a arribar aquests recursos, no per res especial, sinó pel mateix funcionament, pel que sembla, del Fons veterinari. No hi ha cap mena de dubte que això significa un greu contratemps que entenem tant el Ministeri com nosaltres que hem d'esmenar perquè el que no li podem explicar al ramader –tot i que podria ser justificable– que no li pagarem fins que aquests recursos no ens hagin arribat. En aquest sentit, el Ministeri aprova un crèdit extraordinari de 3.700 milions de pessetes, més una partida anterior que ja havia aprovat amb modificació pressupostària de 700 milions de pessetes, i la proposta que nosaltres fem per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, conjuntament amb el Departament d'Economia i Finances és un d'un crèdit extraordinari de 4.050 milions de pessetes.

Segurament –i, a més, he vist les esmenes que alguns de vostès han presentat–, em diran que en aquest moment aquesta quantitat no és necessària. I és cert. En aquest moment, els pagaments que corresponen a la Generalitat, o els que han fet..., n'han fet 931 milions d'obligatori i n'han fet 1.393 de voluntari, i ens en resten per fer, en aquest moment, a la Generalitat, 351 d'obligatori i 167 de voluntari, la qual cosa significa que en aquest moment portem una despesa que s'atansa als 3.000 milions de pessetes, cosa que s'adiu amb la quantitat total de sacrificis, que en són 15.219; fent una mitjana, entre voluntari i obligatori, doncs, es veu que és la quantitat.

De totes maneres, vostès deuen haver vist el Projecte, la previsió era seguir amb la lluita, que tant de bo no sigui així, però, en tot cas, és la previsió que creiem que hem de fer. Fèiem una previsió fins a 31 de desembre. Jo sí que els he de manifestar que, per llei de pressupostos, els recursos que assignem en aquest crèdit extraordinari únicament poden anar destinats a la compensació de la percepció del valor del sacrifici voluntari o obligatori. En cap cas aquests recursos es poden utilitzar en cap altre concepte. Per això, independentment de la quantia del crèdit, la utilització real serà exactament la que comporti la lluita contra la pesta porcina clàssica.

Per aquests motius, doncs, agrairia als senyors diputats, als portaveus dels respectius grups parlamentaris, que donessin suport a aquest Projecte de llei, donat que és el que ens garanteix poder continuar amb eficàcia la lluita per a l'eradicació de la pesta porcina clàssica a Catalunya.

Moltes gràcies per la seva atenció. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi ha algun diputat comissionat per presentar el Dictamen, és el moment de

fer-ho. (*Pausa.*) No essent així, comença el debat amb la discussió de les esmenes reservades per defensar davant el Ple. La primera és la presentada pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no estem en contra del Projecte de llei –la prova és que no hem fet cap esmena a la totalitat, ni se'ns ha acudit tampoc la possibilitat de fer-ho–, entre altres coses perquè aquest Projecte de llei el que intenta és, simplement, normalitzar la situació financera derivada de la presència i les actuacions de la pesta porcina clàssica a Catalunya, i manifestem, per tant, la nostra voluntat de votar favorablement aquesta llei.

En tot cas, dir que les nostres esmenes són de matisos –després les comentaré, i alguna, fins i tot, la retirarem, en vista de la situació actual. Crec també convenient dir que ens limitarem a parlar del Projecte de llei, perquè creiem que no és avui, ni davant d'aquest Projecte de llei, l'ocasió per debatre les causes de la presència de l'extensió i de les conseqüències de la pesta porcina clàssica a Catalunya, ni de la correcció o no correcció de les actuacions que s'han fet, abans, durant, i les possibles que s'han de fer després.

Per aquests motius, tampoc no entraré a fons en el tema de la política sanitària del Departament, de la política sanitària del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació o, fins i tot, de la política sanitària de la Unió Europea, en el sentit que pensem que és prou qüestionable –però ja en parlarem un altre dia– si l'eficàcia de l'eradicació de les malalties per sacrifici clar i ras de tots els animals que puguin ser infectats és eficaç, és coherent i és racional. Potser n'hauré de parlar si, davant de les experiències, no a Catalunya, sinó al conjunt de la Unió Europea, no seria més clar canviar aquesta política sanitària i parlar de control a través dels sistemes ja coneguts i reconeguts, com poden ser el de la vacuna.

Tampoc no vull parlar –només en faig els apunts, perquè creiem que hi han molts temes a discutir un altre dia, que esperem que puguem fer-ho amb profunditat– sobre la diligència dels representants, funcionaris, els tècnics i els càrrecs del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, fins i tot, del Ministeri, en l'inici del problema, en la –suposem que ja acceptada i, per tant, comprovada– inclusió de la pesta a través de la importació de porc d'Holanda; les mesures que es van fer, o que s'haurien d'haver fet, en el seu moment; i altres entrades –vull dir que potser tampoc no tots han estat d'Holanda– de porcs afectats –si no en els focus inicials, en els focus secundaris, com podrien ser els que estan apareixent en aquestes últimes setmanes. No n'és aquesta, l'ocasió, però creiem que hem de fer un debat a fons, perquè les conseqüències econòmiques, evidentment, són notòries. Hem parlat de 15.000 milions i que, possiblement, en seran més, si seguim en els processos de sacrificis obligatoris i voluntaris dels nous focus, i no hem de descartar que aquests últims siguin ja realment els últims.

Llavors, davant d'aquesta observació –que desitgem que en puguem parlar amb profunditat un altre dia–, dir que el Projecte de llei, en tot cas –una qüestió–, potser l'hauríem pogut presentar quan s'estava ja pagant, quan s'estaven ja habilitant recursos extraordinaris, esgarra-pant-los d'altres partides del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que –com ara molt bé deia el conseller– el mes de juny s'anaven pagant –ja s'havien pagat més de 1.000 milions de pessetes abans de final de juny–, i potser el projecte l'haurien pogut fer en aquells moments i, com a màxim, debatre'l i aprovar-lo a final de setembre, que és quan potser hauria procedit, més que ara. És a dir, en aquests moments estem tapant el forat que ja hem anat produint. I quan dic «tapant el forat» vull dir: si s'han pagat uns diners sense fer l'habilitació de la partida pressupostària, vol dir que hem anat traient-los d'altres llocs que, en aquests moments, deuen fer falta a altres partides pressupostàries a què inicialment anaven destinats.

Per tant, és un projecte amb un cert retard que arriba aquí. El fet que al Congrés s'hagin aprovat ja les dos partides extraordinàries, aquestes que abans es comentava, per 4.400 milions, aproximadament, vol dir que aquí també hauríem pogut ser més diligents quan era el centre de la malaltia i, per tant, érem els que coneixíem més amb detall com anava evolucionant aquesta qüestió.

Dit això –com he dit–, pensem que el crèdit s'ha d'aprovar per normalitzar aquesta qüestió, però les nostres esmenes anaven a matisar tres aspectes. L'esmena 4 i la 5 –començaré per aquestes perquè després n'anuncio la retirada– les vam fer en el moment que creiem que realment, tal com se'ns deia pel Departament i pel mateix conseller d'Agricultura, l'evolució de la pesta a Catalunya estava prou controlada. I quan se'ns deia que no passaríem dels 13-14.000 milions de pessetes i, enteníem que, amb 3.300 milions de pessetes –no, amb els 4.050 que hi ha en el Projecte de llei– podríem cobrir, més que sobradament, les necessitats derivades dels sacrificis, obligatoris i voluntaris, i, igualment, podríem cobrir algunes de les despeses extraordinàries fetes pel mateix Departament, degut a la necessitat d'hores extres, majors controls, busca de tècnics, etcètera.

El que passa és que, quan he dit que les retirem, la 4 i la 5, és precisament perquè tenim la percepció que no està tan clar aquest control, i que aquestes despeses que hem dit fins ara potser seguiran pujant, i, no ho voldria però sí que podrien, potser, realment, arribar en aquests 4.050, o –ja ho he dit, esperem que no–, fins i tot, superar aquesta quantitat. Per tant, com he dit, a la llum de les últimes informacions, i per una mesura de prevenció, retiraria la 4 i la 5.

L'esmena 1 és molt similar a la 2 i la 3, presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Esquerra Republicana. Creiem que és una precisió de saber qui són els que han de ser indemnitzats, i, el que plantejem és modificar el text que diu: «cobrir les despeses per indemnització a càrrec de la Generalitat», i nosaltres hi afegim: «les despeses originades per les indemnitzacions als ramaders afectats pel sacrifici obligatori i voluntari». Creiem que no traeix en absolut l'esperit de la llei, sinó que, en

3760

tot cas, especifica més bé que el problema és finançar o pagar aquestes quantitats, que, realment, ja s'han pagat en una bona part, i que s'arribi al més aviat possible a pagar les indemnitzacions als ramaders. Per tant, creiem que aquesta és una esmena que podria ser perfectament assumible –en la fórmula nostra o en la fórmula dels altres dos grups, ens és indistint, perquè creiem que l'objectiu és el mateix–, podria ser acceptada perfectament pel Grup de la majoria.

I l'esmena 8, crec que amb diferent formulació, però també va en el mateix sentit que les esmenes d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista. L'esmena 8 és..., aquí hem d'anar a les càrregues financeres. El Projecte de llei diu que «les càrregues financeres s'han de fer efectives amb càrrec als pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca». Bé, el nostre Grup pensem que el problema és un problema del Govern; és un problema global, i les conseqüències de la pesta no poden ser a càrrec del Departament, i podria ser que a càrrec de la resta dels ramaders i dels pagesos i dels forestals que estan a càrrec del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Si les despeses derivades d'aquest préstec, després, les hem d'imputar al Departament d'Agricultura i el Departament ha de reduir altres partides prou migrades del seu Departament, voldrà dir que, si ara ja hem reduït o hem eliminat determinats ajuts mediambientals o hem disminuït la partida de defensa sanitària, tant vegetal com animal, o hem disminuït altres partides en inversions, el que no podem fer és encara reduir més això. La nostra fórmula –diferent de les altres, però crec que l'esperit és el mateix– és que les càrregues financeres no han de significar, en cap cas, una disminució de la capacitat d'actuació i de les prioritats del Departament. El que proposem és que hi hauria d'haver una despesa, una aportació específica del Departament d'Economia, per a pagar aquest préstec, independentment del funcionament ordinari del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Creiem que és més clar dir-ho que no deixar-ho implícit, perquè el fet de deixar-ho implícit deixa al Govern la possibilitat de fer-ho o de no fer-ho. I nosaltres el que voldríem és que constés això: que aquest problema no l'han de pagar, únicament i exclusivament, els agricultors, els ramaders i els forestals de Catalunya, perquè, en aquests moments, prou necessitat tenen de les migrades ajudes que en aquests moments estan rebent.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. Entenc que vostè ha fet defensa de totes les esmenes que havien presentat. A aquest article primer també hi ha presentat esmena el Grup Socialista; per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Efectivament, a l'article primer hi teníem presentada l'esmena número 2, al Dictamen de la Comissió, i aprofito també per fer la defensa de l'esmena número 7, del Grup Socialista, a l'article 4, amb la qual cosa consumiria un torn únic d'intervenció.

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Vilalta i Oliva

La primera de les esmenes, és a dir, la número 2, pretendria –tal com assenyalava, en la seva respectiva, el senyor Víctor Gimeno– que els destinataris d'aquest crèdit fossin, amb tota claredat i amb tota concisió, i exclusivament, els ramaders que s'han vist obligats a realitzar sacrificis com a conseqüència del brot de pesta porcina clàssica, o que els han fet voluntàriament per esponjar les zones respectives; que, per tant, el destí del crèdit fossin exclusivament els sacrificis obligatoris i/o voluntaris a què s'han vist obligats.

I, l'esmena número 7, a l'article 4, pretén que els costos financers d'aquest crèdit de 4.050 milions, que, previsiblement, aprovarem, s'imputin no específicament al Departament d'Agricultura, sinó al pressupost general de la Generalitat, en el nostre cas a través de la secció pressupostària del deute, per considerar que aquesta epidèmia, el brot de pesta porcina clàssica, és quelcom més que una circumstància conjuntural que es pugui imputar en els seus costos al Departament d'Agricultura: ha produït una veritable catàstrofe en la ramaderia porcina. Sabem, perquè se n'ha parlat en altres ocasions, el que significa el sector porcí en la producció final agrària –ramadera i agrària, en el seu conjunt–, i, per tant, una epidèmia d'aquestes característiques implica quelcom més que un problema aïllat i circumstancial. És una catàstrofe per al sector ramader i a nosaltres ens sembla que els costos financers del crèdit que se sol·licita per a fer-hi front haurien de contemplar-se en el pressupost general de la Generalitat.

Hem vist en el passat com els costos dels incendis i de les riuades s'han afectat també al Departament d'Agricultura, i el Departament d'Agricultura ha vist perillósament reduïda la seva capacitat d'actuació. Si ara, en aquest moment, a més dels costos que es vénen arrossegant com a conseqüència dels incendis i de les riuades, hi afectem també els costos fiscals produïts... –perdó–, els costos financers produïts per la subscripció d'aquest crèdit, molt ens temem que el Departament d'Agricultura es vegi encara molt més limitat en la seva capacitat d'actuació, en el futur, del que ja n'està en el moment present. I, per tant, simplement, ens sembla una injustícia en benefici del pressupost que gestiona el conseller Marimon, i un error del Govern de la Generalitat, limitar fins aquest punt la capacitat d'actuació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Com deia el senyor Gimeno, també, no és el moment d'entrar en un debat a fons sobre les circumstàncies que envolten aquesta epidèmia que ens brota contínuament en diversos punts de les terres de Lleida. Dir només que, dissortadament, tornaria a repetir, i amb escreix, la intervenció pessimista que vaig fer el 21 de maig com a conseqüència del debat d'una moció posterior a la interpellació que va presentar el Grup Popular. Vaig dir en nom del Grup Socialista, en aquell moment, que ens semblaven insuficients els dispositius de lluita contra l'epidèmia, que no ens semblava que hi haguessin motius per a l'optimisme que en aquell moment tras-

lluia el conseller i, en general, l'Administració agrària de la Generalitat, i a hores d'ara, uns mesos després, dissortadament hem de constatar que teníem més raó nosaltres que la que tenia el conseller quan replicava al diputat Fabregat.

La pesta ha continuat, i, si s'ha atenuat, és exclusivament en el període d'estiu, com a conseqüència de les circumstàncies climatològiques, que, com molt bé es deia en el curs d'aquell debat, se sap que el virus que provoca la PPC s'atenua com a conseqüència de l'increment de temperatures. Quan l'estiu ha passat, els brots sorgeixen de nou, i en aquest moment afecten per primera vegada la zona del Segrià nord, on hi ha una gran concentració de bestiar porquí.

Hem matat fins ara 660.000 caps de bestiar. Vull recordar aquells inicis del procés, quan alguns deïem que amb 500.000 no n'hi hauria prou, i el conseller Marimon ens deia que fèiem catastrofisme barat, que no parlàvem amb cap fonament i que el que estàvem fent era especular i crear malestar, intranquil·litat, en definitiva, ambient catastrofista al voltant de la qüestió. Doncs, no 500.000, sinó, en aquests moments, 660.000 ja sacrificats, i en un dels punts on ara han sortit els brots, en el municipi d'Almenar, en el Segrià nord, només en el municipi d'Almenar, hi ha una cabanya porcina de més 150.000 caps de bestiar; si contemplem la zona dels entorns d'Almenar, hi ha una concentració que ben bé deu superar els 300.000 caps de bestiar en aquella zona.

L'aparició de nous brots pot deure's, efectivament, a la propagació natural de la malaltia, tal com es comentava aquells dies, com a conseqüència de la presència d'un virus francament versàtil i que es desplaça amb una gran facilitat, però es pot deure també, efectivament, que els desplaçaments de bestiar, les importacions, les entrades i sortides de bestiar, en definitiva, no hagin estat sotmesos al control necessari. En ambdós casos, tant en un com en l'altre, estariem parlant d'una situació molt greu i, probablement, de responsabilitats molt greus. Hem vist com el conseller ha bloquejat l'entrada de bestiar nou, de garrins, en aquestes zones especialment conflictives, senyal evident que ell està constatant que s'han produït pràctiques irregulars en les transaccions de bestiar. Si això és així, i si això és el que està provocant l'aparició d'aquests nous brots i, en definitiva, la propagació de la malaltia, doncs, senyor conseller, facin-s'ho mirar; el Departament d'Agricultura ha contret les responsabilitats que ha contret.

En la memòria d'aquest crèdit ens assenyalaven una estimació, fins al 31 de desembre, d'unes indemnitzacions necessàries, probablement, del voltant dels 20.000 milions de pessetes. Vostè em diu que fins al moment present les despeses produïdes són d'uns 15.000 milions; nosaltres diem que, a la vista de les circumstàncies, probablement els 20.000 milions de pessetes es quedaran curts. Ens sembla prudent que afectin aquests recursos exclusivament al pagament de les indemnitzacions, perquè probablement aquests recursos no seran suficients. I paguin puntualment. Aquesta és una recomanació que se'ls feia en el debat d'aquella interpellació, i és un propòsit que vostè expressava fins i tot en el Senat, quan va comparèixer

davant de la Comissió d'Agricultura. Vostè deia que una tàctica imprescindible era un pagament puntual per guanyar, doncs, la complicitat, en la mesura que sigui possible, dels ramaders afectats, i hi han ramaders –vostè ho deia abans– que van realitzar sacrificis en el mes de maig i que encara no han percebut les indemnitzacions corresponents; i no són ramaders integrats en una cooperativa, dels que jo li estic parlant, sinó que són ramaders independents, amb la qual cosa els efectes d'aquest no-pagament o d'aquesta demora en el pagament produeixen efectes encara més perversos sobre les seves economies. A vostè em sembla que li consten els casos de què li estic parlant, perquè almenys d'aquests casos he tingut ocasió de parlar-ne amb la seva cap de gabinet i demanar-li, doncs, celeritat en el pagament, que és en definitiva donar satisfacció a aquell mateix compromís que vostè assenyalava en el seu moment.

Per tant, nosaltres, qualsevol que sigui la posició del seu Grup respecte a les nostres esmenes, és evident que ens sembla bé l'aprovació d'aquest crèdit extraordinari, i ens temem que fins i tot no sigui suficient per fer front a les obligacions que derivaran d'una situació que, com deïem aquell 21 de maig, de cap de les maneres està sota control, ni molt menys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. També a l'article primer hi ha esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... L'estudi econòmic lliurat per la Direcció General de Pressupostos i Tresor afirma que la Llei de finances públiques de Catalunya preveu que, en els supòsits que s'hagi d'efectuar amb càrrec al pressupost de la Generalitat una despesa que no pugui ajornar-se per a l'exercici següent i per a la qual no existeixi crèdit suficient per atendre-la, es trametrà al Parlament un projecte de llei de concessió d'un crèdit extraordinari, que ha d'incloure-hi els recursos concrets que han de finançar la part més important d'aquesta despesa. Doncs bé, aquest fet és el que es produeix en aquests moments, en l'actualitat, com a conseqüència de la declaració de la pesta porcina clàssica. La declaració de la PPC ha comportat i segueix comportant greus conseqüències socioeconòmiques que no es poden afrontar amb els recursos econòmics, totalment insuficients, que reflecteixen els pressupostos vigents. Per tant, no cal dir ja d'entrada que estem d'acord amb la globalitat d'aquest Projecte de llei de crèdit extraordinari i habilitació a l'Institut Català de Crèdit Agrari per poder afrontar les despeses derivades del tractament de la PPC, ja que l'aprovació d'aquest Projecte de llei ha de permetre als ramaders afectats cobrar la totalitat de les indemnitzacions en concepte dels sacrificis obligatoris i voluntaris. Una aportació, la de 4.050 milions de pessetes, que avui aprovarem conjuntament amb aquest Projecte de llei,

però que possiblement no vindrà a solucionar els costos econòmics que la PPC continuarà ocasionant en el futur.

El Projecte de llei que avui es debat en aquesta cambra, i que té com a objectiu pagar les indemnitzacions pels animals sacrificats, arriba quan el nombre de porcs sacrificats ja ultrapassa els gairebé sis mil, amb un cost econòmic global d'uns 15.000 milions de pessetes.

Segons el Departament d'Agricultura, els retards en els pagaments als ramaders afectats s'han degut al fet que la Unió Europea..., o s'han pogut deure al fet que la Unió Europea només va enviar les quantitats corresponents a la compra d'animals passats de pes, però no els que estaven afectats per la pesta, o bé es van matar per prevenció, amb la qual cosa el retard comunitari hauria deixat sense liquidesa el Departament i hauria obligat, doncs, el Departament a demanar aquest crèdit extraordinari.

Aquestes opinions del DARP es contradiuen amb altres que potser s'inclinen més a pensar que no ha estat tant la Unió Europea la que retardés els pagaments, sinó que possiblement el Departament d'Agricultura, doncs, no havia complert amb l'avançament de diners de la línia d'ajut corresponent al Fons veterinari de la Unió Europea, en concepte de sacrificis obligatoris per focus i preventius, els quals són retornats només en un 50% a les administracions estatal i a l'autònoma quan aquests presenten els corresponents comprovants que certifiquen que els han pagat en la seva totalitat.

Sigui com sigui, aquest Projecte de llei arriba després de molts mesos de preocupació i d'incertesa en el sector porcí català, després que el 26 de febrer el Ministerio espanyol d'Agricultura va donar ordre de tancar les fronteres a les importacions de garrins procedents d'Holanda, on s'havia declarat la PPC; també a partir que el 18 d'abril es declarés oficialment la PPC en dues explotacions de Bell-lloc i Torregrossa, on s'havien fet els sacrificis preventius; o bé el 30 d'abril, quan el Comitè Veterinari de la Unió Europea va acordar el tancament a l'exportació dels porcs de cinc comarques dels plans de Lleida.

El Projecte de llei que avui posarem a votació servirà per posar solució a unes despeses contretes fins ara, però en cap cas, per ell sol, aquest Projecte servirà per evitar que aquesta crisi de la PPC ens continuï portant pèrdues econòmiques i desequilibris socioeconòmics importants. Caldrà, doncs, a banda de pagar i sacrificar quan calgui, posar tots els esforços a lluitar contra la PPC i defensar per damunt de tot els ramaders; i caldrà també, segurament, revisar la política sanitària europea, que es coincideix de manera generalitzada a qualificar en molts aspectes d'obsoleta i que té moltes mancances.

Estem d'acord, però, que aquest no és el moment de debatre aquestes qüestions, però el que sí que pensem és que, en un moment o altre, el Departament d'Agricultura haurà de prendre's seriosament tot un seguit de propostes que hauran de venir a garantir la continuïtat professional dels pagesos i dels ramaders. Aquestes propostes són aspectes relacionats amb la fiscalitat, amb les indemnitzacions, i també amb la compensació,

d'alguna manera o altra, del període improductiu. No en va no podem oblidar que les explotacions familiars a Catalunya són la base de l'estructura social i productiva agrària, ramadera i forestal, i també són el fonament per al funcionament d'un sector tan important com és el del sector porcí.

Estem profundament recelosos, senyores diputades i senyors diputats, respecte al Projecte de llei de pressupostos per al 1998, i més concretament pel que fa referència al Departament d'Agricultura. Ens temem que la migradesa del present exercici pressupostari s'accentui, es pugui accentuar encara més en els pressupostos del 98, degut, justament, a les despeses derivades de la PPC. No ens podem permetre endeutar encara més el Departament d'Agricultura, amb l'excusa –si es pot dir d'aquesta manera– de cofinançar els sacrificis obligatoris i voluntaris, i deixar de realitzar la política agrària que li correspondria de fer al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que nosaltres hem vingut reclamant insistentment.

Aquesta és la raó i el sentit de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que són coincidents amb les que han exposat aquí els altres grups parlamentaris que m'han precedit. És a dir, que les càrregues financeres que s'originin com a conseqüència d'aquest crèdit extraordinari no hagin d'anar a càrrec dels pressupostos del Departament d'Agricultura, sinó que siguin canalitzades via Departament d'Economia i Finances, i, per tant, que hi faci front el conjunt del Govern de la Generalitat.

Però la pregunta, senyores diputades i senyors diputats, és la següent: i les despeses derivades de la PPC que s'aniran produint i que no han estat consignades dins d'aquests 4.050 milions de pessetes, aniran al pressupost del DARP per al 98, o bé caldrà presentar i aprovar més endavant –i esperem que no calgui, naturalment– un altre projecte de llei de crèdit extraordinari en el futur? Com podrà fer front el DARP a la política agrària que no s'ha fet els darrers anys, justament, per manca de disponibilitat pressupostària, si s'han d'incloure despeses per la PPC en els pressupostos del DARP per al 1998? La inclusió d'aquestes despeses en els pressupostos del DARP per al 1998 farà que continuem desaprofitant recursos econòmics provinents de la Unió Europea per manca de la part de cofinançament que li pertoca a la Generalitat per tal de poder, doncs, «disfrutar» d'aquests ajuts europeus?

D'altra banda –i aquesta seria la raó de la nostra esmena a l'article primer–, entenem que el text de la Llei ha de reflectir que els pagaments amb càrrec a l'Institut de Crèdit Agrari seran per cobrir les indemnitzacions als ramaders afectats per sacrifici obligatori i per sacrifici voluntari.

Ara bé, també sabem que existeixen tot un seguit de serrells, en totes aquestes despeses derivades de la PPC, com poden ser –poso per exemple– des de la munició utilitzada per sacrificar els porcs fins al vestit de treball que utilitzen les persones que fan aquests sacrificis. És a dir, hi ha tot un conjunt de despeses que, segurament, no tenen una partida, en els pressupostos del Departament d'Agricultura, concreta per fer-hi front.

Nosaltres no veuríem malament que el Projecte de llei que avui estem debatent, aquí, al Parlament, inclogués d'alguna manera que aquests serrells també poguessin entrar en el conjunt d'aquests 4.050 milions de pessetes, justament perquè, en cas que no hi entrin, aniran, com dic, doncs, en detriment dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i, per tant, doncs, en conseqüència amb el que demanàvem, que aquest crèdit extraordinari anés a càrrec del Departament d'Economia i Finances, també aquests serrells, derivats de l'aplicació de les mesures per eradicar la PPC, vagin a càrrec del Departament d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Aquesta presidència hauria hagut de donar l'oportunitat de fer un torn en contra després de la intervenció de cada grup, però li ha semblat que el Grup de Convergència i Unió no se sentiria lesionat si ho feia al final, perquè tots els grups, pel que sembla, han optat per fer com un debat a la totalitat. Per tant, ara seria el moment de donar la paraula, si hi ha un torn en contra. *(Pausa.)* No hi ha torn en contra? *(El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana per parlar.)* El conseller demana la paraula? Sap que obre torn? Per tant, el conseller... Bé, era... Moltes gràcies, senyor conseller.

Si els sembla, doncs, passarem a les votacions. *(El Sr. Curto i Forès demana per parlar.)* El senyor Curto, per què demana la paraula?

El Sr. Curto i Forès

Per explicar el sentit del nostre vot, senyor president, tot i que entenia que també els grups que no han intervingut fins ara volien, i podien, marcar el seu posicionament. Creia que era la fase en què entraríem ara; per tant, esperava el posicionament dels grups no esmenants per intervenir finalment.

El vicepresident primer

Perdó, l'explicació de vot és sempre després del vot.

El Sr. Curto i Forès

Ja. Perdó, per posicionar-nos, per posicionar-nos...

El vicepresident primer

No, no, vostè, o fa un torn en contra o explica el vot. I, llavors, haurà de ser després del vot. En tot cas, si hagués volgut posicionar-se abans, s'hauria hagut de convenir amb els altres portaveus, m'explico? Per tant, vostè tindrà oportunitat d'explicar el sentit del seu vot un cop s'hagi fet el vot, si no vol fer un torn en contra.

El Sr. Curto i Forès

Doncs, senyor president, en tot cas, hauré de fer el torn en contra.

El vicepresident primer

Doncs hi té perfecte dret.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. Curto i Forès

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en tot cas, seguint les indicacions de la presidència, la meua intervenció, en nom del Grup de Convergència i Unió, serà breu. En primer lloc, per manifestar que el nostre Grup ha compartit des del primer moment la preocupació del Govern per l'aparició a determinades comarques del nostre país d'aquesta pesta porcina clàssica. Amb satisfacció, també podem comprovar avui com aquesta preocupació ha estat compartida per tots els grups de la cambra.

Davant del problema, el Govern va actuar, i el nostre Grup considera que va actuar correctament, i avui ens porta a la consideració de la cambra la proposta que possibilitarà afrontar les despeses originades per aquesta pesta porcina.

Fins aquí tots hi estem d'acord, i del que es tracta és –amb aquesta voluntat unitària de donar suport a aquest Projecte de llei–, en tot cas, de posicionar-nos respecte a les esmenes que han quedat vives. Entenc que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha retirat les esmenes número 4 i número 5; per tant, les esmenes que queden vives en aquests moments fan referència a dos aspectes que els grups esmenants pretenien millorar: per una part, la concreció o la precisió que aquestes despeses han d'afectar tant els sacrificis obligatoris com els voluntaris, i és el grup del conjunt de tres esmenes –la primera, la segona i la tercera–, i, per últim, el càrrec, és a dir, el departament que ha de fer-se càrrec de la despesa originada per la càrrega financera d'aquesta operació.

El nostre Grup anuncia que, en relació amb les tres esmenes presentades, com he dit anteriorment, referides a la concreció de l'obligatorietat o voluntarietat del sacrifici, nosaltres entenem que són correctes; és evident que hi ha un redactat diferent de cada una d'elles, però l'objectiu és exactament el mateix. Per tant, nosaltres proposaríem que, per exemple, la tercera esmena –que és la que menys modifica el sentit literal de l'article de la Llei– podria ser la que proposéssim d'acceptar, amb el benentès que l'una i la dos poguessin ser retirades en benefici d'esta, perquè creiem que és la que menys modifica el redactat, però no tindríem inconvenient a agafar-ne una altra.

Per tant, si els pareix, acceptaríem aquesta tercera esmena, com deia, amb la retirada per part del Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista, simplement per benefici d'aquesta, que també assumeix el mateix objectiu. I, quant a les esmenes números 7, 8 i 9, el nostre Grup entén que aquest problema s'ha derivat dintre del sector ramader, la política agrària i ramadera del Govern

3764

de la Generalitat es canalitza a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i entenem que les despeses –tot i que, efectivament, és un problema de tot el Govern–, les despeses, en aquests moments, les ha d'assumir el mateix Departament. És evident que el Govern haurà de veure com resol les limitacions que aquesta assumpció representa al Departament per a dotar-lo de cara al futur, però entenem que o bé aquest Departament o bé un altre hauria d'assumir exactament la mateixa quantitat.

Dit això, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport al Projecte de llei, i, com hem dit abans, donarem suport a una de les esmenes, que resumeix les tres primeres, i votarem en contra de les últimes tres esmenes: la 7, la 8 i la 9.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*) La senyora Dolors Montserrat demana la paraula?

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, senyor president. Li voldria demanar que reconsiderés, a veure si fos possible, abans de les votacions –el Grup Popular, i no sé si queda algun altre grup..., el Grup Mixt ; jo parlo pel Grup Popular, evidentment, no?–, si poguéssim fer explicació de vot, o posicionament, diguéssim, no?

El vicepresident primer

Oh, és que és diferent...

La Sra. Montserrat i Culleré

L'explicació de vot seria després. El nostre posicionament, si cap grup de la cambra hi tingués res en contra..., ja sé, president, que ho hauríem hagut de pactar abans, i fer-ho arribar a la Mesa. No ha estat així, però voldria que vostè fes aquesta consideració i, si no hi ha cap grup que s'hi oposi, crec que seria millor fer-ho abans de les votacions.

El vicepresident primer

Perdó, jo faig una proposta a la cambra per no violentar el Reglament. És a dir, un torn en contra no té per què fer-lo necessàriament el Grup de Convergència i Unió; com que queda molt de temps per fer tornos en contra, diríem que, consumint aquest torn en contra, encara que fos de posicionament, podríem donar la paraula als grups que no han intervingut. Els sembla bé aquesta solució? Doncs, mentre estiguem dintre del que serien els tornos en contra, té la paraula el Grup Popular, o el Grup Mixt, és igual... És clar, tornos en contra. Doncs el Grup Mixt té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, agafo la paraula, no sé exactament per quin motiu reglamentari, però, sigui com sigui, agraeixo a la presidència que permeti...

El vicepresident primer

No em compliqui la vida..., pel que li ha donat la presidència.

El Sr. Morera i Tanyà

Sigui com sigui, el que sí que aprofitarà aquest diputat del Grup Mixt és per exposar el seu punt de vista pel que fa a aquest Projecte de llei que presenta el Govern.

Bé, els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, ja pensem que votarem favorablement aquesta votació que tindrà lloc ben aviat, pel que fa a la concessió d'un crèdit extraordinari i habilitació a l'ICCA perquè es puguin fer efectives les subvencions o les indemnitzacions a tots els ramaders i a totes les empreses que han estat perjudicades pels brots de pesta porcina, que afecten i que han afectat, malauradament, Catalunya.

Nosaltres no entrarem a valorar, com probablement ha fet algun altre grup, si el muntant era l'adequat o no era l'adequat o, en tot cas, si després del 31 de desembre –és a dir, l'any que ve, l'any proper– farà falta fer un altre tipus d'operació d'aquestes característiques. Molt ens temem que sí, però, en qualsevol cas, nosaltres no voldríem afegir llenya al foc, crear més sensació de preocupació en el sector, que prou en té, i, en tot cas, al que ens remetem és, senzillament, al que se'ns presenta ara.

Tampoc volem fer una valoració de si és interessant o és convenient que, d'aquí al 31 de desembre, siguin aquests 4.050 milions. Nosaltres estem d'acord en els plantejaments que fa, en tot cas, la Conselleria, i si les previsions són aquestes, pel que fa a l'aportació de la Generalitat, doncs, creiem que, en tot cas, és adequat.

El que sí que nosaltres, en tot cas, voldríem dir i voldríem manifestar és que, abans que es procedís a la tramitació parlamentària d'aquesta iniciativa, nosaltres vam fer alguns passos –i que nosaltres recordem, i, en tot cas, reiterem la nostra proposta–, que és que seguim considerant necessari i molt, molt interessant, que aquest Parlament debati un dia, de forma absolutament monogràfica, sobre aquesta qüestió i sobre la qüestió més general, com pot ser la sanitat ramadera, no només, diguem-ne, referida a la PPC.

Malauradament, a Europa, hi han d'altres malalties –per exemple, el tema de les vaques boges– que també preocupen, i molt, els ramaders catalans. Per tant, nosaltres entenem que, aquest Parlament, en tot cas, quan des del punt de vista de sessions parlamentàries ho permetés, hauríem de procedir, jo diria per la unanimitat de totes les forces polítiques, doncs, a debatre de forma adequada i coherent aquesta temàtica.

Hi hauran altres oportunitats que en podrem parlar –per exemple, en el debat de pressupostos o en el debat monogràfic sobre l'agricultura–, però nosaltres entenem que les connotacions o els efectes econòmics, socials i de tot tipus que aquesta problemàtica té, malauradament, avui a Catalunya, sense cap mena de dubte obliga a això.

Ja ha dit algun altre diputat que no es té, en tot cas, voluntat ni ganes de fer aquest debat –que pertocaria,

quan pertoqués o, en tot cas, quan es fes aquest debat monogràfic a proposta nostra—..., d'entrar a valorar més quines consideracions o quines valoracions es poden fer d'actuacions de la Generalitat, d'actuacions d'altres administracions, d'actuacions del sector privat, d'actuacions de segons quines empreses, etcètera.

Nosaltres, en tot cas, el que sí que hem manifestat des del primer dia, el que hem volgut posar de manifest des del primer moment, és que el que feia falta, per sobre de tot, és un mínim de responsabilitat per afrontar conjuntament aquesta qüestió, i sobretot el màxim de coordinació i de cooperació de tots els sectors implicats. Quan es va debatre aquí, en aquest Parlament, una moció del Grup del Partit Popular, el nostre Grup va fer una esmena i, en aquest sentit, ja es va manifestar que seria convenient aconseguir aquest mínim de cooperació i de coordinació entre tots els sectors. Hem de lamentar, malgrat aquella Moció que es va aprovar —malgrat que els implicats en aquesta qüestió es poguessin sentir més o menys referenciats—, que això s'ha anat allargant al llarg del temps, i que, per una banda, doncs, tenim l'actuació de l'Administració i, per l'altra, tenim l'actuació d'algun element del sector que, precisament, no va en aquest sentit.

Sigui com sigui, nosaltres, el que fem és apostar perquè es treballi conjuntament i d'una forma decisiva a posar fi a aquesta polèmica. El mateix conseller, fa poc, va manifestar —almenys algun diari així ho va recollir— que, si bé la pesta no està eradicada del tot, sí que en tot cas es podria dir que està frenada. Nosaltres no entrem a valorar, en tot cas, en quina situació exacta està; nosaltres entenem que les previsions, en general, van per bon camí i, en tot cas, el que ens agradaria és que, en poc temps, en relativament poc temps, això pogués estar acabat.

Per la nostra banda, res més, només dir que votarem favorablement tots els articles que es presenten en aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Ara té la paraula, en nom del Grup Popular, el diputat senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari Popular donarà suport a aquest Projecte de llei de crèdit extraordinari i d'habilitació de l'Institut Català de Crèdit Agrari que se'ns presenta per fer front a les despeses per indemnització originades per la lluita contra la pesta porcina clàssica.

El nostre Grup va presentar tres esmenes que tenien com a objectiu concretar alguns dels termes de la redacció del text del Projecte de llei, i vull agrair al ponent de Convergència i Unió el fet que hagi volgut incorporar-les al text d'aquesta llei.

Algú podria dir, o podria pensar, que les esmenes del Grup Popular no modificaven de manera substancial el text presentat, i és cert, però la nostra intenció no podia

ser la de modificar una iniciativa que veníem reclamant des de fa temps. Hem tractat de centrar, amb les nostres esmenes, alguns aspectes del Projecte de llei que consideràvem que calia concretar molt més.

El fet de fer esment i recordar que el passat 16 d'abril no es va declarar a Catalunya l'aparició de la pesta porcina clàssica, sinó que no va quedar més remei que declarar l'aparició d'aquesta pesta porcina, crec que és un bon exercici de reconeixement d'aquesta situació i també un bon inici per tractar de solucionar aquest greu problema.

El nostre Grup tampoc volia que aquest projecte de llei anés adreçat o fes referència exclusivament a la retirada de porcs d'engreix i garrins a les comarques de Lleida. El fet que en el futur —i que Déu no ho vulgui!— puguin sortir d'altres brots fora de les comarques de Lleida ens obligava a suprimir les referències explícites a aquesta regió de Catalunya per tal de no limitar possibles ajuts futurs a d'altres indrets del país.

Des del Grup Parlamentari Popular ja hem manifestat clarament el nostre suport a aquesta llei, i l'hi donem perquè en un tema com aquest els interessos dels ramaders han d'estar per sobre de qualsevol opció o estratègia política.

Pel que fa a les esmenes dels grups d'Iniciativa per Catalunya, Socialista i d'Esquerra Republicana, nosaltres ens abstindrem en l'esmena d'addició del Grup d'Iniciativa per Catalunya, d'un nou apartat, perquè estem convençuts que el Govern de la Generalitat té molt clar que aquest crèdit no pot perjudicar la resta d'àrees i prioritats del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i així ho entenem, senyor conseller.

Pel que fa a les esmenes del Grup Parlamentari Socialista —concretament la que fa referència a l'assignació de les càrregues financeres a l'exacció pressupostària del deute, hi votarem en contra perquè creiem que ha de ser el departament corresponent qui suporti les càrregues financeres que esdevinguin del mateix crèdit extraordinari.

Votarem també en contra de l'esmena número 7, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, pel que fa a les esmenes que fan referència a l'article primer, si s'arriba a alguna transacció entre elles, nosaltres hi donaríem suport i, si no, ens abstindríem en totes tres.

Deixant clar, doncs, que, el Grup Parlamentari Popular, el que està fent és donar suport a aquesta llei per tal que el Govern de la Generalitat continuï cofinançant amb l'Estat espanyol i la Unió Europea totes les indemnitzacions ocasionades com a conseqüència de la pesta porcina clàssica, voldríem acabar fent algunes reflexions al voltant d'aquest tema. Unes reflexions al voltant de la necessitat que des del Govern de la Generalitat es convoqui tots els partits polítics i els sindicats agraris a un debat sincer, però serà, sobre com s'ha d'enfocar en el futur la lluita contra la pesta porcina clàssica. Unes reflexions sobre la necessitat ja urgent d'oblidar i aparcar els protagonismes i les culpabilitats, i treballar plegats per donar resposta a les necessitats del sector. Unes reflexions també sobre la necessitat de començar a pensar sobre el que està passant a Catalunya amb la pesta

3766

porcina clàssica i deixar de preocupar-nos del que està passant fora de casa nostra. Unes reflexions també sobre la necessitat d'informar puntualment als diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra sobre la situació exacta de la lluita contra la pesta porcina. Unes reflexions sobre la importantíssima tasca dels tècnics i dels responsables del seu departament, senyor conseller, i d'aquells tècnics i responsables del Govern de l'Estat que li presten el seu servei i el seu suport. Una reflexió també sobre la necessitat que des del Govern de la Generalitat es mantingui una posició ferma sobre tot el que fa referència a la lluita sobre la pesta porcina clàssica. (*Remor de veus.*) Una reflexió, darrerament, senyor conseller, sobre la necessitat...

El vicepresident primer

Perdó, senyor diputat. Es prega silenci i un xic d'atenció.

Gràcies.

El Sr. Sirera i Bellés

Una reflexió, deia, sobre la necessitat de ser molt prudents davant tot allò que fa referència a la repoblació de granges.

Noves errades, senyores i senyors diputats, poden empitjorar tant i tant la situació que pot costar molts anys superar-la. Nosaltres, senyor conseller, li recomanem per això que no reflexioni tot sol. El convidem a reflexionar amb el sector, amb els sindicats i amb els grups parlamentaris d'aquesta cambra per tal de donar una solució definitiva als problemes que, malauradament, ens està ocasionant la pesta porcina clàssica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Passem ara a les votacions.

Pel que respecta al primer article, hi ha hagut una proposta concreta i un suggeriment. Per tant, dono la paraula als grups apellats, per dir-ho així. El senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Simplement, per manifestar que retirariem l'esmena número 1 –tal com ja havíem avançat: que eren coincidents les tres primeres–, en benefici d'aquesta manifestació del Grup de Convergència, que accepta la tercera.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Exactament igual, senyor president, per anunciar la retirada de l'esmena número 2.

El vicepresident primer

Doncs, molt bé. Gràcies.

Passem, doncs, a votar l'esmena número 3, del Grup d'Esquerra Republicana.

S'inicia la votació.

Ha estat acceptada aquesta esmena per 79 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.

Anem a votar ara el text de l'article primer. (*Remor de veus.*)

Comença la votació del text de l'article primer.

El text de l'article primer ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Donat que els articles segon i tercer no tenen esmenes vives, passem a la votació del text d'aquests dos articles.

S'inicia la votació.

El text dels articles segon i tercer ha estat aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Anem ara a les esmenes de l'article quart.

Primer: votació de l'esmena número 7, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat refusada, aquesta esmena, per 21 vots a favor, 60 en contra i 22 abstencions.

Ara, la número 7, del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat refusada, aquesta esmena, per 38 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions.

Queda ara l'esmena número 9, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que també posem a votació.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 47 vots a favor, 49 en contra i 12 abstencions.

Es prega a les senyores diputades i als senyors diputats que no entrin i surtin de la sala, de l'hemicicle, en el moment de la votació, perquè no s'ajusta al Reglament.

Les disposicions finals, el preàmbul i el títol de la Llei no tenen esmenes reservades. (*Remor de veus.*) Perdó, no hem votat el text de l'article 4 –m'he distret fent aquest advertiment. Votem, doncs, el text de l'article 4.

S'inicia la votació.

L'article 4 ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

Com deia abans, les disposicions finals, el preàmbul i el títol de la Llei no tenen esmenes reservades. Per tant, podem passar directament a la seva votació.

S'inicia la votació.

Aquestes disposicions, el preàmbul i el títol de la Llei han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Ara, si algun grup vol fer explicació de vot, és el moment de demanar la paraula. (*Remor de veus.*) Molt bé, doncs. No essent així, passarem al següent punt de l'ordre del dia... (*Pausa.*)

(*El president s'incorpora al seu lloc.*)

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

El president

El segon punt de l'ordre del dia de la sessió d'avui és la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Per presentar aquesta proposició, un signant de la Proposta... (*Remor de veus.*) Per presentar-la, té la paraula el vicepresident segon, membre de la Mesa i diputat, senyor Simó Pujol, per un temps màxim de deu minuts.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats –no comenci, senyor Pujol– que ocupin els seus escons i que guardin silenci. (*Pausa.*) Pot començar...

El Sr. Pujol i Folcra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui finalitza un llarg camí que va començar el 24 de febrer de 1993, amb l'aprovació pel Ple del Parlament de la presas en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica que regula la compareixença davant les comissions d'investigació de les Corts Generals.

Com tots sabem, l'aprovació pel Ple el 29 de juny de 1993 va permetre presentar la Proposta al Congrés dels Diputats. Quan el Congrés dels Diputats va fixar dia per fer la Proposta estàvem ja en una altra legislatura –és a dir, en aquesta legislatura– i, dels tres diputats que havíem de defensar-la, dos ja no eren diputats.

Mentrestant, el Codi penal es va modificar: una modificació donant la solució que buscàvem, però per un altre camí; però –ho hem de reconèixer– solució, per fi. Els parlaments de les autonomies per via penal aconseguíem l'eficàcia de les seves comissions d'investigació, ja que la incompareixença quedava tipificada com a delictes de desobediència. Per això, varem proposar –i el Parlament ho acceptà– la retirada de la Proposta de modificació al Congrés dels Diputats.

Es parla d'estat de les autonomies, però, com succeeix en aquests moments, continua vigent una llei orgànica que ignora la modificació del Codi penal i que continua marginant, per manca de sensibilització autonòmica, l'existència de cambres o parlaments autonòmics, ja que deixa que el Codi penal esmeni i complemenci la plana d'una llei orgànica en introduir penes complementàries de suspensió de funcions si l'incompareixent és funcionari o si qualsevol requerit faltés a la veritat.

Per això, el nostre Grup Parlamentari, en presentar aquesta iniciativa, creia millor modificar la Llei orgànica, que no pas modificar el Codi penal. Ara, el Parlament, és de suposar que aprovarà que presentem al Congrés la modificació d'aquesta llei per adequar-la a

la legislació penal i, evidentment, aprofitarem o hem aprofitat aquesta iniciativa per introduir propostes *ex novo*, que tenen com a objectiu omplir les llacunes que la modificació del Codi penal no va cobrir.

El dictamen de la Comissió Primera és una estudiada i elaborada proposta que, per un costat, ha fet la feina que era més pròpia del Congrés dels Diputats, però que no l'emprenien perquè hem de reconèixer que no tenen consciència que ignoren les cambres autonòmiques, ja que continuen mantenint una llei orgànica que les margina i, per altra banda, crec que aquesta Proposta –vostès, si l'han llegida, estaran d'acord amb mi– és una lliçó de tècnica legislativa als que van optar per modificar el Codi penal, deixant de solucionar aspectes legislatius que se'ls van quedar al tinter. Vull deixar constància que l'informe de la Ponència, aprovat per la Comissió, no s'hauria aconseguit sense l'assessorament jurídic de l'oficial major, que ha fet de lletrat assessor de la Comissió per a aquesta Proposta, i, naturalment, pel treball de tots els ponents, que han sintonitzat entusiàsticament amb l'esperit que inspirava aquesta iniciativa parlamentària.

Algú podrà dir que s'ha volgut solucionar la ineficàcia de les comissions d'investigació de les cambres autonòmiques per la porta falsa, ja que la jurisprudència del Tribunal Constitucional entén que el silenci significatiu d'alguns articles de la Constitució implica la regla hermenèutica *expressio unius est exclusio alterius*, és a dir «la inclusió d'uns és l'exclusió d'altres». Modificar la Llei orgànica podria no ser suficient i el que caldria és modificar la Constitució. Per no entrar en la impotència pràctica de modificar la Constitució, s'ha optat per modificar el Codi penal. El que passa és que, d'aquesta manera, entrem en un possible conflicte que hi hagi que el Tribunal Constitucional denomina «derroche inútil de coacción», en no graduar diferentment l'incompliment del deure de compareixença constitucional a les comissions de les Corts Generals i l'incompliment del deure de compareixença, que és de tipus legal, davant de les cambres autonòmiques. S'ha aconseguit una discriminació entre cambres legislatives que hem de palliar, si no canviant la Constitució, sí almenys canviant una llei que forma part del marc constitucional com és una llei orgànica. A veure si d'una vegada alguns entenen que tan sobirana és una cambra estatal com una autonòmica, encara que aquesta no tingui competències universals.

Les incorporacions que el Dictamen de la Comissió fa a la Llei orgànica, a més a més d'equiparar les comissions autonòmiques a les Corts Generals i d'incorporar les obligades correccions degut a la modificació del Codi penal són: primer, la compareixença del menor acompanyat de representant legal; dos, les garanties del compareixent de no estar obligat a declarar contra la seva ideologia o religió, a no declarar-se culpable utilitzant els mitjans de prova pertinents i la presumpció d'innocència, complimentant així el genèric dels drets constitucionals; tres, l'equiparació penal d'incompareixença a una comissió d'investigació a les autoritats i funcionaris que li neguin informes o dificultin els comissionats que investiguin l'accés als expedients o documents necessaris per a la investigació. Aquí, en

aquest punt, que nosaltres incorporem, és on és la gran llacuna de la modificació de l'article del Codi penal, que tipifica com a delictes de desobediència i amb pena subsidiària de substitució d'*empleo* l'obstaculització pels funcionaris o autoritats de la investigació del «Defensor del Pueblo, del Tribunal de Cuentas del Reino u órganos equivalentes de las comunidades autónomas», i s'oblida de l'obstaculització a les comissions d'investigació. La quarta incorporació a la modificació de la Llei és la renúncia, que entenem que es podia donar per feta, però perquè el Govern no pugui tenir velleïtats d'intervenir reglamentàriament, dir que és la renúncia pel Govern de l'ús de la seva potestat reglamentària.

Coincidint amb la teoria exposada pel lletrat Alberto Arce, vull fer una darrera consideració sobre les possibles repercussions de la nova regulació penal a l'àmbit d'actuació de les comissions d'investigació de les assemblees autonòmiques. A l'empara del nou Codi, qualsevol pot ser cridat a comparèixer davant les comissions d'investigació. El Codi no fa, en efecte, cap precisió: «Els que deixessin de comparèixer», diu l'article 502.1. «Qualsevol» implica el mateix particulars que treballadors i responsables públics, no importa d'on, d'una comunitat autònoma, però també de les setze restants i de l'Estat, de l'Administració autonòmica, de la perifèrica i de la local; qualsevol. Fins ara, la voluntarietat de la compareixença treia importància a la inconcreció dels reglaments parlamentaris sobre els susceptibles de ser cridats a comparèixer; a partir del Codi, la imprecisió adquireix una altra dimensió: qui no comparegui incorrerà en delictes; qui no comparegui però falti a la veritat, també.

Les preguntes són inevitables. Entre altres: incorrerà en delictes un ministre que no atengui el requeriment d'una comissió d'investigació autonòmica? Incorrerà en delictes el conseller d'una comunitat autònoma que no es presenti davant una comissió d'investigació creada per una altra comunitat? El Codi no distingeix, però no és difícil tampoc pensar en les conseqüències d'una aplicació indiscriminada de les seves previsions: multiplicant per disset comunitats, amb majories i minories diferents, l'efecte penal podria generar un foc creuat d'emplaçaments i no-personaments, en principi delictius, vertaderament problemàtics. Alguna delimitació sembla convenient.

Crec que el manteniment del sistema de distribució de poders horitzontals i territorials que estableix la Constitució podria ser el punt de partida per intentar delimitar el que el Codi penal ha deixat enterament obert. És a dir, que l'actuació de les comissions d'investigació ha de circumscriure's al seu àmbit territorial, però si la limitació territorial impedeix greument el funcionament de la comissió d'investigació, la jurisprudència del Tribunal Constitucional palliarà aquesta dificultat en reconèixer amb les seves sentències «el deber de auxilio recíproco y la recíproca ayuda y mutua lealtad» entre els poders de l'Estat i de les comunitats autònomes i entre aquestes.

Si prospera aquesta Proposta de modificació al Congrés dels Diputats –i el Partit Popular de Catalunya farà tot el que està al seu abast per aconseguir-ho, més tractant-

se d'una iniciativa parlamentària que inicialment va ser proposada pel nostre Grup Parlamentari–, haurem millorat el funcionament dels governs autonòmics sotmesos al control polític que suposa la subordinació als parlaments, que són els dipositaris de la sobirania popular. Haurem perfeccionat un dels instruments pels quals millor es pot exercitar aquest control democràtic del poder executiu, com són les comissions d'investigació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per manifestar la seva posició tenen la paraula els portaveus dels grups que ho desitgin. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Quan el Ple d'aquest Parlament va votar la presa en consideració de l'actual Proposta de resolució per tal que seguís el seu tràmit parlamentari, el nostre Grup ho va fer favorablement, i ho va fer favorablement perquè la iniciativa del Partit Popular era una conseqüència inevitable de la nova redacció del Codi penal, l'article 502, apartat 1, que tipifica el fet concret de no comparèixer, un cop requerit amb tots els condicionants legals, davant d'una comissió d'investigació. I el delictes comprèn no només la compareixença davant del Congrés o del Senat, sinó també davant l'assemblea legislativa de comunitat autònoma.

També era una conseqüència lògica del desenvolupament de l'Estat de les autonomies i l'existència dels parlaments autonòmics. La Llei orgànica 5/84, que desenvolupava el precepte constitucional recollit en l'apartat 2 de l'article 76 sobre l'obligació de comparèixer a requeriment de les dues cambres a les comissions d'investigació, es va limitar a regular i declarar l'obligatorietat de comparèixer, sota pena de sanció penal, en aquelles cambres que preveia la Constitució, és a dir, Congrés i Senat. Naturalment, al moment de redactar-se la Constitució, no estaven constituïts encara els parlaments de les comunitats autònomes i, per tant, en certa manera, justificava l'absència de regulació legal d'aquesta qüestió.

El nou Codi penal va esmenar aquesta llacuna, i ara, naturalment, pertocava modificar la Llei orgànica 5/84, de compareixença davant les comissions d'investigació; per això vam votar favorablement la Proposta del PP en el seu tràmit de presa en consideració i, com és natural, també votarem favorablement el conjunt de la Proposta que avui se'n posa a consideració, perquè les modificacions que introdueix en relació amb la Llei orgànica que pretén modificar ordenen millor algun dels seus preceptes i, sobretot, normalitzen les compareixences en els parlaments autonòmics al mateix nivell que les que es produeixen en el Congrés o en el Senat espanyols.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, poca cosa més a afegir, en tot cas; després de la intervenció del senyor Pujol, realment queda poca cosa a dir. Efectivament, aquest ha estat un tema que hem discutit en diverses ocasions i ho hem discutit pel dret i pel revés, ho hem discutit amb motiu de les proposicions que s'havien presentat similars a aquesta i ho vam discutir amb motiu de la petició de comissions d'investigació que afectaven aquesta cambra i, per tant, en aquest sentit, és un debat ja fet amb insistència. Crec que és de destacar la unanimitat dels grups polítics a l'hora de presentar aquesta Proposta i, a més a més, doncs, amb l'esperança que si hi ha hagut unanimitat aquí, que, com a mínim, la sensibilitat que es pugui tenir allà pugui permetre, doncs, aprovar aquesta Proposició de llei.

És evident que estem davant d'un tema que és complicat i que, en qualsevol cas, evidentment també seria..., el més desitjable seria que no calgués que hi hagués comissions d'investigació, vull dir, que tot funciona, no? Però també és evident que, en els darrers anys, aquest ha estat un fet habitual, tant a nivell de l'Estat com també a nivell d'alguns parlaments i, evidentment, el cas del Parlament de Catalunya n'ha estat un exemple evident.

El que és evident és que també amb aquesta Proposició de llei el que fins ara era una diferència important a l'hora de poder actuar, deixa de ser-ho i, per tant, en aquest sentit, tant la reforma del Codi penal com, en aquests moments, la Proposició de llei que aprovarem afavoreixen molt més la feina que pugui fer en aquestes comissions d'investigació, que –jo crec que és més important– doten de sentit les comissions d'investigació que es puguin fer des del Parlament de Catalunya. Per tant, el nostre Grup, evidentment, votarà favorablement aquesta Proposta i, com ha dit el senyor Simó Pujol en la seva intervenció, doncs, penso que els treballs han anat prou bé i que ho farem de manera entusiàstica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup també, en el moment de la presa en consideració per dues vegades d'aquesta Proposta de resolució per presentar al Congrés dels Diputats, la va votar favorablement i també la votarà favorablement el dia d'avui. Perquè, certament, aquesta Proposició el que fa és modificar la Llei orgànica 5 de 1984, de comparència davant de les comissions d'investigació, aquella Llei –diu– del Congrés i del Senat, estenent aquesta obligació als parlaments –o a les assemblees, en el seu cas– autonòmics. Per tant, el que fa

ni més ni menys és aixecar el sostre competencial de les comunitats autònomes, situant-lo en aquest marc al nivell que nosaltres pensem que li correspon i, alhora, adequant aquesta Llei al que ja ha establert el Codi penal, perquè fins ara es dona la paradoxa que unes conductes que estan tipificades i sancionades al Codi penal, en canvi, no estan degudament recollides en la Llei orgànica.

Per tant, l'adequació del Codi penal a aquesta Llei orgànica o, millor dit en aquest cas, de la Llei orgànica a les previsions del Codi penal és absolutament coherent, i l'únic que ens resta per desitjar és que això es pugui debatre amb urgència al Congrés dels Diputats, perquè, malauradament, aquestes coses tarden molt temps després a fer-se efectiva la seva discussió al Congrés dels Diputats, i que, certament, la unanimitat que es dona en aquest Parlament es doni també en el Congrés dels Diputats, perquè tots els grups o gairebé tots els que som aquí estem també allà i, en conseqüència, seria desitjable que això pogués prosperar amb rapidesa.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. Les intervencions del senyor Simó Pujol, Benet Tugues, Ernest Benach i Roc Fuentes em sembla que ho han dit tot, ho han dit bé; el nostre Grup ho subscriu al cent per cent i em sembla que reiterar les coses que ja s'han dit és un vici a evitar en aquest Parlament. Per tant, deixar constància del nostre vot afirmatiu, del nostre treball a la Comissió i a la Ponència que ha preparat aquesta Proposta de Proposició de llei i manifestar la nostra satisfacció per l'equiparació de prerrogatives que tenen les cambres legislatives autonòmiques amb les cambres legislatives de l'Estat.

Deixar constància d'aquesta satisfacció nostra, com han fet els altres companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, i deixar constància també que, per coherència, això ens obligarà a modificar els articles preceptius del Reglament que vénen, justament, tocats per aquesta Proposta de Proposició de llei que ara anem a votar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Sesmiló.

El Sr. Sesmiló i Rius

Moltes gràcies, senyor president. Per no ser reiteratiu, en la mateixa línia que ha encetat el senyor Guitart, ja, perquè estem tots d'acord a anunciar el nostre vot favorable, i també dir que després de la llarga tradició que al Congrés dels Diputats, normalment, ja no s'accepten ni a tràmit les nostres propostes, doncs, el fet que hagi

3770

estat el promotor el Partit Popular –o el Grup Popular–deu voler dir que aquesta vegada no solament es trenca la tradició, sinó que, fins i tot, tenim certes possibilitats de reeixir, la qual cosa fa que el nostre Grup s'adhereixi a la votació positiva, en aquest cas, d'una manera més entusiasta del que és habitual.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Havent manifestat la seva posició els diversos grups parlamentaris, llevat del Grup Popular, perquè havia fet la presentació de la Proposició de Llei, procediríem a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició ha estat aprovada per 112 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; vol dir la unanimitat dels diputats i diputades presents en l'hemicicle.

Proposició de Llei de creació del Consell Català de la Formació Professional (presa en consideració)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de creació del Consell Català de la Formació Professional, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la Proposta pel grup parlamentari; seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra, cada un amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller d'Ensenyament –i m'agradaria també, que agraeixo la presència, que hi hagués el senyor conseller de Treball–, l'any 1992 vàrem presentar una proposició de Llei similar, sobre la creació del Consell Català de la Formació Professional. És veritat que el Grup de Convergència i Unió va votar en contra i no va ser presa en consideració, però jo diria que ens van servir d'un gran consol les paraules que la senyora Rosa Bruguera va pronunciar en nom del Grup de Convergència i Unió; va dir que no hi estaven en contra. Bé, en realitat, i si ho cito textualment, va dir que hi estaven a favor. Concretament va dir: «Estem absolutament d'acord amb la creació d'un òrgan que agrupi tots els agents socials interessats en la formació professional». I, més endavant, va continuar la senyora Rosa Bruguera: «Però, tal com figura en el nostre programa electoral, creiem que el marc idoni per a la creació d'aquest Consell és el projecte de Llei general de l'ensenyament a Catalunya; és a dir, dins d'un marc d'una Llei globalitzadora». Per tant, va manifestar estar d'acord amb la idea i que, en tot cas, es faria amb un altre procediment, a través d'una Llei general d'ordenació del sistema educatiu. Bé, des d'aquell moment han passat cinc anys, i hem cregut convenient tornar a insistir en

aquest tema. Per què? Perquè, en primer lloc, aquesta Llei general d'educació del sistema educatiu a què al·ludia la senyora Rosa Bruguera, doncs, sembla que no acaba d'arribar.

El senyor Laporte, quan era conseller d'Ensenyament –potser algunes senyores diputades i senyors diputats ho recordaran–, va arribar a llegir l'índex que havia de constituir aquesta Llei. Vol dir que se suposa que estava en un estat de redacció molt avançat. Però, el senyor Laporte, l'han succeït dos consellers d'Ensenyament més –el senyor Pujals i el senyor Hernández– i aquesta Llei no sembla que es pugui dir actualment que sigui una prioritat del Govern, vistos els resultats. Per tant, em sembla que és sensat demanar per part nostra que es tracti de solucionar el problema de la formació professional, de la creació d'aquest Consell de la Formació Professional, al marge d'aquesta Llei general.

El segon motiu per tornar-ho a presentar és que, malgrat els anys que han passat, el tema de la formació professional segueix sent tan important o encara més ara. La societat de la informació, els canvis tecnològics, la competitivitat que necessita el nostre sistema productiu, les taxes d'atur –més elevades del que voldríem– ens posen contínuament en un primer pla el tema de la formació professional. Necessitem, senyores i senyors diputats, un sistema de formació professional integrat que tingui tres components com a mínim: la formació bàsica, que és competència del Departament d'Ensenyament; la formació professional, que és competència del Departament d'Ensenyament, sobretot la reglada, i, també, del Departament de Treball, principalment la formació ocupacional, i les empreses i els agents socials. Si traiem un d'aquests sectors, penso que debilitem aquest sistema integrat de la formació professional.

Per tant, ens sembla que cal un organisme, el Consell Català de la Formació Professional, que avui demanem que es creï, com a organisme consultiu d'assessorament i de participació. Per què? Per impulsar la coordinació de les administracions, principalment –com es dedueix del que he dit– del Departament d'Ensenyament i del Departament de Treball, per fomentar la col·laboració de tots els agents socials i per facilitar també, des del punt de vista nostre, la col·laboració dels ajuntaments que han de permetre detectar les necessitats en el territori.

Nosaltres estem, doncs, convençuts de la necessitat del Consell Català de la Formació Professional, però, en canvi, ens sembla que hauríem..., o, jo, personalment, voldria ser modest, quant al text que presentem aquí a examen. Estem segurs que, si s'admet a tràmit parlamentari, pot ser modificat i pot ser millorat, i els en donaré alguns exemples. En el projecte anterior a què alludia, havíem posat com a president d'aquest Consell –o proposat– el conseller d'Ensenyament. En el que presentem ara, proposem la presidència alterna dels consellers d'Ensenyament i de Treball. Per què? No per treure cap mèrit al Departament d'Ensenyament, sinó buscant potser una major implicació en aquesta coordinació de tots els departaments.

Un altre aspecte que seria, per exemple, discutible; aquí proposem que hi hagi tres grups de cara a la votació: les

administracions, per un cantó; les entitats empresarials, per un altre; i els sindicats més representatius, per un altre. Per què? Per evitar el recel que les associacions empresarials i sindicats, que la seva col·laboració és tan necessària, sentissin recels si se senten en minoria.

Un altre tema, per exemple, que es podria tenir en consideració. Sabem que les cambres de comerç han treballat molt en aquest tema i voldrien col·laborar. Doncs, si es portés a tràmit aquest projecte, es podria estudiar la seva col·laboració.

Per tant, defensem el Projecte més que, podríem dir, el text en concret, encara que ens sembla que hem tractat de fer una proposta raonable.

Per què ho tornem a presentar ara? Bé, perquè, com deia, el tema és actual i és urgent. Per exemple, els en puc donar unes mostres. La demanda de creació del Consell Català de Formació Professional està en la plataforma de negociació dels sindicats que aquests dies ho tornen, podríem dir, a insistir i a actualitzar. Un altre motiu és que el Mapa, una cosa tan important com el Mapa de la formació professional, està en procés d'elaboració. Precisament deu ser demà, em sembla, que acaba el termini per a la presentació d'al·legacions. Però no sols el procés encara està obert i, per tant, si es fes amb relativa rapidesa aquest Consell hi podria participar, sinó que tothom estarà convençut –m'imagino que el Grup de Convergència i Unió també– que el Mapa de la formació professional ha de ser una eina flexible i que s'ha d'actualitzar contínuament. Per tant, aquest Consell no només seria necessari al principi, sinó, durant tot el procés.

Un altre motiu seria que la nova regulació de la formació professional reglada posa com a obligatòries les pràctiques a empreses, i s'hauran d'estendre. Per tant, segurament s'ha fet molt en aquest terreny, però per fomentar nous passos cal la col·laboració de tots els sectors.

Voldria, de totes maneres, jo, per demostrar aquesta necessitat de col·laboració, tractar amb més importància un tema que és els programes de garantia social. Em penso que la iniciativa que ha pres el Departament d'Ensenyament, conjuntament amb el de Treball en aquest camp per a l'any que ve demostra precisament que no hi ha una coordinació profunda, sinó una col·laboració –diria– més aviat superficial. Per què? Perquè s'ha traduït, bàsicament, en un fulletó amb unes instruccions on, bàsicament, s'ofereixen paral·lelament, però per separat, les iniciatives, la majoria de les quals ja feia el Departament d'Ensenyament –per exemple, els plans de transició de treball–, incrementades, potser, en volum, però sobretot el gran increment, podríem dir, de places estaria en l'oferta del Departament de Treball, que ofereix simplement el que ja fa. Ofereix el que ja fa, per exemple, perquè, així com en les activitats del Departament d'Ensenyament s'indica el nombre d'alumnes possibles clients o usuaris d'aquests cursos, d'aquests programes de garantia social per als alumnes que no han tret el certificat de secundària i necessiten preparar-se per a l'entrada al món del treball, doncs el Departament d'Ensenyament dóna nombre d'alumnes per a aquesta activitat i nombre de grups, perquè són

grups pensats per a aquest tipus d'estudiants o exestudiants. En canvi, en el cas del Departament de Treball, que diu: «Aneu al Servei Català de Col·locació» i el Departament d'Ensenyament dóna el nombre de possibles clients, però no el nombre de grups, perquè, em sembla preveure que no es fa cap activitat especialment pensada per a aquests nois i noies joves.

Per tant, ens sembla que s'ha perdut una ocasió important de coordinar els esforços dels dos departaments per fer realment una nova iniciativa amb la participació conjunta dels dos. Em sembla, fins i tot, veure una certa renúncia del Departament d'Ensenyament a treballar en aquest camp, una certa cessió de competències. Llavors ens podem preguntar, per què hi ha resistències per a aquesta coordinació? Jo, em sembla..., no diré que sigui l'únic factor, ni molt menys, però que un dels factors és que això implica el control –i la coordinació podia significar compartir i perdre aquest control exclusiu– de partides econòmiques molt importants. Això em sembla especialment greu perquè la formació professional ocupacional no només maneja molts recursos, sinó que hi ha, podríem dir, uns certs defectes en la seva organització i gestió.

El senyor Josep Maria Rañé ha fet ja, em sembla, més d'una interpellació sobre aquest tema en aquest hemicle, i ha donat a conèixer un estudi, no sobre la seva opinió, sinó sobre les dades del Departament de Treball de l'any 1996. I, agafant només uns aspectes d'aquest estudi, jo voldria citar que sembla que aquestes activitats que s'ofereixen no són adequades quant a les especialitats, són de poca qualitat, algunes d'elles, i hi ha un clar desequilibri territorial, en el sentit que les comarques amb més índex d'atur, proporcionalment, reben menys recursos –i també, naturalment, llavors, menys recursos per aturat– i, en canvi, comarques que tenen menys índex d'atur –podríem citar, per exemple, els Pallars, el Pallars Jussà i el Pallars Sobirà– es dóna el cas, fins i tot, que hi ha més persones que han seguit aquests cursos de formació ocupacional que no atur registrat en aquestes comarques. Llavors, què passa en aquestes comarques? És que cada persona fa diverses activitats anualment de formació ocupacional? És que vénen de fora? Realment caldria saber què passa.

Per tant, i en resum, nosaltres pensem que cal crear, doncs..., per evitar totes aquestes coses i per coordinar tots els esforços, la creació del Consell Català de la Formació Professional, perquè ens sembla que els organismes que ara existeixen –i m'imagino que, si no ens donessin el vot, no aniria per aquí l'argumentació–, penso que no són suficients. Per exemple, la Comissió del Consell Escolar de Catalunya, que tracta aquest tema, segur que és una cosa positiva mentre no existeixi un altre organisme, però ens sembla que no té la representació adequada del Departament de Treball, perquè està dintre del Departament d'Ensenyament, i, tampoc, dels agents socials, perquè no cal representar el professorat i els empresaris de l'ensenyament, sinó, realment, les empreses i els sindicats més representatius com a tals. I tampoc, penso, té els mitjans necessaris. Un altre organisme que existeix és el Consell de Treball Econòmic i Social, que està adscrit al Departament de Treball. Segur que és un organisme important i que pot fer

molt bona feina, però ens sembla que la formació professional és prou important perquè hi hagi un consell específic. D'altra banda, també passa el mateix: si està adscrit al Departament de Treball, difícilment pot coordinar, principalment, amb el Departament d'Ensenyament i, en general, amb totes les administracions.

Finalment, una última raó podria ser que, a nivell de l'Estat, que existeix un Consell de la Formació Professional, es va modificar la llei de la seva creació, que abans hi participava només l'Administració central, les organitzacions empresarials i els sindicats, i s'ha donat lloc a la participació de les comunitats autònomes, i la Generalitat de Catalunya participa en aquest Consell Estatal de la Formació Professional. Això ens sembla molt positiu realment, i ens en felicitem, però, si d'alguna manera el Govern de la Generalitat reconeix, volent participar i participant en els consells de la Formació Professional d'altres nivells..., donades les enormes i grans competències que té el Departament d'Ensenyament en formació professional, ens sembla que seria bo, doncs, que també s'ho apliqués, i a Catalunya, per impulsar aquests temes, es fes un consell similar anàleg.

Per tant, jo demano el vot, senyores i senyors diputats, perquè és un tema important a Catalunya i perquè comencem a fer tard. Encara que dic que és un tema actual, el mapa escolar, el trobarem fet; podrà intervenir en la seva actualització; seria bo que hagués pogut intervenir en la seva definició. I demano el vot, particularment, a Convergència i Unió o, almenys, demano que, si no voten, pels motius que sigui, aquesta presa en consideració d'aquest Projecte de llei de creació del Consell Català de la Formació Professional, com a mínim, explicitessin algun compromís de fer aquesta iniciativa o una iniciativa similar o equivalent en un termini fix i no alludint a altres projectes hipotètics. Per què? Perquè ens sembla que no és un tema de cap partit; això és un tema de Catalunya, i hem de sumar tots els recursos econòmics i hem de coordinar tots els esforços per obtenir un sistema de formació professional integrat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Torn en contra? No n'hi ha. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris per un temps màxim, cada un d'ells, de deu minuts. En primer lloc, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de l'escó mateix, per dir que la formació professional, des del nostre punt de vista, és un dels reptes més importants que ha d'entomar, en l'aplicació, el nou sistema educatiu; un repte, però, que a hores d'ara no ens fa ser gens optimistes pel que fa al seu futur: manca de planificació, recursos insuficients i una oferta, pel que fa als ensenyaments públics, molt minsa són exemples de la preocupació amb què el nostre Grup observa el desplegament d'aquests estudis.

És per aquest motiu que donem suport a totes aquelles iniciatives que tinguin com a objectiu garantir una correcta aplicació de la formació professional i que, alhora, expressin el sentir del conjunt de la comunitat educativa sense oblidar la necessària vinculació amb el món empresarial, i també ha de servir, qualsevulla d'aquestes iniciatives, per potenciar i prestigiar aquest sector de l'ensenyament tan fonamental però que, alhora i massa sovint, ha estat marginat.

Tot i així i en funció de les argumentacions esmentades, consideràrem o hauríem considerat més adient que, en lloc d'un consell estrictament assessor, es constituís o es proposés constituir alguna espècie d'institut amb poder decisor i més que simplement d'assessorament. Ja entenem en el nostre Govern una certa inflació de consells –la utilitat i l'eficàcia d'alguns d'ells pot arribar a ser discutible. Tot i així, cal dir que veiem positiu l'interès del Grup Socialista per crear aquest òrgan de seguiment i control de la formació professional i, per això, doncs, votarem a favor de la presa en consideració, tot i que, si s'escau, presentaríem esmenes per tal de donar més solidesa a la proposta i donar-li més competències, més que, estrictament, les simples d'assessorament. En qualsevol dels casos –com he dit–, votarem a favor d'aquesta Proposta que s'acaba de presentar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La necessitat de coordinar els diversos àmbits de la formació professional ha estat ja parlada en aquesta cambra en diverses ocasions amb motiu, concretament, per exemple, del debat monogràfic sobre l'atur i amb motiu de diverses mocions presentades arran de diverses interpellacions i del darrer, fins i tot, debat de política general.

Ens trobem en una situació en què hi ha una descoordinació bastant notable entre la formació professional reglada, el que serien els cicles formatius mitjans i superiors –i, en aquests moments, tot just s'està discutint el mapa d'aquests cicles arreu de Catalunya, en època de presentació d'allegacions; un mapa que, per altra banda, s'ha de dir que no cobreix, segurament, les expectatives, les demandes dels agents socials i econòmics–, una FP, una formació professional no reglada per a adolescents que està francament a les beceroles, el que són plans de transició al treball, el que són escoles taller; tot el tema de garantia social que es va portar a aquesta cambra per iniciativa d'Esquerra Republicana i que no està resolt –ni molt menys–, i, en tercer lloc, la formació professional ocupacional, aquella que està destinada a la inserció laboral d'adults, de gent en atur, que, d'alguna manera, tampoc està –diguem-ne– feta amb relació a una demanda real dels agents econòmics –molts cops es fa en funció de les necessitats de les mateixes empreses que donen aquests ensenyaments–, i, finalment, un capítol –que, per nosaltres,

també hauria d'anar inclòs aquí i que no contempla, en principi, la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista— que és la formació continuada, que entenem que, tot i ser una responsabilitat de sindicats i empresaris, també hauria d'anar en una línia de coordinació amb la resta de formació professional. Per tant, estem parlant de quatre grans àmbits, que en aquests moments cadascú camina pel seu cantó i entre els quals no existeix una mínima coordinació governamental per fer-los eficients.

Per tant, doncs, un galimaties, amb una manca d'objectius clars del conjunt, de tot el bloc de la formació professional; una manca de relació amb els agents socioeconòmics, només superada, molts cops, per iniciatives locals o comarcals —com ara són diverses fundacions públiques o àrees de coordinació amb agents socioeconòmics—, que, a títol individual, a títol particular, alguns instituts, per exemple, doncs, de formació professional, o que imparteixen formació professional, han establert amb aquests agents socioeconòmics, però sense intervenció de l'Administració de la Generalitat. Això significa dilapidar recursos, segurament; significa globalment una ineficiència del sistema superior a la que podria haver-hi si hi hagués una coordinació i, finalment, significa —encara més greu— una inadequació global de l'oferta de formació professional —parlem de la reglada i de la no reglada— a la demanda de la societat d'aquesta formació.

Per tant, doncs, la Proposta de resolució presentada, la proposta de presa en consideració presentada pel Grup Socialista, mereix el nostre suport pel fet en si. Quant al contingut, nosaltres segurament discreparíem d'algunes qüestions —he dit abans que, per nosaltres, hauria de contemplar també la coordinació amb formació contínua—; també milloràriem o esmenàriem l'apartat dedicat a la representativitat dels diversos agents socioeconòmics, però el que és clar és que la necessitat d'aquesta coordinació de tot l'àmbit de la formació professional hi és. I és per això que aquesta presa en consideració de la Proposició no de llei per part del Grup d'Esquerra Republicana serà votada a favor i és en aquest sentit, doncs, que el nostre vot serà afirmatiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyor Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La nostra intervenció és per manifestar el nostre vot favorable a la presa en consideració de la Llei de la creació del Consell Català de la Formació Professional, i ho fem per raó de tres qüestions: una, l'oportunitat; entenem que, en plena discussió del mapa de formació professional, la creació d'aquest Consell fóra un instrument..., és un instrument imprescindible i necessari. La segona: que tenim encara pendent el compliment d'un punt de la Moció 63/V, del 8 -V -97, presentada per aquest Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de

la qual sí que s'ha desenvolupat un dels punts amb la creació d'una comissió de formació professional dins el Consell Escolar de Catalunya que ha de funcionar com a observatori però que el mateix Consell Català, perdó, que el mateix Consell Escolar de Catalunya va considerar insuficient. I aquest punt de la Moció, pendent de compliment, parla d'estudiar la necessitat o la possibilitat de la creació del Consell. Doncs, bé, ara és el moment d'estudiar i —pensem nosaltres— d'afirmar aquesta necessitat.

Ha estat dit ja pel senyor Cadevall, pel proponent, que la creació del Consell Català de la Formació Professional corregiria dèficits importants que té aquesta Comissió del Consell Escolar, i és que no hi són suficientment representats el món del treball, patronal i sindicats, i això deixa aquesta Comissió una mica mancada —no una mica—, substancialment mancada d'un dels aspectes importantíssims en la representació i en el debat de tot allò que faci referència a la formació professional.

L'altre punt és el de la necessitat —ja hem parlat de l'oportunitat. Mirin: jo justificaria aquesta necessitat... He fet un petit recull des de la Constitució, al seu article 9.2 i el 148.1; l'Estatut d'autonomia, a l'article 8.2; el Tractat de la Unió Europea, a l'article 27; manifestacions de la Confederació Europea de Sindicats, que diuen que la creació del mercat interior requereix l'existència d'un sistema educatiu que atorgui qualificacions àmplies i apropiades que permetin l'adaptació als canvis, amb la previsió de possibilitats de formació de les persones adultes i la necessària participació per articular tot això de què fa esment; la LOGSE, en diversos articles, en el preàmbul i en l'article 34.1 —quan parla del disseny i la planificació de la formació professional específica—, que diu: «es fomenta la participació dels agents socials», i quan parla en l'article 35.1 de l'adequació d'aquests estudis a les característiques socioeconòmiques de les diferents comunitats autònomes. És a dir que, com a Govern de la Generalitat, existeix la responsabilitat d'articular aquesta participació de la manera més àmplia i més representativa possible en l'àmbit de Catalunya.

Ens fa veure també aquesta necessitat l'existència a nivell europeu dintre del Comitè Econòmic i Social..., la importància que es dona a la formació professional, l'existència del Centre Europeu per al Desenvolupament de la Formació Professional; a nivell d'Estat, la creació —ja ha estat esmentada— del Consell General de la Formació Professional, l'any 86, i la modificació recent per tal d'incorporar-hi les comunitats autònomes; a nivell nacional, l'existència del Consell de Treball Econòmic i Social, on es parla de la formació ocupacional, però també hem de lamentar les dificultats per al seu impuls i la seva tirada endavant. Però, de tota manera, el fet que allí només es contempli la formació ocupacional i que la formació professional no tingui un organisme del mateix nivell i competència accentua la fragmentació del tractament de la formació professional i permet una certa opacitat en les decisions, ja que, en no estar coordinades, queden espais confusos en què no es pot fer d'una manera clara, pública i transparent..., el perquè de decisions que es prenen o fins i tot

3774

d'aquelles que no es prenen. El mateix Ajuntament de Barcelona està en procés de creació, de passar del seu Consell de Formació Professional i Ocupacional, abans vinculat al seu Institut d'Educació..., de fer-ne un de l'Ajuntament de Barcelona amb la idea d'arribar, amb la coincidència amb l'administració educativa, a la creació d'un consell de la ciutat, d'un consell de la ciutat de Barcelona.

Nosaltres pensem que tots aquests motius i la mateixa importància de la formació professional en aquests moments fan pràcticament imprescindible la creació d'aquest Consell. Mirin: la planificació de la formació professional, com qualsevulla altra planificació, ha de recollir demandes de la població i ha de posar de manifest voluntats polítiques, que van des de la concepció de l'educació que pot ser, prioritàriament, una compensació de desigualtats a aquelles que tenen la concepció de l'educació que en el camp de la formació professional hagi d'estar més sotmesa a les lleis de mercat. Són opcions, segurament, legítimes, totes, molt diverses, però que necessiten un lloc de confluència i de debat. Per tant, nosaltres entenem que tot això justifica la creació d'aquest Consell Català de la Formació Professional.

I un tercer punt seria el de la insistència amb què tots els grups d'aquesta cambra hem anat repetint en totes les nostres intervencions que fessin esment de la formació professional o de la formació en general o del desenvolupament econòmic –l'hem anat reiterant– la necessitat de la creació d'aquest Consell.

És per tot això que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds farà el seu vot favorable a aquesta iniciativa i que convida, si és permès, tot i que no sigui el grup proponent, que sigui considerada aquesta afirmació, aquest vot afirmatiu per la resta de grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc manifestar que la preocupació per la nova formació professional és també per al Grup Popular una preocupació prioritària. Senyor Cadevall, hi ha molts punts de coincidència entre el nostre pensament i la seva exposició de motius, la qual cosa, per mi, és lògica; no sé si per vostè pot ser preocupant o perillós. De fet, la nostra preocupació ja es va concretar –i els punts d'acord amb la resta de la cambra també s'hi van concretar– en una moció que ja ha sigut esmentada fa pocs instants, la 63/V, on el PP, amb actitud positiva, va presentar esmenes, on es van acceptar esmenes, on es van acceptar aquestes esmenes i on, de fet, es va votar majoritàriament, la cambra, aquesta Moció sobre política educativa, especialment –es titulava–, «pel que fa referència a la formació professional».

De fet, nosaltres ja estem treballant amb el Govern sobre el desplegament d'aquesta Moció. Nosaltres, senyor Cadevall, votarem en contra de la presa en consideració. I per què hi votarem en contra? Jo li diria que, de fet, hi ha dos motius que ens justifiquen votar-hi en contra. D'una banda, aquest motiu: que ja estem treballant amb el Govern sobre aquest desplegament, però de l'altra, que, atès el tarannà del seu Grup, últimament, i en qüestions educatives..., en les quals nosaltres entenem que més se'ns jutja pel que som que no pel que proposem, amb el que podríem entendre que són argumentacions sobre intencions ocultes i obscures del PP, la qual cosa nosaltres considerem que forma part més del que se'n diu «prejudici» que no pas del que seria la lògica d'estudiar els temes... (*veus de fons*), que donen a entendre una certa «PP-fòbia» per comptes d'una «educaciofflia». És per aquest motiu que ens sentirem més a gust, ens sentim més útils a la comunitat educativa i ens sentim amb més capacitat de dialogar amb el Govern que no pas amb vostès. És per això que els recolzarem a ells, i ara mateix, en aquest moment i en aquestes circumstàncies, no els podrem fer costat a vostès.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetran que em refereixi a quelcom que ja ha estat citat anteriorment, que és, precisament, el Ple del dia 8 de maig d'enguany, la seva sessió 33 d'aquest Parlament, i que va ser publicat en el *Diari de Sessions* del plenari número 47: aquesta Moció, ja citada, subsegüent a la interpellació sobre política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional, que va ser presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i defensada per la diputada senyora Tolosana, amb esmenes –evidentment, ja també s'ha citat– del Grup Popular i del nostre mateix Grup. Aquella Moció va ser votada per 95 vots a favor, cap abstenció i cap en contra, és a dir, per unanimitat dels presents en aquell moment en la cambra.

El Ple aquest es produïa el 8 de maig; el Grup Socialista va presentar la present Proposició de Llei, de la qual estem debatent la presa en consideració, el dia 13 de maig, i la Mesa la va dictaminar el dia 20 de maig. El punt *b* d'aquella Moció –també s'ha esmentat anteriorment– diu: «estudiar la possibilitat de creació del Consell Català de Formació Professional».

No voldríem, per part del nostre Grup, entrar en el contingut de l'articulat de la Proposició de Llei presentada, ni molt menys en tota la temàtica de la formació professional, en tots els seus aspectes, perquè ens sembla que no és aquest el punt de l'ordre del dia de la sessió d'avui, sinó que és, simplement, prendre o no prendre, després del debat, en consideració el text presentat.

Tal com ja ens ha recordat el diputat senyor Cadevall, el Consell de Treball Econòmic i Social és un organis-

me de la Generalitat creat per Llei 3/1997, de 16 de maig, d'aquest Parlament. I aquella Llei va ser votada per aquesta cambra amb el consens polític i social de tothom. Jo només voldria afegir que, en la Llei 3, la del Consell de Treball Econòmic i Social, els seus articles 11 i 14 són plenament coherents amb els articles 30 i 34 de la LOGSE.

Vull destacar, de l'exposició de motius del Grup Socialista, el seu començament: «La formació és un dels elements determinants del procés d'un poble i del seu desenvolupament econòmic, social i humà.» Totalment d'acord. En el segon paràgraf diu: «No es pot considerar» —i en això ens alegrem que, una vegada més, doncs, aquesta consideració es posi en el debat parlamentari— «que el Mapa de la formació professional ha de consagrar una oferta fixa; una característica essencial de la nova formació professional és la d'introduir una gran flexibilitat en els seus programes fomentant la seva evolució en funció de la demanda social, de les necessitats econòmiques i de les noves tecnologies.» I el diputat senyor Cadevall ens ho ha explicat molt més encara que tota aquesta mateixa exposició de motius, que és prou concreta i assenyada, amb la qual estem perfectament d'acord.

Nosaltres creiem que, per la nostra part, ens hem compromès a continuar el diàleg en aquest punt que afecta tant i tant el nostre país i anar cercant el màxim consens. Per tant, per respecte de la Moció aprovada per unanimitat d'aquesta cambra, del control i del compliment de la qual encara no s'han exhaurit els temps..., el nostre Grup sap, per altre cantó, que el Govern està fent el que aquest Parlament el va instar, i, per tant, no votarà favorablement el fet de prendre en consideració la Proposició presentada.

Senyor president... Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Proposició. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons per realitzar la votació.

Iniciem la votació.

La votació dona el següent resultat: 41 vots a favor, 62 en contra, cap abstenció. Per tant, la Proposició queda refusada.

Proposició de Llei sobre una nova llei del sòl (presa en consideració)

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre una nova llei del sòl, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat, amb la presentació de la Proposta pel grup parlamentari; seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb temps límit de quinze minuts, i després la presa de posició dels diferents grups parlamentaris. Per presentarla, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta una proposició de llei sobre una nova llei del sòl; en realitat, hauria de ser una proposició de llei sobre el catàleg del sòl no urbanitzable a Catalunya, que és un dels aspectes que hauria de tenir una nova llei del sòl a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres, vagi d'entrada el concepte que som partidaris que a Catalunya es faci una nova llei del sòl, i una nova llei del sòl amplia, que contempli tots els aspectes, doncs, que han de tenir tots els temes de l'urbanisme i del sòl a Catalunya. Però en aquests moments ens sembla que hi ha tres raons que ens obliguen a presentar una proposició de llei sobre un aspecte concret d'aquesta nova llei del sòl, que és el del catàleg del sòl no urbanitzable. Les motivacions són d'ordre..., de model territorial i d'ocupació del sòl; de necessitat i oportunitat política, i de desplegament dels continguts del Pla territorial general de Catalunya.

Les motivacions de model territorial i ocupació del sòl són les següents. A Catalunya, avui tenim un model d'ocupació del sòl que nosaltres entenem que és insostenible, un model que no podem continuar..., amb aquest model. Aquest model és el model que s'anomena d'urbanització difusa, i hi hauria un model diferent, que seria el de l'ocupació compacta.

Amb l'ocupació difusa tenim que el patrimoni cultural i natural del país es va difuminant a mesura que creix la ciutat, difusa, i tenim una cosa que no és ni camp ni ciutat: tenim un territori tot igual, que és un territori que podríem anomenar «rururbà», rural i urbà al mateix temps. Nosaltres pensem que hi ha d'haver territoris diferenciats, el camp i la ciutat han d'estar diferenciats, la ciutat ha de tenir confins, ha de tenir límits.

Aquest model de creixement difús, que no diferencia el camp de la ciutat, és un model que consumeix una quantitat de sòl cada vegada..., inesgotable. Hem passat —i vostès ho saben; són dades que s'han repetit en aquesta cambra—, per exemple, en l'àmbit metropolità, de l'any 1920 a l'any 1956, de 5.000 hectàrees a 10.000 hectàrees; de l'any 1956 fins a l'any 1972, s'ha passat de 10.000 a 20.000 hectàrees de consum de sòl, i del 1972 al 1986, hem tornat a duplicar, fins a 40.000 hectàrees, aquest sòl que hem utilitzat. Estem cremant el sòl, estem ocupant la plana dels territoris de Catalunya d'una manera molt ràpida, d'una manera que no es pot aguantar, i a més això està provocant greus problemes de manca de centralitat —falten focus potents a les ciutats—, de buidament de la ciutat central, i grans problemes de transport per anar d'aquests territoris difusos, d'aquestes urbanitzacions que van creixent, cap a les polaritats, cap als centres.

I aquest model que tenim a Catalunya, d'ocupació difusa, és un model que el Pla territorial general de Catalunya afavoreix. El Pla territorial general de Catalunya diu, en els seus diversos aspectes —per exemple, la diagnosi, a les pàgines 12 i 13—, que hi ha un concepte que és el del sòl útil, i un altre concepte, que és el del

sòl no útil. I el concepte de sòl útil és aquell que és apte per urbanitzar, i el no útil és la resta. Aquest és el concepte que nosaltres entenem que no hem de mantenir, perquè el sòl no apte per urbanitzar pot ser un sòl molt valuós –ja en parlarem; és el sòl on hi ha l'agricultura, on hi ha els boscos, on es recarreguen els aqüífers–, però aquest concepte d'útil i no útil, i només considerar sòl «útil» el que es pot urbanitzar, indica que el Pla territorial general de Catalunya, el que vol és ocupar tot el territori planer de Catalunya amb urbanització. I aquest model no pot continuar, no podem urbanitzar tota la plana de Catalunya. I això que dic no m'ho invento, perquè, si vostès llegeixen també el Pla territorial general de Catalunya, quan dóna les directrius per als plans territorials i per als plans urbanístics, ens diu que «només es reservarà el 10% del sòl útil per a parcs i zones verdes». És a dir que anem a un model que vol que tota la plana de Catalunya, tot el sòl útil, aquell que no té un pendent superior al 20%, estigui urbanitzat, i només un 10% siguin parcs i zones verdes. Aquest model no pot continuar, nosaltres volem un model diferent, de ciutat més compacta, en què hi hagi separació de les ciutats per unes grans zones verdes, uns grans espais naturals.

Aquest model que nosaltres creiem que s'ha de canviar és el model que, en el Pla territorial metropolità, el senyor Albert Serratos ha dit: «Volem reproduir l'ocupació de l'Eixample barceloní al conjunt de l'àmbit metropolità i al conjunt de Catalunya; volem unes illes urbanes, que són les illes de l'Eixample, que siguin les ciutats, i volem que estiguin connectades, aquestes ciutats, per una xarxa de carreteres en forma geomètrica, que són les grans xarxes viàries, les grans xarxes –algunes desdoblades, d'altres no desdoblades– cíviques, xarxes segregades.»

Nosaltres volem..., enfront d'aquest model amb què volem ocupar tot el territori amb zones urbanes separades i vertebrades per unes carreteres importants, per una xarxa viària, hem de reivindicar un model alternatiu en què la xarxa que vertebrí el territori siguin els corredors naturals o ecològics, és a dir, un model alternatiu al que ens proposen el Pla territorial metropolità i el Pla general territorial de Catalunya.

I nosaltres volem, sobretot, que es consideri que el sòl no urbanitzable té un valor, un valor per si mateix: és on hi ha una activitat econòmica, agrícola, una activitat forestal, una activitat de lleure dels ciutadans, en els boscos, a les platges, és on es recarreguen els aqüífers, i això és un sòl de gran valor estratègic per a la sostenibilitat del territori.

Per tant, motivacions d'ordre territorial i d'ordre de model d'ocupació del sòl, però també raons de necessitat política i d'oportunitat política. Tenim l'amenaça d'una llei del sòl estatal –que aquí a Catalunya potser no s'aplicarà, però fem una llei a Catalunya, doncs, si no s'ha d'aplicar la de l'Estat– que ens diu que serà urbanitzable tot allò que no estigui protegit. Doncs, si hem d'anar a un model pel qual serà urbanitzable tot allò que no sigui protegit, protegim tot allò que ja, des de Catalunya, sabem –perquè ho hem dit en diverses lleis i en diversos plans– que s'ha de protegir. Això és el que volem nosaltres: enfront de l'amenaça del libe-

ralisme salvatge, d'urbanitzar-ho tot, protegim, com a mínim, allò que sabem que hem de protegir per les lleis sectorials.

Perquè aquest model del PP, aquest model que ens amenaça amb una nova llei del sòl que qualifiqui com a urbanitzable tot el que no estigui protegit, és un model que no és justificable per raons urbanístiques o sociològiques. Només respon a interessos que consideren l'espai com un complement essencial del consum i del negoci: cal ocupar i vendre més espai encara que no augmenti la població, encara que els habitatges desocupats es comptin per milers i encara que el sòl de superfícies industrials i comercials es compti per milions de metres quadrats. Per tant, és un model insostenible, que nosaltres creiem que cal aturar.

Però és que, a més –i és la tercera argumentació–, el Pla territorial general de Catalunya, que nosaltres considerem que és insostenible, té uns continguts mediambientals que, com a mínim, voldríem que s'apliquessin. I aquests continguts mediambientals són aquells que defineixen tots els espais a Catalunya que haurien de ser objecte d'especial protecció. Per tant, protegim tot allò que ja diem que és objecte d'especial protecció.

I quins són aquests espais que ja el Pla territorial diu que són objecte d'especial protecció? Doncs els que tenen valors intrínsecs: paisatgístics, ambientals, edafològics, o d'equilibri ecològic, i d'interès científic o educatiu. Quins són aquests? Els espais naturals ja protegits –parcs naturals, etcètera–, els espais del PEIN i els espais d'enllaç entre les zones del PEIN.

Un segon ordre d'espais que cal protegir, segons el mateix Pla territorial general de Catalunya, són els que ho són en funció dels seus valors agrícoles i forestals, i aquesta és la nostra gran preocupació. Els sòls agrícoles i forestals no són sòls en expectativa de ser urbanitzats: són sòls de gran valor estratègic per a Catalunya. Hem de defensar la nostra agricultura i els nostres boscos, i les lleis –el Pla territorial per un cantó, però les lleis sectorials per altre– diuen que s'ha de fer un pla de sòls d'especial interès agrícola, i un pla de sòls d'especial interès forestal, i que aquests sòls han d'estar delimitats, i han d'estar delimitats a una escala d'1:50.000, i han de tenir la qualificació de sòl no urbanitzable. I això ho hem dit en les lleis agrícoles i les lleis forestals, i en el Pla territorial general de Catalunya. I nosaltres diem: escoltin, compleixin les lleis, delimitin els sòls agrícoles i forestals d'especial protecció i els introdueixin en aquest catàleg de sòl no urbanitzable que nosaltres proposem.

Un tercer nivell d'espais que caldria protegir, segons el mateix Pla territorial, són els que tenen una funció reequilibradora. Fonamentalment, espais al voltant de les ciutats, que precisament facin aquesta funció de limitar la ciutat; la ciutat s'ha d'acabar, hi ha d'haver uns espais, uns parcs periurbans, uns espais perifèrics que delimitin la ciutat.

Un quart element o consideració d'espais que cal protegir són aquells que tenen valors culturals, perquè tenen en el seu si elements del patrimoni històric i artístic de Catalunya.

I, finalment, un cinquè nivell d'espais que cal protegir són aquells que cal protegir en funció de la legislació sectorial: de la Llei de costes –la faixa litoral–, la xarxa hidrogràfica –en funció de la Llei d'aigües–, o els espais a l'entorn de les infraestructures.

I aquest és un tema important. En aquest país no tenim present la importància del paisatge, i tenim uns espais al cantó de les infraestructures completament abandonats. Potser hauríem de començar a pensar en lleis que definissin, doncs, l'impacte paisatgístic dels projectes, que tinguessin present..., com fan a Suïssa, que abans de fer una determinada actuació la modelen, a veure quin impacte visual tindria, perquè el paisatge és un element fonamental del que és el nostre país, del que és l'essència de Catalunya, també. També el paisatge és essencial per a Catalunya.

Per tant, què proposa el Grup Socialista? Doncs proposa que s'obri un catàleg de sòls no urbanitzables de Catalunya que contingui tots aquests espais que els hem enunciat: espais del PEIN, espais de protecció cultural, espais al voltant de les ciutats, espais de sòls agrícoles i de sòls forestals, els espais de la faixa litoral, de la xarxa hidrogràfica i de l'entorn de les infraestructures. I que aquests espais que estiguin en el catàleg de sòl no urbanitzables siguin, doncs, no urbanitzables; que per fer actuacions en aquest territori sigui preceptiu fer un estudi d'impacte ambiental, i que aquests espais, per tant, tinguin una consideració no de sòl en expectativa de ser posat al mercat per ser urbanitzat, sinó de sòl que convé defensar per a Catalunya, perquè són estratègics per a Catalunya i perquè formen part també de l'essència d'aquest país.

Aquesta és la nostra Proposició de Llei, i esperem comptar amb el vot favorable del major nombre de gent d'aquesta cambra. Sabem que hi ha la majoria, que no votarà a favor, però l'únic que fem nosaltres és demanar que compleixin les seves pròpies lleis, que compleixin les previsions del Pla territorial general de Catalunya. I no esperem que el PP faci una llei: Catalunya ha de fer la seva pròpia llei, i aquest és un aspecte molt puntual, molt concret, però que hauria de contemplar aquesta llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara hi ha la possibilitat de consumir un tom en contra. *(Pausa.)* No demanant cap diputat la paraula, passarem ara a fixar la posició dels diversos grups. Si ho desitja, té la paraula, pel Grup Mixt, el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. El Grup Socialista presenta una iniciativa, una proposició de llei, que titula «Proposició de llei sobre una nova llei del sòl». Realment, la iniciativa parla de sòl, però no es pot pas qualificar com a Llei del sòl, que naturalment hauria de ser a partir d'un text molt més complex que el que se'n proposa. De fet, la Proposta consta només de tres articles i dues disposicions finals i es limita a reclamar al Departament de Política Territorial i Obres Públiques l'elaboració

d'un catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya, que l'article 2 de la Proposta relaciona.

Aquesta iniciativa té la seva motivació en la voluntat manifestada per part del Govern central de, segons ells, liberalitzar el sòl per tal d'aconseguir el seu abaratiment i, per tant, permetre que l'accés a l'habitatge no sigui tan gravós com ho és actualment. Deixant de banda –i com a suposades– les bones intencions, la pretensió de convertir en sòl urbanitzable només aquell que no estigui protegit pot malmetre tots els esforços que en els darrers anys, coincidint bàsicament amb l'arribada de la democràcia, s'havien fet. Les disbauxes, la irracionalitat i l'anarquia urbanística que es va tolerar en el passat les patim encara avui en dia, malgrat que la nova legislació sobre el tema ha intentat una política racional, equilibradora, promovent un creixement ordenat que permeti una major qualitat de vida.

Per tant, hi ha la temença que els esforços dels darrers anys d'ordenar el creixement se'n vagin en orris amb l'aprovació d'una legislació salvatgement liberal. L'Estatut de Catalunya, en el seu article 9.9, atorga a la Generalitat competències exclusives en l'ordenació del territori i del litoral, urbanisme i habitatge i, per tant, el nostre Govern hauria de vetllar que disposicions alienes no perjudiquessin la nostra ordenació del territori. De tota manera, la present Proposta, com ha explicat el senyor Nadal, és una mena de prevenció davant l'actitud del Govern central, i reclama que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques creï el catàleg de sòl no urbanitzable de Catalunya, sobretot a partir de desenvolupar l'article 5.d) de la Llei de política territorial, de 21 de novembre de 1983, és a dir, definint les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès que cal conservar o ampliar per les seves característiques d'extensió, de situació i de fertilitat, que, de fet, si la prevenció vol ser efectiva, haurien de ser la immensa majoria.

Cal evitar que el futur a Catalunya de l'ordenació del territori, com tantes altres coses, es decideixi fora de l'àmbit d'aquest Parlament: Madrid no ha de tenir l'última paraula. En qualsevol cas, nosaltres donarem suport a la presa en consideració d'aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara correspon la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana: té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres estem d'acord amb l'exposició de motius que ha fet el senyor Manuel Nadal indicant la necessitat que el territori, el sòl, a Catalunya, tingui un equilibri entre els diferents usos que hi ha i que són possibles; aquest equilibri, evidentment, no vol dir una repartició igual, sinó que vol dir pensar com el territori queda compensat en funció dels diferents usos del sòl. També compartim la preocupació que es genera, fruit de l'amenaça d'existència d'una proposició del sòl feta pel Govern central, que pot tenir unes repercussions que nosaltres jutgem com a nefastes, justament sobre els usos del sòl,

tot i que en bona mesura no seria aplicable en el territori de Catalunya.

Ara bé, nosaltres pensem també que a aquesta Proposició de llei no se li acaba de veure la virtualitat, perquè el que es demana en aquesta Proposició de llei és que es creï un catàleg, i el catàleg és una qüestió purament instrumental; un catàleg no ofereix cap protecció addicional, és simplement un inventari de béns, on es deixa constància i es dona publicitat, i es sistematitza, si es vol, els espais existents que ja han estat catalogats com a sòls no urbanitzables. Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició de llei, perquè ja ens està bé que hi hagi un catàleg, però nosaltres afavoriríem la idea que es modifiquessin les lleis pertinents en funció de la protecció del sòl, o amb la funció d'incrementar que els sòls no urbanitzables fossin més grans.

Hi ha un altre problema, en el fet d'establir aquest catàleg –pròpiament no en el catàleg, sinó en el que es podria derivar d'aquest catàleg–, i és que, el fet que sigui políticament neutre i que sigui estrictament una proposta metodològica, i que no afegeixi cap protecció més, el que sí que fa és sumar espais que són de competència de diferents administracions: aquí ens trobaríem, en aquest catàleg, un nombre important d'espais que són competència municipals, un nombre important d'espais que són competència de la Generalitat i un nombre d'espais que són competència de l'Estat. Llavors, aquest catàleg –insisteixo en la idea– tornaria a tenir un gran valor, en el sentit de publicitat i sistemàtica, però no tindria una acció útil directa, ni en el sentit competencial ni en el sentit d'incrementar la protecció de més nombre de sòl ni d'incrementar i preservar la conservació d'aquest sòl que ha estat qualificat en altres lleis com a no urbanitzable.

D'altra banda, també, el catàleg és una figura de sistemàtica de planejament urbanístic i no de planejament territorial, i l'esperit de la Proposició de llei, i l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei, va en el sentit contrari, nosaltres entenem. Nosaltres entenem que va en el sentit de planificació territorial, i per aquest motiu nosaltres donarem suport a aquesta Proposició de llei. És a dir, el que s'està buscant mitjançant l'aprovació d'aquesta Proposició de llei és que hi hagi una redistribució dels diferents sòls, que hi hagi un equilibri –l'equilibri de què parlava al principi– entre els diferents usos del sòl que es pot fer a Catalunya. I això, insisteixo, és més propi d'una planificació territorial que no del planejament urbanístic. Tot i així, com que també compartim les diferents explicacions que es fan en aquesta Proposició de llei, nosaltres hi votarem favorablement. Hi votarem favorablement perquè, efectivament, ens sembla necessari que hi hagi una protecció i una planificació que compti més amb els espais d'esponjament dels espais urbanístics i també que compti més amb la necessitat de connectar aquests espais no urbanitzats. No en va fa poc es va debatre a la Comissió de Política Territorial una proposició no de llei que va presentar el Grup d'Esquerra Republicana en la qual es defensava que es creés una figura legal que protegís els corredors biològics com un dels elements d'interconnexió entre espais de valor naturalístic, en aquest cas.

És a dir que, compartint l'esperit del que defensa aquesta Proposició de llei, nosaltres hi votarem a favor, però pensem que, a més a més de fer la sistemàtica pròpia d'establir un catàleg, cal també modificar algunes lleis que redundin en aquesta necessitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, malgrat també compartir amb el senyor Tugues que potser el nom, l'encapçalament, és una mica excessiu, amb una proposició de llei «sobre una nova llei del sòl», com diu, perquè evidentment no és una nova llei del sòl, sinó que simplement és una proposta de crear un nou registre o catàleg, dependent del Departament de Política Territorial, per recollir, per identificar, tot un conjunt de sòls no urbanitzables que ja han estat..., que estan detallats a l'article 2 de la Proposició de llei i que el senyor Nadal ja ha explicat a bastament.

També s'ha dit –i em penso que aquest és l'element més important, o la causa més important que ha portat a la presentació d'aquesta Proposició de llei– que aquest catàleg no deixa de ser un cert element de fre de la política urbanística encetada pel Partit Popular amb l'esborrany de la Ley del suelo, el Proyecto de ley sobre régimen del suelo y valoraciones, que actualment està en tramitació parlamentària i pendent de la discussió de les esmenes a l'articulat. Ja s'ha dit, i també ho hem dit el nostre Grup, una llei, aquesta que està en el Govern central, que fomenta l'especulació i que, si tirés endavant tal com està en aquests moments, provocaria un retorn a l'urbanisme salvatge dels anys cinquanta i seixanta, amb un desenvolupament del sòl urbà com una taca d'oli imparable; a més a més, està dissenyada amb una tendència clara a l'enriquiment ràpid dels poderosos –propietaris de sòl, promotors immobiliaris i capital financer–, reforçant els drets dels propietaris dels solars en detriment dels interessos col·lectius i públics; provocarà també un gran debilitament de la intervenció i control municipal en el desenvolupament del procés urbanístic, i també una degradació dels pobles i ciutats, perquè en aquesta Llei no hi ha cap mesura concreta de protecció de medi urbà, del patrimoni arquitectònic i arqueològic, i, sobretot, no hi ha cap element per aplicar els criteris de sostenibilitat, tan extensament recollits en documents d'àmbit europeu internacional i, evidentment, també d'àmbit nacional.

Aquests em sembla que són elements importantíssims que han provocat o que han portat també, en aquest cas, el Grup Socialista a buscar una manera per tal de salvar-los –per dir-ho d'alguna manera, també–, doncs,

tot aquest seguit de sòls no urbanitzables que abans han estat detallats.

Malgrat que això és positiu, aquest catàleg és positiu, des del nostre punt de vista creiem que és insuficient. Nosaltres... —també ho ha dit el senyor Nadal, i en aquest cas hi estem completament d'acord—, cal madurar, concretar i consensuar entre totes les forces polítiques catalanes una nova llei urbanística de Catalunya. Em sembla que en aquests moments hi ha motius suficients perquè tots els grups d'aquesta cambra, d'una manera consensuada, anem a fer una nova llei urbanística de Catalunya. Per tot un seguit de motius: per la nostra tradició urbanística, que cal continuar, mantenir i potenciar; perquè hi han nous reptes de l'urbanisme i de l'ordenació del territori a les portes del segle XXI; s'han d'aplicar polítiques mediambientals en l'edificació dels habitatges i a les polítiques de transport; o l'avaluació de l'impacte ambiental en obres d'infraestructura; o l'ordenació del territori en la defensa de la qualitat de vida i de l'oci..., elements que, fins aquest moment, amb les lleis urbanístiques que tenim, doncs, no estan plantejats i que cal fer-ho de cara al nou segle.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

A més a més, hi ha un altre motiu, aquest més jurídic: la recent Sentència del Tribunal Constitucional de març del 97, que anul·la en tot o en part 117 articles dels 310 de la Llei del sòl estatal 8/1990, ha comportat un reconeixement de la competència autonòmica en matèria urbanística, i ha estat una limitació a les intencions del Govern del Partit Popular d'incidir sobre les legislacions de les comunitats autònomes. L'efecte d'aquesta Sentència del Tribunal Constitucional també ha estat per a Catalunya el reforçament de la nostra legislació urbanística, cosa que també és un element important.

Altres motius: un altre motiu és que des dels municipis de Catalunya s'ha demanat històricament la reivindicació de competències per a l'aprovació definitiva dels instruments de planejament urbanístic. A Catalunya, com tots sabem, ho aprova la Generalitat, i en canvi, a la resta de l'Estat, ho aproven els municipis de més de cinquanta mil habitants i capitals de província. Sabem també que des de la Generalitat es comença a preparar o a elaborar un cos normatiu que atorgui a les comarques competències urbanístiques, que, des del nostre punt de vista, haurien de ser, per lògica, dels mateixos municipis.

Per això nosaltres creiem, per tots aquests motius que hem explicat fins aquest moment, que cal, doncs, fer una nova llei del sòl; una nova llei del sòl que, des del nostre punt de vista, hauria de partir de cinc punts clau que hauria de desenvolupar.

Primer punt: la defensa de l'autonomia local. D'aquesta manera, ha de tenir una capacitat..., s'ha de mantenir i potenciar la capacitat de decisió dels ajuntaments de construir el seu model de poble o ciutat dins un desenvolupament urbanístic harmònic i sostenible; aquest és un element clau que s'hauria de desenvolupar en aquesta Llei.

El segon punt seria una defensa de la funció pública de l'urbanisme; no al servei del mercat, no al servei d'uns

quants i d'un benefici particular, sinó fomentar la funció pública de l'urbanisme a través del control dels poders públics.

Un tercer punt que hauria de tenir aquesta nova Llei del sòl seria una veritable funció social. Hauria d'anar, aquesta política de sòl, encaminada a resoldre els dèficits d'equipaments públics, zones verdes, infraestructures, sistemes locals; potenciar els nivells d'habitatges dignes, assequibles, per als joves i altres grups socials amb dificultats, i sobretot, també, promocionar l'habitatge públic. Per tant, volem dir que els poders públics defensem el dret dels ajuntaments a obtenir dels promotors la cessió del 10%, com a mínim, de l'aprofitament del sector, i arribar, en el seu cas, a un 50%, a més de les corresponents cessions obligatòries i gratuïtes.

A més a més, aquesta nova llei del sòl s'hauria de basar en la sostenibilitat. Em sembla que aquest és un element que de cap de les maneres podem oblidar en cap acció de govern, i menys quan ens dediquem a planejar o a fer les normes de planejament del nostre territori. Tots els plans, polítiques i programes urbanístics haurien d'estar sotmesos a una avaluació estratègica d'impacte ambiental, que determinaria i corregiria els possibles efectes perjudicials sobre el territori.

I, per últim, el cinquè punt que hauria de tenir aquesta nova llei del sòl seria assegurar una informació i participació públiques; tota actuació urbanística es realitzarà o s'hauria de realitzar amb plenes garanties d'informació i participació públiques.

Aquests em sembla que són elements importants que haurien de desenvolupar-se en aquesta nova Llei del sòl. Cal que Catalunya es doti d'un nou instrument modern i que estableixi les noves pautes de l'urbanisme i de l'ordenació del territori del nou segle. El catàleg és una peça, en aquest cas, important. Em penso que aquest catàleg —ho torno a repetir— és més fruit d'una reacció immediata davant l'agressió que representa la Ley de suelo, del PP, a nivell estatal, per la qual cosa, doncs, el nostre Grup votarà a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, en primer lloc, jo el que voldria dir, en nom del nostre Grup, és que nosaltres també, per descomptat, desitgem un equilibri d'usos en tot el territori de Catalunya, i, al mateix temps, respondre una sèrie d'inexactituds.

Per exemple, no es pot dir que no hi haurà una divisió, una delimitació entre la zona urbana i la zona no urbana, perquè per alguna cosa tenim los plans generals. Los plans generals, en definitiva, lo que faran és delimitar lo que és urbà de lo que no és urbà. Escolti'm: i si, per exemple, se decidís que el sòl no urbanitzable serà aquell que en aquest moment està qualificat com

a rústic?, què passa? Ja el tenim perfectament delimitat. O, escolti'm, esperem que surti la nova Llei de sòl, i llavors veurem a veure quines mesures pren perquè no surtin nuclis urbans en zones no desitjables. Per exemple, que per fer una casa de cent cinquanta metres quadrats al camp se necessiten quinze hectàrees, per exemple –alguna cosa similar al que diu ara la Llei del sòl–, per exemple. O sigui que, amb les inexactituds, hem d'anar amb una miqueta de compte.

Nosaltres ens anem movent sempre, sempre que sento parlar de matèria urbanística aquí al Parlament, ens anem movent sempre al voltant del «borrador» del 14 de març del 97; ne diuen «borrador», però, en definitiva, lo que és és un avantprojecte que es va presentar aquest any, el 1997, ho repeteixo, el 14 de març. A partir d'aquí ja donem per suposades una sèrie de qüestions que estan per completar-se i, a més, estan per resoldre's. Torno a dir que ens movem entorn del que en diuen un «borrador», i un «borrador» no és una cosa definitiva. Pensem que demà, que és dia 30, al Congrés dels Diputats, a Madrid, precisament, es debaten les esmenes que presenten a la totalitat d'aquesta Llei els grups del Partit Socialista Obrero Español i Izquierda Unida; per tant, hem d'esperar a veure què passa amb tot això. I a més, si s'aprova aquesta Llei, després ha d'anar a una comissió tècnica, després ha de passar pel Senat, després ho han de tornar una altra vegada al Congrés..., per tant, escolti'm, una mica de calma, creiem nosaltres, en aquest sentit, no?

És clar, en aquest moment lo que passa és que s'està realitzant una nova llei del sòl, però per què s'està realitzant aquesta nova Llei del sòl? Doncs, escolti'm, està ben clar: perquè de la Llei que teníem, la del 92, se van declarar inconstitucionals ni més ni menys que dos-cents articles d'aquesta Llei; llei, precisament, que no vam fer nosaltres. Per tant, és necessari fer una nova llei del sòl.

A tot això, què està ocorrent? Passa que va sortir un decret legislatiu, i aquest decret legislatiu lo que deia és: escolti'm, miri, si abans els sòls se classificaven com a urbans, urbanitzables programats, urbanitzables no programats i rústics, en aquest moment lo que farem és..., la nova classificació serà: urbans, urbanitzables i no urbanitzables. Però, clar, de totes formes, aquest nou decret, aquest decret legislatiu, de fet, no té una vigència material tampoc aquí a Catalunya, pel fet que los plans generals de totes les ciutats s'han d'acomodar a aquest decret legislatiu, i jo, que sàpiga, en aquest moment no n'hi ha encara cap que s'adapti a aquest decret legislatiu. Per començar, als plans generals de les ciutats encara està vigent la classificació d'urbanitzable programat i urbanitzable no programat. Per tant, jo crec que cal anar amb una miqueta..., tenim temps encara per a pensar moltes coses en aquest sentit.

Passa, per altra banda... Bé, la normativa catalana en matèria d'urbanisme se preveu que no podrà resoldre eficaçment la qüestió de preservar els territoris i terrenys lògics si no són urbanitzables; per exemple, lo que fóra el litoral. O també lo que es pressuposa és que l'adequació a la normativa catalana en matèria d'urbanisme al nou marc estatal no portarà inclòs un catàleg

similar al que ara es proposa. Tot això pot ser així, donat que hi ha el «borrador» del 14 de març del 97... –i que aquí està a l'exposició de motius–, per exemple, es diu que amb aquest «borrador» ja es contempla –diu aquí textualment– «el sòl no urbanitzable que es defineixi com el sòl que l'Administració considera necessari preservar, ja sigui per ser incompatible la seva transformació segons la legislació, ja sigui rústic, ja sigui d'un valor forestal ramader, etcètera». Per tant, en definitiva, ja es fa una reserva, ja es preserven una sèrie de terrenys.

Per altra banda, també, tampoc és lògic pensar que l'adequació de la normativa catalana al nou marc estatal no efectuarà una lògica i necessària protecció del sòl, donat que ja al Pla general territorial de Catalunya, ja es fa precisament una reserva d'aquest sòl. Aquí, per exemple, llegeixo que se proposa al Pla general territorial de Catalunya «la definició dels espais que poden ser protegits en funció dels valors intrínsecs, legislacions sectorials, capacitat equilibrada de relació home - natura, valors agrícoles, patrimoni cultural, etcètera.» Tampoc és lògic pensar que amb l'adequació de la normativa catalana al marc estatal no s'efectuarà la lògica i necessària protecció del sòl, donat que, com deia ara, doncs, ja la fa el Pla general territorial de Catalunya.

Pensem, a més, que el legislador estatal no té constitucionalment una competència en matèria d'urbanisme, d'ordenació del territori. Per tant, correspon a la comunitat autònoma, en aquest cas a Catalunya, decidir entre moltes qüestions la de preservar els territoris que cregui convenients. L'Estat, en aquest moment, sols té competència per regular el dret a la propietat del sòl, l'expropiació forçosa, les valoracions, la responsabilitat de les administracions públiques i el procediment administratiu comú.

Vull fer veure amb això que serà des de Catalunya que es veurà quins han de ser els terrenys a preservar. I ens sembla bé que es pensi en aquesta qüestió, però avançar-se ara a demanar un catàleg del sòl no urbanitzable equival a desqualificar una llei del sòl abans que aquesta vegi la llum. I suposar que al seu dia, quan es faci l'adaptació lògica de la normativa catalana a aquesta nova llei, no serem capços de fer-la eficaçment en aquest sentit, tampoc hi estem d'acord.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà, consegüentment, en contra d'aquesta Proposta de llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... El nostre Grup no donarà suport a aquesta iniciativa del Grup Socialista. Des de Convergència i Unió pensem que el nostre país té un ordenament urbanístic plenament vigent, consolidat, i no veiem que la proposta que ens fa el Grup Socialista millori aquesta situació. Amb tot, cal reconèixer la confiança que fa al

Govern el Grup Socialista en encarregar-li la redacció d'aquest catàleg; estic segur que des de la Direcció General d'Urbanisme els agraeixen aquesta confiança.

A veure, a parer del nostre Grup, no..., en el tema del sòl no urbanitzable, que és un tema important, avui per avui no passa res, ni en el temps més immediat. Abans ha estat dit també pel senyor Antoni Aige: hi ha uns plans generals aprovats, hi ha unes delimitacions de sòl no urbanitzable fetes, a més a més, unes delimitacions que cada municipi s'ha adaptat a les seves especificitats, amb unes regulacions ben concretes. Ens sembla que això és el que és plenament vigent i no veiem pas cap necessitat de modificar-ho. L'angúnia que fa aquesta possible llei que s'està debatent en aquest moment a les Corts Generals, doncs, està en una fase —ha estat també explicat— encara, doncs, de tramitació parlamentària, i l'experiència ens diu que fins avui Catalunya se n'ha sortit bé amb el tema del reconeixement de les seves competències exclusives en matèria d'ordenació del territori. Perquè, quan s'ha volgut modificar algun tema, el Tribunal Constitucional ha reconegut que la competència és de la Generalitat.

En el transcurs del debat s'han fet una sèrie de manifestacions que el nostre Grup podria compartir. Per exemple, s'ha demanat que les grans infraestructures, quan es fessin, comportessin també a la vegada un estudi d'un impacte paisatgístic sobre el tema; hi estem totalment d'acord. S'ha demanat també que hi hagi un major equilibri entre els diferents usos del sòl; també d'acord. S'han demanat més garanties, majors garanties, de participació pública en tot el planejament; d'acord. Però el que no veiem és que tot això tingui relació amb el catàleg que ens proposa avui dia el Grup Socialista d'aprovar en aquesta cambra. Una cosa és la Proposta concreta que avui debatem i una altra són tot aquest conjunt de bones intencions per millorar el desenvolupament del nostre territori, sobretot en el tema urbanístic. Però —repeteix— no estan pas continguts, de cap manera, en la Proposta que ens porta el Grup Socialista avui a aprovació.

Tinguin en compte les senyores i senyors diputats que el sòl avui és no urbanitzable a Catalunya, d'acord amb els plans que tenen fets els diferents municipis, és el 96%, aproximadament, de tota la superfície de Catalunya. Per tenir una idea del que pot representar la urbanització previsible dintre de quinze anys, és de l'ordre del 0,3 d'aquesta superfície de Catalunya. Per tant, són dos conceptes que cal posar en el seu just punt. El sòl no urbanitzable és una gran quantitat de l'ús del territori de Catalunya; el sòl que és previsible urbanitzar en els quinze anys és una petita part; petita part que cal estudiar amb molt de detall i que cal estudiar, bàsicament, des de l'urbanisme, des dels plans generals que fan els diferents municipis. (*Remor de veus.*)

Voldria fer també, si m'ho permeten, un toc d'atenció en aquest tema, i és que la Proposta del Grup Socialista, que demana que sigui la Generalitat que faci aquest catàleg...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Pont i Puntigam

...d'usos de sòls no urbanitzables, se'ns demana que es faci a la Generalitat. M'imagino, per un moment, que el Govern de Catalunya hagués pres aquesta iniciativa de fer el catàleg de sòls no urbanitzables per una iniciativa del Govern. M'imagino que des del Grup Socialista i alguns altres grups ens hauríem hagut de sentir moltes coses aquí. De totes maneres, ja ho deia abans, repeteixo, en aquest cas, gràcies, per la confiança que fa el Grup Socialista al Govern de Catalunya en matèria urbanística, però nosaltres no podem donar suport a aquesta iniciativa, bàsicament perquè l'ordenació urbanística que tenim és plenament consolidada, no hi tenim nosaltres cap dubte, i perquè, per altra banda, estem segurs que els ajuntaments, conjuntament amb les comissions d'urbanisme, quan aproven els plans generals, sabran fer un bon ús del sòl no urbanitzable de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciarem la votació d'aquesta Proposició.

Iniciem la votació.

La Proposició de llei ha estat refusada per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de sanejament de les hisendes locals de Catalunya (presa en consideració)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició de llei de sanejament de les hisendes locals de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la Proposta pel grup parlamentari; seguidament, hi haurà la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sotmet a la seva consideració i demana el seu vot favorable per a una proposició de llei de suport al finançament de les inversions de les entitats locals.

Hem de començar assenyalant que al nostre país, malauradament, els ajuntaments, els poders locals, no ocupen avui encara el lloc que els correspon, precisament en aplicació d'aquell principi que ens recomana la Unió Europea i que tots, una vegada o altra, hem defensat i hem demanat, que és el principi de subsidiarietat. Els nostres ajuntaments es troben mancats de competències i, sobretot, mancats de recursos, i la política del Govern

de la Generalitat va directament dirigida a retallar les competències i a retallar els recursos. Jo els posaré només un exemple –com en podria posar molts– en relació amb projectes de llei, a lleis aprovades pel Parlament, que han anat a laminar, a retallar, a incidir en les competències dels ajuntaments. Concretament, el Projecte que estem ara treballant en aquest Parlament sobre el Servei Català del Trànsit pretén per una via indirecta retallar competències claríssimes que tenen els ajuntaments en l'àmbit de les seves pròpies, específiques competències per a la regulació local del trànsit –en podríem posar molts exemples.

Quant al finançament dels ajuntaments, hem de dir que parteix ja d'una situació d'insuficiència, derivada en primer lloc –i cal assenyalar-ho, naturalment– de les aportacions del Govern central, de les aportacions de l'Estat, que són marcadament insuficients; derivada també del retall, fins i tot, de les aportacions de la Generalitat, tant les condicionades com les incondicionades –val la pena recordar que el Fons de cooperació local, que fou creat retallant, traient aquests recursos de les transferències condicionades als ajuntaments, es va establir en 4.000 milions de pessetes i es manté en 4.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que, en la realitat, s'ha reduït, com s'han reduït les transferències a les corporacions locals. Avui dia, encara, tots els grups parlamentaris continuem rebent resolucions d'ajuntaments de Catalunya, de tots els colors polítics, que ens reclamen el pagament puntual per part de la Generalitat. La Generalitat té deutes amb els ajuntaments; molts d'ells anteriors a l'any 1995, i això fa que realment els ajuntaments hagin de fer mans i mànigues per atendre les seves necessitats.

Hem de dir que, contràriament al que alguna vegada s'ha insinuat, les administracions locals són les que han estat capaces, precisament, de fer una política de sanejament, una política de control, una política de racionalització de la despesa molt acurada. I això ens ha portat que el dèficit de les entitats locals era el 1991, de mitjana, de vora 13.000 pessetes per habitant, i que el 1994 hagi passat a 6.000 pessetes per habitant. Si nosaltres comparem, per exemple, l'endeutament de les administracions públiques, d'una manera global, veurem que de l'any 91 al 95 l'Estat, la taxa de creixement acumulativa anual és del 16%, les comunitats autònomes, vora el 28%, i els ajuntaments, del 9,21%. És a dir, els ajuntaments han fet un extraordinari esforç, que ha estat recollit, que ha estat reconegut, fins i tot d'una manera molt clara i molt específica, per l'Informe Pi i Sunyer sobre els governs locals. Però val a dir també que, aquest esforç que han fet els ajuntaments comporta alhora, necessàriament, que hagin hagut de reduir la seva capacitat d'inversió, que hagin de reduir la seva capacitat d'atendre aquelles necessitats dels ciutadans que aquests reclamen als ajuntaments d'una manera molt directa, perquè és l'Administració més propera, perquè és l'Administració més rendible, perquè és l'Administració que globalment gestiona millor els interessos dels ciutadans.

Per tant, nosaltres pensem que calen tot un seguit de mesures. Les que nosaltres proposem en aquesta Proposició de llei no són ni les úniques ni possiblement les

més importants. Cal reformar la Llei d'hisendes locals; cal, sens dubte, millorar l'aportació de l'Estat; cal augmentar i millorar les aportacions de la Generalitat, tant les condicionades com les incondicionades; cal, per tant, que els ajuntaments ocupin el lloc que els correspon.

I jo voldria fer una reflexió a les senyores diputades i als senyors diputats a partir dels treballs d'una comissió d'estudi d'aquest Parlament, que és la Comissió per a estudiar el Concert Econòmic com a Via per a l'Adequat Finançament de Catalunya. En aquesta Comissió hem rebut, ja, moltes compareixences d'experts en relació amb el finançament autonòmic i, en qualsevol cas, també del finançament de les entitats supraestats; s'ha posat ja en evidència –com a conclusions evidentment provisionals, perquè encara no hem arribat a les conclusions definitives– sens dubte que Catalunya és una comunitat autònoma que té un finançament insuficient, que té, sens dubte, una capacitat encara d'autogovern, quant a les finances, de capacitat normativa, de capacitat de gestió, insuficient, però s'ha posat molt més en evidència que, amb tots els estats avançats, federals o unitaris, està molt per sobre de Catalunya el finançament, els recursos i les competències als ajuntaments. Sense referir-nos als països nòrdics, on aquest grau de competència i de recursos arriba a ser, fins i tot en molts casos, gairebé de tres vegades –el triple– dels ajuntaments de Catalunya, els altres ajuntaments de països, com Suïssa, del Canadà, d'Anglaterra –dels que vostès vulguin, unitaris o federals–, estan a una extraordinària distància de Catalunya. Per tant, curiosament en aquesta Comissió una de les conclusions fonamentals a què s'està arribant és que el gran dèficit de finançament, el gran dèficit de recursos, és precisament per a les corporacions locals, és per als ajuntaments.

Val a dir que el que nosaltres proposem ara tampoc és una qüestió que no s'hagi ja plantejat, que no s'hagi tirat endavant en altres comunitats autònomes de l'Estat. És a dir, donar suport, ajudar els ajuntaments a l'hora d'establir els seus crèdits mitjançant la subvenció d'uns punts –nosaltres proposem tres punts d'aquests crèdits– per part del Govern de la Generalitat, això es va plantejar, es va iniciar, es va establir a Canàries amb uns resultats exemplars; amb uns resultats que han estat expressat i que s'han estès pel conjunt de l'Estat, precisament com un element molt important, precisament, per aconseguir que els ajuntaments de Canàries recuperin bona part de la seva capacitat d'inversió, de la seva capacitat de donar serveis als ciutadans. Altres comunitats han seguit aquest exemple, fins i tot una comunitat autònoma que moltes vegades es cita d'una manera jo diria que fins i tot un xic pejorativa, com posant-la com l'exemple de la comunitat autònoma de la qual nosaltres, naturalment, ens sentim extraordinàriament lluny –no podem pas comparar Catalunya amb la Rioja–; doncs bé, la Rioja ha posat en marxa, a partir d'una llei de suport a les finances dels ens locals, també aquestes mesures per ajudar, per finançar els ajuntaments. Sense anar tan lluny, la Diputació de Barcelona té un pla que ha comportat que, en els últims anys –i continua tenint un extraordinari èxit–, els ajuntaments que compleixen els requisits que s'hi acullen

hagin pogut gaudir d'uns estalvis de mitjana d'uns 1.500 milions de pessetes per any.

Per tant, això és el que els proposem, senyores diputades i senyors diputats, per això aquesta Proposició de llei, que té set articles, una disposició transitòria, una disposició addicional i disposició final. Aquesta Proposició de llei estableix un grau d'exigència molt important, perquè nosaltres volem que s'ajudi els ajuntaments, però que s'ajudi els ajuntaments que són capaçs de gestionar bé. I per això nosaltres establim aquí tot un seguit de requisits, que evidentment poden ser modificables –com pot ser-ho tot el text–, però que fan que anem a premiar a qui gestiona bé, que anem a premiar l'ajuntament que és capaç de treure el màxim de rendiment dels seus recursos, que és capaç de simplificar la seva administració, que és capaç de simplificar les seves despeses, que és capaç de racionalitzar-les, que és capaç, per tant, de quedar amb les mans més lliures per fer més inversions per als ciutadans, per donar més bons serveis als ciutadans.

I per això nosaltres hem fet un projecte que, segurament, té alguns elements que es poden considerar fins i tot excessius –potser reglamentistes, potser molt exigents amb els ajuntaments; volem ser molt exigents amb els ajuntaments. Naturalment, acollir-se, acollir-se al que nosaltres proposem aquí es voluntari, però els ajuntaments que s'hi vulguin acollir, naturalment, com a contrapartida, hauran de demostrar que tenen aquesta voluntat pròpia de sanejament, de millorar, perquè, en definitiva, aquest pugui ser un instrument, un instrument segurament modest, un instrument que, segurament, tampoc és el que voldríem, però, en qualsevol cas, si aquest instrument va acompanyat –com hi ha d'anar, i nosaltres insistirem perquè hi vagi, nosaltres presentarem esmenes perquè així sigui–, en els pressupostos, de l'increment del Fons de Cooperació Local; va acompanyat de les despeses –perdó–, de les transferències condicionades als ajuntaments; va acompanyat també de la pressió al Govern central perquè es millorin les despeses als ajuntaments, nosaltres pensem que pot ser un bon instrument. I pot ser un bon instrument, encara que avui, com tots sabem, s'ha reduït el tipus d'interès; però, encara que s'hagi reduït el tipus d'interès, jo insisteixo en l'exemple que els posava abans: la Diputació de Barcelona, el seu pla d'ajut als ajuntaments, té, continua tenint un extraordinari èxit que, lamentablement, no apliquen altres diputacions catalanes d'altre signe, d'altres governs, d'altres colors, i que aquí ha servit –encara que modestament, encara que moderadament, encara que d'una forma, sens dubte, insuficient–, per ajudar, per millorar les finances dels ajuntaments.

Per això, senyores diputades i senyors diputats, jo els demano el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, susceptible, com sempre –i aquesta, segurament, potser més que altres–, a les modificacions, a les millores que es puguin produir i que, sens dubte, es produiran en el tràmit parlamentari, però, en tot cas, per avançar en aquesta via d'aplicar efectivament el principi de subsidiarietat.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permet, ho faré des de l'escó, tenint en compte que tinc certs problemes de mobilitat i, per tant, que hem d'aprofitar el temps. Bé, el Grup Mixt, ja avanço que votarà favorablement aquesta Proposició de llei que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i ho farem no tant amb relació, estrictament, al que és el text de la Proposició, sinó pel fet d'inserir-ho dintre una polèmica i una problemàtica general, que és la situació de les hisendes locals.

Nosaltres vam plantejar ja fa un cert temps unes propostes relativament similars, i nosaltres entenem, sobre tot tenint en compte les característiques del debat i la votació d'avui, que és a partir d'una proposició de llei, de la qual només es vota la presa en consideració i que fa referència al sanejament de les hisendes locals, que, en el cas de poder-se aprovar la seva presa en consideració, s'hi podrien articular, dintre de la Llei, d'altres aspectes que no fossin estrictament el deute i, per tant, que la Generalitat no només incidís en les possibilitats de subvencionar part dels punts dels interessos del deute dels ajuntaments; perquè, si, realment, només fos així, probablement, seria una incidència en aquesta problemàtica realment menor.

El senyor diputat que m'ha precedit en la paraula i que ha presentat la Proposta en nom del seu Grup ja ha fet referència, per exemple, a l'informe de la Fundació Pi i Sunyer, i una de les conseqüències d'aquest informe pel que fa, en tot cas, a l'estat de les hisendes locals és que s'ha reduït, almenys els anys 92-94..., jo no diria espectacularment, però sí d'una forma substancial, el deute d'aquestes entitats, bàsicament per un motiu i només per un motiu: jo no diria només que és causa, bàsicament, de limitar la inversió –que probablement ha sortit afectada, la inversió local–, però, bàsicament, ha set per un altre motiu, que és que els interessos han baixat i, pràcticament, tots els ajuntaments de Catalunya –d'una forma, jo diria, pràcticament unànime, perquè tots estan molt i molt endeutats, bàsicament com a conseqüència del sistema de finançament de les hisendes locals–, doncs, tots, el que han fet –almenys d'una forma majoritària– és renegociar els crèdits vius que tenien pendants de liquidar, i això ha fet que la càrrega financera resultant dels pagaments anuals de tots els deutes que tenien, doncs, hagi baixat d'una forma bastant espectacular i, per tant, que els diners que es destinaven en els pressupostos a pagar deute, doncs, hagin baixat.

Això vol dir que aquesta iniciativa d'Iniciativa per Catalunya ha perdut –diguem-ne– un cert valor o una certa raó de ser? Nosaltres entenem que no; entenem que no amb el benentès que, com a mínim –i ho he dit sincerament...; a part, diguem-ne, de la Proposta pel que fa estrictament als crèdits–, doncs, segueix tenint vigència, i el fet que sí que podríem incloure en aquesta Pro-

posta d'altres elements que no fessin referència estrictament al deute i que ajudessin a sanejar les hisendes locals. El diputat que m'ha precedit en la paraula ho ha dit: que una de les conclusions a què es comença a arribar, sense cap mena de dubte –i jo estic absolutament d'acord amb el que acaba de dir ell–, a la Comissió sobre el concert econòmic és precisament a la nefasta o la difícil situació de les hisendes locals, que és un fenomen –diríem–, dintre del que és l'Europa occidental, molt peculiar de l'Estat espanyol; en tot cas, d'aquells països que es poden considerar, si no federalistes, sí federalitzants, com podria ser l'Estat espanyol, no? I una de les coses que crida l'atenció és que la despesa pública, pel que fa a l'Administració local, s'ha reduït o es veu molt més limitada que en d'altres llocs. Això es conseqüència, en tot cas, del sistema de finançament. Aquesta no és una situació que tenen els ajuntaments bascos, sinó que és radicalment diferent, a grans trets, dels ajuntaments catalans, i una de les conseqüències –com he dit– d'aquest mal finançament és, precisament, el recurs fàcil del deute.

Sigui com sigui, sense –diguem-ne– aportar nous elements, que, en tot cas, es farien després, si aquesta iniciativa prosperés, nosaltres, com he dit i malgrat alguns dels comentaris que he fet, votariem favorablement per aquests motius.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Els ajuntaments democràtics celebren enguany la seva majoria d'edat, però, de fet, ho fan, per desgràcia, en la mateixa situació que molts i moltes joves de la nostra societat, és a dir, amb unes perspectives econòmiques de futur certament inquietants. De fet, han arribat a la majoria d'edat, però ni de bon tros al que seria l'emancipació econòmica. Els preceptes legals d'autonomia local i suficiència financera s'han vist, en els darrers anys de teòrica consolidació com a entitats politicoadministratives de primer ordre, seriosament afectats per un estancament econòmic i per un reiterat incompliment de les perspectives generades en els primers anys d'eufòria democràtica i de promeses descentralitzadores. Així, la participació dels ens locals en la despesa pública de l'Estat ha caigut, des del 90 al 95, d'un 14 a un 11,3% –percentatge només equiparable als anys anteriors a l'any 1983–, amb una tendència clarament descendent el final de la qual, per cert, a hores d'ara encara no és visible.

La migradesa d'aquests percentatges resulta encara més humiliant si la comparem amb la participació en la despesa pública que en països del nostre entorn geogràfic o socioeconòmic tenen els respectius ens locals. Així, Alemanya i Àustria estan al 17%, França al 18%, Suïssa al 24%, Itàlia al 27%, Gran Bretanya al 28% i Suècia al 38%. En canvi, els ajuntaments estan fent front a una despesa supletòria assumida només per competències morals però no legals i, molt menys, fi-

nanceres que podríem quantificar en aquests moments en un, aproximadament, 20% dels pressupostos totals. Aquest percentatge, el podríem xifrar al voltant dels 700.000 milions de pessetes. Aquesta despesa supletòria, però, no obeeix a alegries pressupostàries dels ajuntaments sinó a cobrir parcel·les d'atenció a la ciutadania que o bé responen a primeres necessitats de serveis, desateses per altres administracions, o bé són elements dotats d'un clar valor afegit a la qualitat de vida, ja que les partides més considerables d'aquesta despesa corresponen a serveis relacionats essencialment amb serveis socials, educació, cultura, sanitat i esports, i suposen més del 86% del total d'aquesta despesa supletòria.

També voldria incidir en el fet que els ens locals, malgrat el seu alt índex d'endeutament relatiu, són, a diferència del que seria l'Administració central i les administracions de gairebé la totalitat de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, les administracions que han fet un esforç més gran en la contenció de déficits sense renunciar a la qualitat i a la capacitat de la gestió dels serveis a la ciutadania, ja que en el període 91-94 han reduït el dèficit per habitant en més d'un 50%, el doble del que seria la reducció assolida per comunitats autònomes i a molta distància de l'Administració de l'Estat, que, de fet, no tan sols no l'ha reduït, sinó que pràcticament l'ha doblat, passant d'1,8 bilions de pessetes a 3,3 bilions. És aquest esforç, sumat als greuges ja comentats i a la trajectòria, capacitat, eficàcia i eficiència de la seva gestió, el que justifica plenament que els ens locals necessiten i mereixen una reforma de les seves hisendes d'acord amb la importància de la seva entitat política i els serveis que ofereixen a la ciutadania.

En aquest sentit, el nostre Grup plantejaria tot un seguit de propostes de reforma que, indubtablement, tindrien un efecte absolutament positiu en el que serien les finances de les hisendes locals, dels ajuntaments del nostre país, començant per la reforma de la gestió del cadastre; continuant, per exemple, amb l'establiment de la participació en grans tributs, com ara podria ser l'IRPF o l'IVA; una reforma en profunditat de l'Impost d'Activitats Econòmiques, impost que nosaltres entenem injust en la seva concepció en la mesura que no té en compte el rendiment de l'activitat econòmica, sinó, simplement, el fet que aquesta es produeixi, etcètera... Un altre aspecte que s'hauria d'abordar seria modificar el principi de suficiència financera, possibilitar un canvi de model d'estat cap a un model de despesa famós, que s'ha comentat en moltes ocasions, del 50-25-25 –cosa que, evidentment, en aquests moments no passa–, i per què no reformar el marc legal pel que fa a Catalunya a fi d'aconseguir una llei catalana d'hisendes locals que aprofundís en l'exercici de l'autogovern en el terreny de les finances municipals?

És cert que la Llei d'hisendes locals del 88 no beneficiava en absolut crear aquest marc propi, però la Llei municipal i de règim local de Catalunya així ho va preveure. L'article 178 ho explicita clarament i l'article 181 ho concreta, malgrat que les reticències del Tribunal Constitucional en el seu moment van interpretar que una part d'aquests articles havien de ser de competència estatal, però, la resta, no, i, evidentment, això dona-

va i, de fet, encara dóna prou joc per a crear aquest marc propi d'hisendes locals. Aquest nou marc necessitaria, però, a més, els recursos suficients, dels quals evidentment en aquests moments no es compta. La concreció d'un pla director d'inversions locals –també previst en el 69 i, de manera incomprensible, encara no redactat– i la veritable reconversió de l'Institut Català de Finances com una entitat pública de crèdit al servei dels organismes locals, lluny del seu actual paper testimonial –sobretot, en allò referit a les administracions locals.

En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari ha presentat diverses iniciatives tant en els debats de pressupostos com recentment –fruit de les cartes, que abans comentava el senyor Roc Fuentes, de multitud d'ajuntaments de tota la gamma política, en què reclamen que la Generalitat, d'una vegada per totes, compleixi les seves obligacions econòmiques i compleixi, sobretot, el dia que li toca. En aquest sentit, doncs, lamentar un cop més que aquestes iniciatives van quedant, totes, l'una darrere l'altra, en el calaix oblidades.

Finalment, és evident que, en el cas dels ajuntaments catalans, el sistema de finançament autonòmic de règim comú a què està sotmès el nostre país suposa, a part d'altres condicionants legals derivats d'aquest mateix fet, un greuge comparatiu important amb ajuntaments d'altres poblacions similars de nacions que, de fet, disposen, dintre de l'Estat espanyol, del concert econòmic com a sistema. No els donaré xifres –crec que també s'han donat a bastament en aquesta mateixa cambra–, però sí que, en tot cas, només un concepte, que és que la diferència entre el que rebem de la participació als tributs de l'Estat i el que reben ajuntaments que tenen el model de concert econòmic suposa entre un 100% i un 200% més favorable a aquells. Per tant, crec que els comentaris sobren.

Tot això ve a tomb perquè, en definitiva, Iniciativa per Catalunya, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, ha presentat una proposició de llei de sanejament de les hisendes locals de Catalunya. He intentat en la meua intervenció justificar que no només els ajuntaments de Catalunya tenen problemes econòmics importants, greus, pel fet que el sistema, de fet, ja està mal plantejat, sinó que, a més a més, han de patir les conseqüències de tot un seguit de qüestions de què no són els directes responsables, sinó que la responsabilitat s'ha d'atribuir a altres administracions. He intentat també demostrar el fet que, malgrat això, són els ajuntaments els qui han fet un esforç més important de contenció en època de crisi, i, per tant, jo crec que el gran mèrit que té la Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya en aquest cas és que, malgrat que el que fa és afectar una part important –però una part, en definitiva– de la globalitat del problema..., crec que queda més que justificada la seva presentació en tant que tot el que hem plantejat és d'una injustícia flagrant de cara no només a les hisendes locals, sinó al mateix sistema, al mateix concepte d'administració de Catalunya, en la qual hi ha una administració, evidentment, de la Generalitat, un Govern de la Generalitat, però també, d'una manera molt important, unes administracions locals que, sens dubte, juguen un paper en el dia a dia.

Per tant, vistes les consideracions, vista la Proposició de llei que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, anunciar que el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta iniciativa presentada pel senyor Roc Fuentes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vaig a posicionar-me, en nom del Grup Parlamentari Popular, sobre la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de sanejament de les hisendes locals, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Sobre la presa en consideració, no sobre la Proposició de llei, ja que té un altre tràmit i, consegüentment, doncs, hi haurien les esmenes pertinents.

En primer lloc, haig de dir que el nostre Grup Parlamentari, el Grup Popular, de sempre –de sempre– ha sigut un acèrrim defensor del municipalisme, per convicció, per principi i també, jo diria, fins i tot, que per formació, perquè la majoria dels nostres diputats, els diputats del Grup Parlamentari Popular, surten del món municipal. Per tant, coneixen la realitat del món municipal i, per tant, saben la situació econòmica, de competències, tot el que implica la complexitat del mateix món municipal.

En quina situació es troben els ajuntaments? Ja ho ha manifestat abans el representant d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i també altres representants i portaveus d'altres grups polítics. Realment, és una situació que no és bona, financerament, però haig de dir que ha millorat; ha millorat, com s'ha reconegut aquí, gràcies als esforços fets pels mateixos ajuntaments; en línies generals, perquè, evidentment, hi han casos i casos, i hi ha també qui ha estirat més el braç que la màniga, i d'això en som conscients i ho sabem tots.

I és cert que jo sempre he manifestat, des d'aquesta tribuna, que, perquè un país sigui competitiu, hem de començar perquè siguin competitius els ajuntaments, l'administració més propera al ciutadà. Però també he de dir que de tots és coneguda l'actual baixada del tipus d'interès i que això permet als ajuntaments poder fer una sèrie d'actuacions dintre dels seus pressupostos, renegociar crèdits, i això significa, indiscutiblement, també, abaixar el deute. Aquest també ha sigut un dels punts de la baixada del deute municipal en la seva globalitat.

I he de dir una altra cosa: aquesta baixada de tipus d'interès, reconeguda per tots els intervinents, aquí, coincideix amb el moment que el Partit Popular governa Espanya. La seva macropolítica econòmica demostra clarament, amb dades que tots els que han intervingut aquí han deixat ben clares, que fa que els ajuntaments en surtin beneficiats. Perquè no només amb el deute, amb la baixada de tipus d'interès a conseqüència de la política del Govern del Partit Popular, no només per això, sinó també en el capítol d'ingressos, de cara a l'actuació que està fent el Govern de l'Estat, l'econo-

mia productiva també comporta que hi han més ingressos cap als ajuntaments. I aquesta és una situació important, i aquest és un fet reconegut per tothom.

Aquí s'han tret exemples com els de Canàries i la Rioja. Jo no sé, en aquests moments, ja ho dic, ignoro si es va fer, si s'ha fet ara, si s'ha fet fa un any..., estic convençut que s'ha fet fa més temps. I sap per què? Perquè, aleshores, els interessos, per la política econòmica que portava el Govern d'aleshores, contínuament, anaven creixent els tipus d'interès, i això també feia que anés creixent, per un altre costat, l'endeutament municipal. Conseqüència: que actualment tenim un tipus d'interès baix, que jo crec que permet i dóna possibilitats als ajuntaments de reinvertir –a aquells ajuntaments que gestionen bé–, i que, a més a més, l'objecte d'un refinançament municipal, entenem, entén el Grup Parlamentari Popular que s'hauria de discutir en la mesa tripartida, abans de portar-ho a nivell de proposició de llei: on hi ha la representació dels ajuntaments, de l'Estat i de la Generalitat.

I he de dir, també, que en aquests moments ja està en marxa un estudi i que, per tant, hi ha un compromís electoral inclòs en el programa del partit que governa Espanya, que és la modificació de la Llei d'hisendes locals. I aquí és on podem trobar sortida, indiscutiblement, a molts problemes, perquè els garanteixo, els puc garantir que, amb la sensibilitat municipalista que demostra el Govern de l'Estat, aviat, doncs, podrem tenir solucions a tot aquest reguitzell de problemes.

Ho repeteixo: coincidim que l'Administració local, la més propera al ciutadà, doncs, és una administració que, en aquests moments, està lluny..., o sigui, té un greuge comparatiu respecte a altres administracions locals d'altres països del conjunt d'Europa, però creiem que, a través de la modificació de la Llei d'hisendes locals, per un costat, de la política econòmica del Govern central, per un altre costat, que permet rebaixar notablement l'endeutament, i també més ingressos; també, per un altre costat, és i seria interessant que tots aquests temes es discutissin, es parlessin i s'intentés arribar a un ampli consens en la mesa tripartida. El nostre Grup Parlamentari, al que és aquesta presa en consideració no li podem donar suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, dic, d'entrada, que la iniciativa que estem debatent en aquest moment, la que ha pres Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i que de manera tan rigorosa –com és habitual en ell– ha defensat el diputat senyor Fuentes, mereix el nostre suport, podríem dir, gairebé fins i tot entusiasta, i que, per descomptat, la votarem a favor. És una iniciativa que incideix –com ha quedat molt clarament posat de manifest– en un objec-

tiu, per nosaltres, extremament important, que és contribuir a millorar el finançament dels ajuntaments.

Tots som –penso– perfectament conscients que, en l'actual model d'Estat, els ajuntaments, tant competencialment com des d'un punt de vista econòmic –i sobretot, potser, des d'un punt de vista econòmic–, pateixen des de fa molt de temps una greu marginació, que es pot dir –i es diu, i s'ha dit– que és autènticament crònica, i que és una marginació, que penso que és necessari i és obligació de tots mirar de reparar.

Ja que aquesta iniciativa s'inscriu, encara que des del plantejament de mesures modestes o limitades, en aquesta finalitat, mereix tot el nostre suport. També mereix el nostre suport perquè –tal com ha dit el senyor Fuentes– les mesures que proposa són mesures tendents a premiar aquells ajuntaments més ambiciosos, més rigorosos i que més es comprometen en la seva gestió. No es tracta de donar a tothom per igual, no es tracta de demanar més subvencions perquè hi hagin ajuntaments que puguin viure sense fer ús de la seva iniciativa i de la seva pròpia pressió fiscal, sinó que, ben al contrari, es tracta d'ajudar aquells que posen tot el que tenen de si, també, per millorar els seus pobles i les seves ciutats.

A més a més, es tracta –i en tercer lloc– d'una iniciativa que pretén incentivar, millorar la inversió pública, i en uns moments en què les altres administracions –sobretot l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat– cometien des de fa temps una greu irresponsabilitat, no únicament en els serveis públics, sinó en tot el teixit productiu, de minimitzar l'esforç d'inversió a casa nostra, de deixar la inversió pública molt endarrere de les necessitats del país, penso que és important estimular, seguir estimulant aquest exemple que han donat, any darrere any, els ajuntaments catalans, de portar a terme un esforç important per a la inversió, per millorar les infraestructures, per contribuir modestament a promoure l'activitat econòmica i ajudar, per descomptat, el teixit productiu.

Per tant, per tots aquests motius, és evident que aquesta iniciativa mereixerà i rebrà el nostre suport. És evident que és una iniciativa que ha pres un grup, i no compartim absolutament tots els seus punts –és evident–, i, per descomptat, es tracta de votar l'admissió a tràmit d'aquesta iniciativa, d'estar d'acord amb la iniciativa globalment, tot i que, doncs, si prospera, anuncio ja des d'aquí que algunes esmenes parcials hi presentarem. Pensem que el mateix títol de la Proposta pot ser equívoc; el terme «sanejament» moltes vegades pot induir a uns plans de sanejament que van ser molt poc afortunats en el seu moment... És una proposta que potser té un excés de reglamentisme, i també, i potser l'aspecte que nosaltres, doncs, menys compartim de la Proposta és que hi ha escassa vinculació per al Govern. És a dir, la Proposta permet que el Govern actuï en aquest camp, no obliga el Govern a destinar més recursos dels que destina actualment a cooperació local, a aquesta finalitat, i penso que seria bo aprofitar aquest viatge per, també, lligar-ho.

Però tots ells són aspectes menors, aspectes marginals de la Proposta, aspectes que es poden corregir per la via

d'esmenes parcials, i que, per descomptat, si tira endavant, nosaltres presentarem, però que no desdiuen en absolut –per les raons que ja he exposat– que la Proposta, en el seu conjunt, mereix el nostre vot favorable, i estic absolutament segur que el mereixeria de tots els grups de la cambra.

És per això que em sumo a la petició que feia el diputat senyor Fuentes, oferint el nostre vot a aquesta Proposta i demanant el vot de tots els diputats presents.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Mir. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposta que se'ns fa avui, bàsicament, és perquè la Generalitat subsidii tres punts del finançament de crèdits dels ens locals.

Demanar diners per als ens locals, per als ajuntaments i per als consells comarcals és sempre ben vist. Em sembla que, en totes les intervencions que hi han hagut, tots els grups han coincidit amb la necessitat de dotar de més diners els ens locals, i el nostre Grup, evidentment, també està d'acord que els ens locals necessitarien més diners. Ara, els diners han de sortir, normalment, del lloc on n'hi ha, i el lloc on n'hi ha, avui per avui, a l'Estat espanyol, és, bàsicament, a l'Estat. Per tant, el tema de millorar recursos dels ens locals, des del nostre Grup –en coincidència amb votacions unànimes d'aquest Parlament–, sempre s'ha vist a través d'una actuació prioritària de la mesa Estat - Generalitat - ens locals. Aquest hauria de ser el marc on discutir el tema del finançament dels ens locals. Si sortim d'aquest marc, i només anem al fet que la Generalitat de Catalunya aporti més diners per als ens locals, aleshores ens hem de plantejar si la Proposta que ens fa avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds és la proposta idònia. Intentaré, al llarg de la meua intervenció, de fer veure els inconvenients que, a parer nostre, té aquesta Proposta.

Abans, però, voldria fer una referència a una intervenció que s'ha fet abans per part de la persona que...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Pont i Puntigam

...ha presentat aquesta Proposició de llei, en relació amb el fet que la Generalitat retalla competències i recursos als ajuntaments. És una afirmació que a mi m'ha deixat molt preocupat. Però, aleshores, quan ha sortit l'exemple, ja he quedat una mica més tranquil, perquè no és una cosa que hagi passat, sinó que és una cosa que podria passar. Se'ns ha dit que, en relació amb un projecte de llei que s'està discutint, sobre el Servei Català del Trànsit, podria ser que els ajuntaments en fossin minvats. Jo estic segur que, això, no passarà.

Aquest tema que ara està en tràmit, el ponent de Convergència i Unió, el senyor Micaló, segur que ho vigilarà, i estic ben convençut que, de la Ponència i de la Comissió, no en sortirà cap minva de competències ni de recursos per als ajuntaments de Catalunya.

Bé, retornant al tema principal de la proposta que se'ns fa avui, és clar, situats en el dia d'avui, gràcies a Déu, el tema dels interessos ha canviat molt, el tema dels interessos tan alts ha passat; evidentment que també gràcies a l'actuació que han tingut el Govern central –el Partit Socialista Obrer Espanyol abans, i el Partit Popular ara– de reduir el dèficit públic; aquesta ha sigut una actuació impulsada des de Convergència i Unió que ha reeixit, i reduir el dèficit públic ha permès la baixada dels tipus d'interès i això ha permès que molts ajuntaments ja, fins avui, *motu proprio*, fessin refinançament dels seus deutes i reduïssin les despeses que els provoquen. A més a més, la major part de crèdits nous es fan amb interès variable, en funció del Mibor, i això també els permet de reduir les despeses que han de fer els ajuntaments per atendre els compromisos que han tingut abans en crèdits.

Ara bé, analitzant amb més cura tot aquest tema, si aprovéssim la Proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, veuríem que, realment, faríem un benefici a aquells municipis que com més s'han endeutat més benefici treurien del 3%, és evident; com més s'haguessin endeutat, més benefici els representaria aquest 3%. Nosaltres no creiem que això sigui equitatiu –no creiem que sigui equitatiu. Hi hauran casos que ajuntaments, amb tota la raó, s'han hagut d'endeutar molt i que seria lògic, però hi ha altres casos que això no podria avançar.

Per tant, nosaltres pensem que si –en una hipòtesi– la Generalitat de Catalunya disposés de la quantitat tan important de diners que representaria aquest 3%, per refinançar tots els deutes dels ajuntaments de Catalunya, seria una quantitat per valor d'entre els 15.000 i els 20.000 milions de pessetes, que la Generalitat de Catalunya hi hauria d'aportar. Si –en aquesta hipòtesi– aquests diners la Generalitat els tingués, el nostre Grup pensa que seria molt millor destinar-los als ens locals per una altra via, no per aquesta del refinançament, que no seria equitativa; per exemple, la via d'incrementar d'una manera tan substancial el Fons de cooperació local, sense costos i d'una manera molt més equitativa per a tots els ajuntaments.

Amb tot, el nostre Grup vol agrair, dins de la Proposta que ha fet el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, les propostes que inclou a la lletra i de l'apartat 5. Fa una colla de propostes de mesures d'austeritat que estem segurs que, prosperi o no prosperi aquesta Proposició de llei, si els ajuntaments apliquen aquestes propostes de la lletra i article 5 –mesures, ho repeteixo, d'austeritat–, segur que els serà profitós.

El nostre Grup, evidentment, se sent sempre tan municipalista, i més comarcalista que tots els grups d'aquesta cambra; voldria que els ens locals poguessin tenir més diners, però els diners que hi han són els que són. Ho repeteixo, la solució d'aquest tema, d'aquest increment de recursos que haurien de tenir ajuntaments

3788

i comarques –que ho compartim plenament– ha de venir de la mesa tripartida Estat -Generalitat - ens locals i, per tant, ara com ara, el nostre Grup no pot donar suport a la Proposta que ens ha fet el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Moltes gràcies, honorable senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, iniciarem la votació.

S'inicia la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei ha sigut refusada per 48 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons.

Preguntes

El torn de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions a dur a terme respecte al projecte de decret del Govern de l'Estat d'homogeneïtzació dels continguts de les assignatures d'història i geografia, llengua i literatura

La primera pregunta al president de la Generalitat és sobre les accions a dur a terme respecte al projecte de decret del Govern de l'Estat d'homogeneïtzació dels continguts de les assignatures d'història i geografia, llengua i literatura, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Al nostre Grup, li interessa saber quines accions té previst dur a terme el Govern de la Generalitat per tal de frenar el projecte de decret del Govern de l'Estat que pretén modificar l'ensenyament de l'àrea d'humanitats.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, doncs, manifestar el nostre desacord, pel fons i per la forma, perquè se'ns havia promès que cap projecte d'aquest tipus no tiraria endavant sense que fos consensuat prèviament; advertir que no ens volem moure del que va ser el Reial decret d'«enseñanzas mínimas», com es deia, de l'any 90, i, bé, simplement, per tant, manifestar en aquest sentit que tindrem una actitud molt i molt i molt, diguem-ne, rígida perquè entenem que ens afecta competencialment i ens temem molt que ens podria afectar també des del punt de vista de continguts.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. El projecte de la ministra Aguirre, president, és una enganyifa, una presa de pèl, i ho és perquè no millora l'ensenyament d'humanitats, sinó que opta pel dirigisme des d'una concepció rànica, jacobina i retrògrada de les ciències socials. És una enganyifa, una agressió també perquè pretén envair les competències de la Generalitat, tot accentuant el centralisme d'una llei, la LOGSE, que ja ho és en la seva mateixa concepció; una llei, per cert, que va ser impulsada pel PSOE amb el suport de vostès. I n'hi ha d'altres, d'enganyifes. En un principi, tot allò de si vostès tenien o no tenien el projecte amb antelació a la seva filtració, o l'afirmació feta també des del seu Govern que vostès no aposten per la reforma de la Reforma, quan en el Ple de setembre d'aquest Parlament vostès van donar el suport a una moció del Partit Popular que, sota l'excusa de millorar les humanitats, posava les bases per destruir alguns dels aspectes més positius de la Reforma. I ara, entre escarafalls, es queixen d'una de les conseqüències d'aquesta voluntat, una voluntat reaccionària a tots nivells, també en el pervers unitarisme cultural espanyolista.

Aposti, president, per la qualitat en la implantació de la LOGSE i comprometi's en l'obstrucció als intents de regressió del govern del Partit Popular. Si hi ha d'haver canvis en allò que cal millorar, no faci com la ministra Aguirre, sinó busqui un ampli consens de la comunitat educativa i reconegui que fou un error donar suport en solitari a aquella Moció del Partit Popular.

No pretenguin endreçar el projecte Aguirre; aconsegueixin, simplement, que es retiri i, si no ho aconsegueixen, des d'Esquerra Republicana fem una crida a l'incompliment, a la desobediència cívica, a la insubmissió educativa.

La simple existència d'aquest projecte és la constatació del fracàs, senyor president, de la seva reiterada política de suport a distints governs de l'Estat. I aprofitin aquesta posició que diuen que tenen davant el Govern de

l'Estat per assolir, en la realitat, les competències plenes en ensenyament i, més endavant, les exclusives –ni que sigui per delegació– per estalviar-nos així aquests ensurts i la intromissió dels successius governs de l'Estat que vostès fins ara no han sabut aturar, tot i la teòrica posició de força que han anat tenint.

No converteixin, president, entre els uns i els altres, la Reforma en una enganyifa, una presa de pèl i una agressió nacional i pedagògica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per contestar, té la paraula de nou el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, de tota manera, vull dir, els resultats i l'actuació del Govern de la Generalitat són clars i es poden constatar –fins i tot es poden constatar en els pressupostos–: nosaltres seguim apostant al màxim per l'aplicació de la LOGSE, que, evidentment, és una llei que pot tenir els seus pros i els seus contres; que, com vostè recorda, va ser votada per nosaltres, conjuntament amb el Partit Socialista, i que no és una llei fàcil d'aplicar, però creiem, sincerament, que, si la sabem aplicar bé..., i tinc la sensació que a Catalunya en aquests moments, pel que estic recollint d'opinions de la comunitat del món de l'ensenyament, doncs, s'està cada vegada..., si estem trobant més la manera d'aplicar-la bé, crec que donarà un molt bon resultat de cara al nivell, diguem-ne, de formació de la nostra gent.

Pel que fa a la resta, estic absolutament d'acord amb vostè en la valoració negativa que ha fet d'aquest Decret de la senyora Aguirre, i, com pot comprendre, a més, si algú es pot sentir, diguem-ne, especialment molest pel fet en si i per la forma com s'ha produït, doncs, som nosaltres mateixos i, d'una manera molt especial, el conseller d'Ensenyament i jo, personalment.

Creiem que aquest és un decret –ja ho hem fet saber a la ministra– que, a part d'altres consideracions i sense voler utilitzar un llenguatge d'extrema duresa, es pot dir que no es podrà aplicar: primer, per raons tècniques, perquè tot això que demanen, si no es modifiquen altres coses, no hi ha temps per fer-ho; segon, perquè topa amb la manera de fer que havíem aconseguit, amb el que volem, sigui defensant a fons el que és aquell Reial decret –ja ho he dit abans–, em sembla, d'ensenyances mínimes, de l'any 90, que ens donava, concretament a Catalunya, un marge de maniobra, diguem-ne, important –no diré que fos el que voldríem, però un marge de maniobra important– de cara, diguem-ne, als currículums, i, finalment –i hi estem absolutament en contra i vostè estarà absolutament d'acord també en això–, perquè afecta fets ja, diguem-ne, de sensibilitat profunda del nostre país, del nostre poble, de la nostra collectivitat, de la nostra consciència collectiva.

Per tots aquests motius, el Govern, al seu més alt nivell, i també la ministra saben que nosaltres tindrem una

posició radicalment, absolutament, decididament contrària que vagi endavant aquest Decret.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'arribada del tren de gran velocitat a Catalunya i la seva connexió amb la xarxa europea de ferrocarrils

La segona pregunta és sobre l'arribada del tren de gran velocitat a Catalunya i la seva connexió amb la xarxa europea de ferrocarrils, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Moltes gràcies, honorable president. Honorable president, em recordava el nostre portaveu, el senyor Ramon Camp, que enguany celebrem els 150 anys del tren, 151 aniversari –em corregeixen– de la línia Mataró - Barcelona o Barcelona - Mataró...; 159..., 149. Per arrodonir, com els ecus, 150... (*Rialles*.) Bé, amb 150 anys, president, el tren, evidentment, ha evolucionat; el tren ha pogut arribar a Europa –aquell carrilet ha pogut arribar a Europa, certament–, i hi ha arribat, com les coses que es fan de vegades a l'Estat espanyol, d'una forma exòtica, amb un ample de via diferent; no ens han envaït els francesos, però, malgrat aquesta forma exòtica, avui, la preocupació és –segur que entrarem a Maastricht–, la pregunta és si podrem arribar-hi amb tren, amb el mateix tren, si tindrem moneda única però, en canvi, haurem de canviar de tren cada dos per tres. De moment, encara ho hem de fer.

Sé que la preocupació del Govern de la Generalitat, en aquest tema, és antiga i ve, segurament, des de l'any 88, amb els contactes amb la Société Générale de Chemins de Fer Français, reunions amb el MOPTMA...; segur que a Brussel·les també hi hem tingut coses a dir i, segurament, Catalunya, el Govern de la Generalitat ha aconseguit que estiguem en les línies, en l'esquema direccional de les línies d'alta velocitat. Segur, i segur que en la línia del Rhône i del Mediterrani hi som presents, però la pregunta és, senyor president –i amb això acabo–: el 2002, Saragossa - Madrid, i, el 2004, Saragossa - Barcelona - Perpinyà? Sí o no?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per contestar la pregunta el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, el problema que hi ha en aquest moment i que jo crec sincerament que aquesta vegada es complirà, perquè altres vegades hi han hagut també altres programes que no s'han complert, és que, l'any 2002, estarà llest el tren d'alta velocitat des de Madrid a Lleida. Existeix una possibilitat –encara se'n parla, però crec que, amb aquesta, no hi hem de comptar– que, l'any 2004, es

3790

pogués arribar a Barcelona, però crec que no hi hem de comptar –el 2002, perdó.

El 2004, sí que es diu en aquest programa –en fi, com vostè sap, això està en mans, concretament, d'un ens, que és l'Ens Gestor d'Infraestructures Ferroviàries, el GIF–, el que sí que crec sincerament és que podem admetre el que ens diuen que, l'any 2004, el tren de gran velocitat arribarà –en la doble direcció: venint de Lleida, per una banda, i venint de França, per l'altra–, arribarà a Barcelona. Per tant, 2002, a Lleida –segur–; improbable, crec que pugui arribar aquell mateix any a Barcelona, com, de fet, nosaltres encara demanem, però, en tot cas, el 2004 –segur– a Barcelona, venint de Lleida, per una banda, i venint de la Jonquera, concretament, per l'altra. I la posició dels francesos també sembla, en aquest sentit, molt clara, perquè, de fet, França no es mou –i és lògic– seriosament cap al Pirineu fins que no veu clar que nosaltres també hi anem, al Pirineu, perquè, si no, el tren de gran velocitat francès desembocaria en un camp de cols, per entendre'ns –això no té interès per a ells, naturalment; ni per a ells ni per a ningú.

Bé, aleshores, el que els he dit és que la informació pública del tram de Lleida a Barcelona sortirà aquest mes de novembre, abans de fi d'any –aquest mes de novembre, més exactament–, mentre que la informació pública de Barcelona - frontera francesa sortirà, com he dit –el projecte Barcelona - frontera francesa–, sortirà –la informació pública– el primer trimestre del 98. Bé, i amb això, bàsicament, he contestat la seva pregunta.

Quant al que deia vostè de quins antecedents hi havia hagut per pressionar en aquest sentit, em permeto corregir-lo, oi? No és del 88, que ens vam començar a preocupar d'això, sinó del 86.

El que passa és que del 86 al 88 ens vam trobar amb aquell argument que deia que no, que a Espanya, primer, no se n'havia de fer, de tren de..., d'ample de via europeu –discutíem més l'ample de via europeu que la mateixa gran velocitat–, i després es deia que era molt insolidari voler connectar amb França –la qual cosa és bastant absurda, perquè, si es fa un tren d'ample de via europeu, és per enllaçar amb l'ample de via europeu. Bé, l'altre dia deia jo a Mataró, precisament, que, perquè molta gent a Espanya hagi entès que el nostre ample de via europeu és per connectar amb la xarxa europea, havíem hagut de fer una marrada cap a Sevilla, cap al sud, i finalment això sembla que s'ha entès. L'any 88, el que va passar –i potser és això el que l'ha confós– és que finalment el Govern espanyol, aprofitant un canvi de ministre d'Obres Públiques, va acceptar l'ample de via europeu, d'una manera sorprenent, i, realment, en aquell moment va tenir un gran mèrit per part de qui ho va fer.

(S'encén el llum que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)

Dispensin...

El president

Moltes gràcies, senyor president. El diputat pot preguntar, però el president no li podrà contestar la pregunta.

(El Sr. Camps i Rovira intervé sense fer ús del micròfon. Rialles.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la relació que hi ha entre el deute i les inversions en la política financera de la Generalitat

Tercera pregunta al president de la Generalitat, sobre la relació que hi ha entre el deute i les inversions en la política financera de la Generalitat, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, què hem de dir d'una administració que gasta més a tornar deute que en inversió pública? L'any 96, d'acord amb el pressupost liquidat, el deute ha pujat a 140.000 milions de pessetes i, la inversió, a 117.000: un 83% d'inversió sobre deute. L'any 97, en el pressupostat, 130.000 milions per a deute i 111 per a inversions, malgrat la baixada de tipus d'interès. I, d'acord amb el pressupost liquidat el 30 de juny i obligacions reconegudes de deute, 78.000 milions; d'inversions, 51.000: 65%. Què en pensa, vostè, d'aquestes xifres?

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo... –perdó. Durant els últims cinc anys, és cert que, concretament, hi ha hagut un endeutament –que després, si vol, l'hi puc donar amb més detall– per fer inversions de 538.000 milions de pessetes. *(Pausa.)* Perdoni'm, voldria no equivocar-me; dispensi'm.

Li ho diré d'una altra manera. La inversió acumulada de la Generalitat durant els últims cinc anys ha estat d'1 bilió 99.000 pessetes, i els ingressos que hem tingut no provinents d'endeutament –finalistes, fons europeus, etcètera– han estat de 337.000 milions de pessetes. Per tant, hi han hagut 762.000 milions de pessetes que hem hagut d'anar a buscar en altres bandes –si vol, després les hi detallaré, en la rèplica–, però, evidentment, d'això, n'hi han hagut 557.000 que han estat per endeutament a llarg termini.

Això podrà ser criticable més o menys –com vostè vulgui–, però, en tot cas, el que li vull dir és que, sense aquest endeutament, la inversió de la Generalitat, la inversió en equipaments de tota mena, no hauria estat d'1 bilió 99.000 milions de pessetes, sinó de 542.000 milions de pessetes; de fet, diguem-ne, menys de la meitat. La nostra política –que, per altra banda, aquest Parlament ha conegut sempre, perquè s'ha dut a terme a través del pressupost– va primar el fet que en un moment determinat es fessin moltes inversions que eren absolutament necessàries.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, jo no voldria entrar en el debat legal de l'incompliment de la Llei de finances, flagrant, perquè vostè s'ha quedat només en les inversions. Jo li torno a demanar: què pensa d'una administració que s'endeuta, no pas per fer acció pública, sinó per retornar deute. D'això, se'n diu «fer pilota» —deixem de banda, ara, la Llei de finances—; d'això, se'n diu «descapitalitzar públicament un país», i, això, en nom d'un govern que predica —paraules seves, fa molts pocs dies, en aquesta cambra— la sostenibilitat, no pas la real de l'Informe Brundtland, sinó fins i tot la financera; amb un govern que té un conseller assegut a la seva esquerra, posicionalment a la seva esquerra, el senyor Trias, que deia aquest cap de setmana que als seus fills els recomanaria fer-se pensions privades perquè les públiques se n'aniran en orris; un govern que avui té la desconfiança dels bancs de Catalunya per deixar-li diners, i un govern del qual els ciutadans de Catalunya no estan prou informats sobre el que significa que estan estirant més el braç que la màniga, malgrat tots els discursos que em faci vostè sobre les inversions. Aquests darrers cinc anys, senyor Pujol, en aquestes inversions que vostè m'ha dit, ha pujat el deute quasi 1 bilió de pessetes —aquests darrers cinc anys. O sigui, pensi que, fins i tot, la xifra que vostè em dona en inversions és inferior a la xifra del deute.

Li torno a fer la pregunta: què en pensa l'Administració, que està endeutant-se per tornar diners, no per solucionar problemes de la gent?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Jo li vull dir una cosa: vostè és la segona vegada que, en pocs dies, explica una cosa que no és certa; que és que, per exemple, les entitats financeres no tinguin confiança en el Govern de la Generalitat. I això és fàcil de demostrar, perquè es fan, es renoven, s'amplien, el que sigui, doncs, crèdits cada dia..., bé, cada dia: molt sovint —molt sovint—, cada dos per tres. Però em sembla que hem d'anar molt en compte a dir coses que no són certes i que, en canvi, poden afectar la credibilitat de la Generalitat en una cosa tan important, sobretot quan no són certes. I no són certes perquè es pot demostrar d'una manera fefaent, d'una manera pràctica, no?

Però, per altra banda, li vull dir —i ja ho vaig dir l'altre dia en el discurs meu, aquí, amb motiu del debat de política general— que l'endeutament de la Generalitat pot ser molt sorprenent i pot sorprendre molt molta gent que no tingui una idea clara de quines són les xifres que es manegen en aquestes coses, però, de fet —i això les entitats financeres ho tenen en compte, molt en compte, i per això ens fan confiança—, de fet, és inferior, de cara al PIB mateix i de cara al volum del nostre pressu-

post, de cara a les dues coses, al que tenen moltes de les altres comunitats autònomes, començant per una autonomia que té fama de tenir una economia tan sanejada com, per exemple, és la de Navarra, o continuant per la de Galícia, o continuant per la d'Andalusia.

Per tant, és cert que nosaltres tenim un endeutament important, fruit d'una política que li acabo de dir abans: sense aquesta política de voler construir —molt ràpidament, per cert, perquè enteníem que el país ho necessitava— tota una sèrie d'equipaments, nosaltres, òbviament, no estariem tan endeutats, però hauríem fet menys de la meitat de l'obra pública que hem fet. I l'opció que es va prendre va ser aquesta, i ens sembla que és adequada. Ara bé... (*s'encén el llum que avisa que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —perdó.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el Decret 392/96, del 14 de desembre, anomenat «decret de preus de serveis socials»

La quarta pregunta al president de la Generalitat és sobre el Decret del 14 de desembre, anomenat «decret de preus de serveis socials», formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable president de la Generalitat, el passat abril, el Grup Parlamentari Socialista va demanar al Síndic de Greuges que analitzés quines serien les repercussions socials si s'apliqués el que ha estat anomenat «decret de preus», aquell Decret que el seu Govern va fer, que obliga al pagament de determinats serveis socials als ciutadans i als familiars de primer i de segon grau i que grava no només el capital d'aquestes persones, sinó el seu patrimoni.

El Síndic, ara, recomana —ens recomana i li recomana—, primer, que aquest Parlament defineixi de nou, legisli quins són els drets que tenen els ciutadans en serveis socials, quins són els serveis socials essencials, i, segon, li recomana, president de la Generalitat, revisar el decret de preus.

El Grup Parlamentari Socialista, doncs, vol saber la seva opinió, honorable president: què pensa fer, a partir d'ara, amb el «decret de preus de serveis socials»?

El president de la Generalitat

Primer... —perdó.

El president

Per contestar, té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Gràcies. En primer lloc, que s'acabi la gestió actualment en curs del Síndic de Greuges, cosa a la qual, per

3792

altra banda, ens referim amb la més absoluta consideració. Però vull fer notar que el Síndic de Greuges acaba la seva carta, quan s'adreça a la Generalitat, dient: «Restem a l'espera de rebre resposta del Departament a les consideracions anteriors.» I, per tant..., i això no fa més enllà de tres setmanes que ha plantejat això, i després se li ha contestat, i aquí estem. Per tant, aquest és un tema obert.

I, aleshores, jo el que li vull dir és que tant el Gabinet Jurídic Central –que vostè pot considerar que, evidentment, és un organisme de la mateixa Generalitat–, com la Comissió Jurídica Assessora –que ja és més independent–, com el mateix Consell Consultiu, escollit per aquest Parlament –que ja ho és del tot, d'independent–, entenen que la forma com ho ha fet la Generalitat, el Govern de la Generalitat, ha estat correcta.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

President de la Generalitat, el debat no és un debat jurídic: és un debat polític i social. Com diu, com explicarà als ciutadans de Catalunya que la xarxa de serveis socials, després de tants d'anys de govern de Convergència i Unió, encara és tan precària? Explica, té explicacions per dir que l'ICASS va perdre un 4,5% del seu pressupost l'any 97? Com explica, quan vostè cada dia ens parla de l'envelliment de la població, que les inversions en vellesa vagin baixant un 40% i, els recursos per a les persones amb disminució, un 90%, l'any 97, senyor president? Com explica que el mercat li ha desregularitzat la seva xarxa, la nostra xarxa de serveis socials públics? Com explica que el conseller de Presidència, el conseller Trias, hagi hagut d'intervenir perquè els molts municipis de Catalunya no s'entenen, ni poc ni gens, amb el Departament de Benestar Social? Com explica a les federacions de pares, a la Federació de Municipis, a les associacions de gent gran, als sindicats majoritaris..., que li demanen que derogui el Decret i que obri un ampli debat en aquest tema?

Senyor president Pujol, vostè propicia, curiosament, en aquesta cambra consens polític i social per aquells temes que vostè diu que són d'Estat, de país, d'estabilitat: la Llei del català, el finançament de la Generalitat, el desplegament dels Mossos d'Esquadra, les grans infraestructures. Per què no fa el mateix per aquells serveis d'atenció directa a les persones? Per què no fa el mateix pel que serveix perquè un ciutadà o ciutadana d'aquest país tingui una bona qualitat de vida, amb independència del seu capital o patrimoni?

President Pujol, quan vostè en el darrer debat de política general s'autoproclamava socialdemòcrata, partidari..., i ens explicava els seus referents suecs, holandesos, danesos..., el model Blair. El Grup Parlamentari Socialista li demana que passi de les paraules als fets, que derogui el «decret de preus de serveis socials» i busqui consens polític i social per a la protecció social. Anem més enllà: li fem una demanda, una demanda que ens sembla que no només és del Grup Socialis-

ta, sinó de molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país. El Departament de Benestar...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Perdó, una frase.

...ha de deixar de ser un aparell de propaganda política i ha de passar a ser l'impulsor de les polítiques socials...

El president

Acabi, per favor, acabi. (Pausa.) Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, anem als fets. Bé, és cert que, de tota manera, sempre hi poden haver –i n'hi ha, i a Catalunya n'hi ha–, doncs, mancances i deficiències, però, de tota manera, els fets són que el 40% dels centres especials de treball d'Espanya són a Catalunya; teòricament ens en correspondria, diguem-ne, per població, el 16. Els fets són que la *ratio* del 4% de plans residencials per a gent gran que recomana la Unió Europea és superat aquí, a Catalunya, concretament, gràcies a l'acció de tothom, però, sobretot, gràcies al Govern de la Generalitat. I que el 3,5% que es va establir per a l'any 2000 en el Pla gerontològic, que es va consensuar en la Conferència d'afers socials del 24 d'abril de l'any 91 per part del Govern socialista, doncs, nosaltres també el superem.

Per tant, el dia que hàgim de donar una explicació a qui sigui, davant del país i davant de tothom, doncs, la donarem, com vostè diu, amb fets. Per exemple, també, que en l'àmbit de disminuïts pràcticament tenim la possibilitat d'atendre les necessitats de places residencials dels profunds, i, com això, tantes altres coses.

Ara bé, ja que vostè em diu que això és un debat polític, molt bé, i no només jurídic, encara que el Síndic ens parla de molts aspectes jurídics, li he de dir que el que jo defensava l'altre dia, que era la sostenibilitat i la universalitat, va molt en la línia, concretament, d'aquest Decret que vostè, doncs, critica. I li'n posaré un exemple.

Segons aquest Decret, resulta que una família de quatre persones que rebi, que guanyi 300.000 pessetes mensuals netes paga per una plaça de residència de disminuïts psíquics 547 pessetes; que una família que guanyi 1 milió net al mes –12 milions l'any– ve a pagar el 75% de la plaça, i que una família que guanyi 1.263.000 netes al mes, que comptant les pagues dobles ve a equivaldre, més o menys, als 17 milions nets a l'any, aquesta és la persona a la qual se li demana que ho pagui tot.

Des del punt de vista de sostenibilitat del sistema, entenem que això, justament –i justament per a la gent que té ganes de tenir molta atenció per la gent que queda al marge o que té handicaps–, justament, aquesta em

sembla que és una política que no hauria de ser crítica.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— **Pregunta al president de la Generalitat sobre la política a dur a terme respecte a l'epidèmia del porcí a Catalunya**

La següent pregunta al president de la Generalitat és sobre la política a dur a terme respecte a l'epidèmia del porcí a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari... Té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Dolors Montserrat.

(Remor de veus.)

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor president...

El president

Guardin silenci, si us plau.

La Sra. Montserrat i Culleré

...la pregunta que li faig en nom del Grup Parlamentari Popular es refereix a la política que es preveu dur a terme respecte a l'epidèmia de pesta que afecta el sector porcí a les terres de Lleida. Una part d'aquesta política prevista, senyor president, l'hem assumit aquest matí tots els grups parlamentaris, a iniciativa del seu Govern, en tant que es tractava d'aprovar un projecte de llei de crèdit extraordinari. 4.050 milions de pessetes és una xifra prou important per acceptar que s'estan prenent mesures —evidentment, ja compromeses, però mesures—, i tant de bo, senyor president, que no s'hagin d'ampliar, perquè els problemes econòmics i financers dels ramaders són dramàtics.

Quina és, senyor president, l'orientació del seu Govern per tal de tancar o acabar definitivament amb aquest problema?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, bàsicament, continuarem la política que hem fet, que, com vostè sap, es tracta d'adaptar, d'aplicar tot allò que ens marquen la legislació comunitària i la legislació estatal. No hi entro, en el detall; si ho vol, després ho faré en la rèplica. I, des del punt de vista econòmic, celebro, com vostè, que avui aquesta cambra hagi pres l'acord que ha pres per tal de fer que la Generalitat —que, naturalment, es troba amb una despesa amb la qual no comptàvem, per cert, oi?, i que és una despesa no pas petita..., que, avui, a proposta del Govern de la Generalitat, s'hagi pres aquesta decisió. Com vostè sap, això correspon..., això, diguem-ne, té, com a

contrapartida, també, la decisió del Govern central d'aplicar 4.280 milions de pessetes més dels previstos, també, concretament, a aquest aspecte.

I el que li haig de dir, finalment, de cara al que vostè em deia de la situació econòmica que puguin tenir alguns ramaders, el que li haig de dir és que, del que ara s'hauria hagut de pagar entre la Unió Europea, el Govern central i el Govern de Catalunya, que eren 15.220 milions, en aquests moments, se'n porten, ja, de pagats, 12.700.

El president

Per replicar a la pregunta, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor president, aquest matí, al llarg del debat, hem pogut, evidentment, comparar les xifres totalment certes que ens comentava el conseller. Però permeti'm que li digui una cosa: tota acció de govern ha de generar credibilitat i confiança. Vull dir-li, senyor president, que per al marge de protecció que necessita aquest sector ramader, les mesures que adopti el seu Govern, evidentment, han de ser concretes, immediates, consistents i transparents. Tot i que ha arribat tard a aquesta cambra, hem donat importància i, evidentment, el nostre suport al crèdit extraordinari, perquè, en tant que mesura concreta que és, dependrà molt i molt del compromís que vostè assumeixi en els terminis de pagament, per tal de poder generar aquesta confiança i credibilitat en els ramaders.

El que no genera confiança, senyor president, són les manifestacions precipitades que després s'han hagut de rectificar. Això provoca confusió i, per això, senyor president, el rigor en les manifestacions i el compliment dels compromisos adquirits han de coincidir amb la realitat del que està passant en el sector ramader, greument perjudicat.

És imprescindible, senyor president, que s'extremi la vigilància i el control en la repoblació d'explotacions porcínes, que s'intenti buscar un ampli consens, senyor president, de futur, entre l'Administració, els diferents grups parlamentaris, els sindicats i els afectats. Els ramaders, senyor president, no en tenen prou amb paraules, ens demanen fets, ens demanen acció de govern. Per això, és important el seu compromís d'avui, senyor president, i, per tant, que els ajuts arribin en els terminis més breus possibles. Això és i serà la garantia i l'impuls que necessiten per continuar treballant els nostres ramaders a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com li he dit abans, de fet, el vuitanta per cent del que s'havia d'haver pagat als ramaders entre el Govern central, la Unió Europea i el Govern de la Generalitat, s'ha

3794

pagat. I, per altra banda, si no s'ha pogut més, també, és perquè hi ha hagut un moment en què nosaltres i el Govern central –que no comptàvem, dintre de les nostres despeses previsibles, amb aquesta– ens hem trobat amb una certa dificultat. Però, si algun compromís hi pot haver, és que el Govern de la Generalitat, per pròpia iniciativa, hagi demanat a aquest Parlament, en fi, que es votés el crèdit suplementari que s'ha votat aquest matí. Més compromís que aquest, no n'hi pot haver, i, si hi afegim que nosaltres, al que sí que estem compromesos, és a seguir aplicant la legislació comunitària i estatal... Ens diuen que hem de fer això –ens diuen que hem de fer això– la legislació estatal i la legislació comunitària. Per tant, si alguna cosa no fem bé, ho hauríem de demanar a la legislació estatal i a la legislació comunitària.

Per la resta, nosaltres hem actuat amb gran rigor; no hem fet cas de les pressions que hi han hagut, de vegades, per prendre decisions que ens haurien fet quedar bé, d'entrada –molt bé davant de segons qui–, però que haurien sigut desastroses, com, per exemple, la gent que demanava que es fes una vacunació generalitzada quan aquesta vacuna marcada, que és la que es podria aplicar, no existeix, no hi és –no hi és, no existeix–, i això ho han de saber tots els pagesos i tots els ramaders: no existeix, no existeix –i ho he demanat directament a la casa Bayer, perquè no hi hagués cap mena de dubte: no existeix–, i, per tant, tot això, pagar tan bé com puguem. Bé, fer aquest crèdit, legislació comunitària estatal, i, finalment, no cedir a cap mena de feblesa ni fer... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Perdó?

El president

No anava per vostè, president. (*Rialles.*) Algun diputat que parla més del compte. Continui.

El president de la Generalitat

Bé, on érem? No, vull dir, simplement, fer allò que s'ha de fer, sense cedir a segons quines pressions que he sabut que existeixen, de vegades, i a segons quines afirmacions, absolutament errònies, que portarien a un gran desastre de la ramaderia catalana i de la ramaderia espanyola, que podrien significar centenars de milers de milions de pessetes de pèrdua per als nostres ramaders, davant d'això, segons quines –diguem-ne– manifestacions que s'han fet, el Govern de la Generalitat s'hi ha oposat amb tota rotunditat, per més que això li hagi ocasionat moltes i moltes crítiques.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre respecte al Decret del Govern de l'Estat que regula l'ensenyament d'història i geografia, llengua i literatura castelleses

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre les mesures a prendre respecte al Decret del Govern de l'Estat que regula l'ensenyament d'història, geografia, llengua i literatura castelleses, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular la pregunta, el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, s'adonarà que, als darrers plens, bona part de les preguntes que vostè ha de contestar fan referència a declaracions, actes i actituds del Govern central que suposen un menyspreu –quan no un atac directe– a aquells aspectes que defineixen els trets característics de la nostra identitat nacional. Ja em sap greu tomar-hi, però hi hem de tornar, senyor Pujol. Què pensa fer per tal d'evitar que aquest Decret per regular l'ensenyament tiri endavant?

El president de la Generalitat

Miri, això ho he contestat al començament d'aquesta sessió de preguntes i li ho torno a repetir: vull dir, manifestar amb tota rotunditat la nostra oposició, tant pel fons com per la forma, a aquest Decret, i dir que no ens volem moure del que va ser el Reial decret de l'any 90, concretament, allò que en deien «Real decreto de enseñanzas mínimas».

El president

Per reguntar, té la paraula el diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, és cert que un portaveu del Govern central ha indicat que el projecte és només un punt de partida i que es pot enriquir amb nous suggeriments i noves aportacions. Però el mateix portaveu també ha dit que el que es pretén és un contingut de mínims, dirigit als ciutadans espanyols, de qualsevol lloc d'Espanya, que vulguin desterrar els períodes d'adoctrinament i les respostes localistes que es donen als fets històrics. Ja m'explicaran com es poden «enriquir» aquestes intencions. Només hi ha una manera: deixar el Decret al calaix, però que no quedi la nostra posició com allò de la «Virgencita, virgencita, que me quede como estoy», sinó que, senyor Pujol, ara sí que ha de plantar cara i ara ha d'advertir –i fóra una bona ocasió que ho digués en aquest moment– que a Catalunya aquest Decret no s'aplicarà.

Una vegada vostè va fer una afirmació celebrada que condensava el seu capteniment davant les atzagaiades del Govern central. Va dir: «Jo, quan acabo la paciència, en compro més.» Doncs, tal com van les coses, davant de la desinhibició i el desacomplexament del Govern central, davant del desvergonyiment del seu portaveu, no sé què passarà primer: si la botiga on vostè compra n'acabarà les existències o vostè acabarà els

quartos. Perquè, honestament, crec que cal molta, molta i molta paciència, des d'una posició catalanista, per aguantar les constants provocacions i deslleialtats d'aquest Govern del PP, al qual li van rebrotant tots els tics espanyolistes i anticatalanistes que va utilitzar amb tanta contumàcia quan estaven a l'oposició.

L'actual iniciativa és perillosa, i no només perquè els nostres joves hagin d'aprendre la llista dels reis gots; es pretén uniformitzar allò que és plural i diferent, i que en ocasions, històricament, ha estat enfrontat violentament. La Reconquesta no es pot explicar de manera uniforme, i, encara menys, la Guerra dels Segadors, la Guerra de Successió o la Guerra Civil. I, si el programa i la seva orientació han de ser els que han dit i si aquest Decret no s'aconsegueix parar, a les classes d'història, potser haurem de donar festa a la canalla i que es dediquin a jugar al futbol.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, la diferència entre vostè i jo, de vegades, és que jo no podria acabar un discurs amb la frase que vostè ha acabat, entengui'm. (*Rialles.*) Vull dir... Però, miri –primera–, té raó en una cosa, però, eh?: ens cal molta paciència; però, escolti, no fa només un any i mig que compro paciència, fa molt més temps que compro paciència. Entén el que vull dir? Molt més temps. I no únicament, diguem-ne, per posar-la..., en fi, per utilitzar-la en la meua relació amb el Partit Popular, sinó amb el Partit Socialista; i una mica amb tothom, si m'ho permeten, una mica amb tothom. No en aquesta cambra, evidentment, sinó que em refereixo a la resta de l'Estat.

Bé, d'acord, també, no volem... (*Remor de veus.*) Podríeu callar? (*Rialles.*) No ho volem com a punt de partida, no ho volem, tampoc, com a punt de partida. Vostè té raó: perquè és molt difícil de redreçar una cosa que està molt torçada, d'entrada. És molt, excessivament detallista –no n'hi dono detalls, per no perdre temps, però és molt, excessivament detallista–, cosa amb què afecta les nostres competències. Torno a dir el que va ser aquella gran batalla que hi va haver per aconseguir –i va ser un bon decret– el Reial decret de l'any 90, sobre ensenyaments mínims, i, òbviament, també, com vostè diu, encara que la ministra ha dit –i ho ha dit amb molta rotunditat– que retirava la paraula «unitari» que havia introduït al «concepte unitari de la història d'Espanya»..., de tota manera, tenim tots els motius per pensar que aquest Decret respon a una visió de l'Estat espanyol que no concorda amb la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística que reclamem.

I, per altra banda, doncs, ens temem molt que el que passaria és el que hi havia, per exemple, els anys 41 i 42, quan jo estudiava el batxillerat, que el millor llibre que hi havia –i s'ha de dir que tenia un mèrit fer-ho aleshores, i ho vull dir per retre homenatge a l'autor d'aquell llibre–, era el llibre de literatura d'en Díaz-

Plaja, ja que s'atreveia, ell –l'únic en tot l'Estat espanyol–, s'atreveia, al final, a posar sis o set pàgines de «literaturas regionales», en les quals sortia, doncs, en Verdager, hi sortia en Maragall, i poca cosa més; i era l'únic que ho feia, i segurament ja el tenien una mica de cap d'esquila –precisament per això. No volem tornar, com vostè molt bé diu, a una situació d'aquest tipus, i per tant, el que volem és que el Decret –i repeteixo que té raó vostè, que és un mal punt de partida que no hem d'acceptar– acabi essent un decret que contempli només aspectes bàsics, sense invasió de les competències autonòmiques. Punt número 1.

Punt número 2: que cal que s'ajusti al temps disponible i sigui tècnicament aplicable, perquè, al final, a la canalla, els ho volem fer estudiar tot, i amb molt poques hores, i més coses, i més coses, i no amb menys hores –i això no és possible–: o menys coses, o més hores. Tal com estan avui les coses, no és tècnicament aplicable, i per això jo he dit: «Aquest Decret no es podrà complir.» Ara no entro en si el volem complir o si no el volem complir; vostès s'imaginin perfectament què penso sobre això, però, a més, no es pot complir, ni tan solament tècnicament. Ha de ser consensuat per totes les comunitats autònomes –d'acord, per totes–, però, sobretot, per aquelles que són una nacionalitat històrica i que tenen, com vostè molt bé ha dit, una història prou diferenciada. I, finalment, ha de permetre l'adaptació, aquest Decret s'ha d'adaptar a la diversitat d'alumnes de l'ESO.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Hem acabat el torn de preguntes al molt honorable senyor president. Iniciem les preguntes al Consell Executiu. (*Remor de veus.*) Per favor, senyores i senyors diputats, guardin silenci; si no, no podrem seguir la sessió.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'organisme encarregat de finançar els crèdits a baix preu destinats als ajuntaments per a la realització de les obres incloses en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya

La pregunta número 7, al Consell Executiu, és sobre l'organisme encarregat de finançar els crèdits a baix preu destinats als ajuntaments per a la realització de les obres incloses en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Honorable conseller de Governació, la primavera passada es va fer pública la formalització d'un conveni entre el Departament de Governació i una caixa d'estalvis amb la finalitat de concedir als ajuntaments crèdits a baix preu per finançar les seves obres incloses en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. El que ens interessaria saber és amb càrrec a quines partides presupostàries es financen aquests crèdits a baix preu, i, més concretament, si el finançament d'aquests crèdits

3796

a baix preu també es fa amb càrrec al mateix Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Sí, gràcies, senyor president. A veure, del que es tractava era que el conveni amb una caixa d'estalvis, juntament, també, amb el Banc de Crèdit Local, eren eines de finançament que es posaven a l'abast, en aquest cas, de les entitats locals, dels ajuntaments, a fi i efecte que, en uns moments en què els crèdits no havien baixat tant com ara, doncs, poguéssim tenir unes línies de finançament més idònies que les que donava el mercat. Evidentment, en el conveni, que n'hi puc passar còpia, doncs, el finançament d'aquests crèdits va a càrrec de les mateixes entitats locals.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies. Bé, amb el que ens trobem és que tot aquest tipus de crèdits, o una part important dels crèdits que han de demanar els ajuntaments en relació amb el finançament d'obres incloses al Pla únic d'obres i serveis, són deguts que, per una banda, les dotacions d'aquest Pla s'han quedat bastant aturades els últims anys –ja es va posar de manifest aquí, en aquest Parlament, com l'increment de les aportacions estatals ha anat acompanyat d'un decrement de les aportacions de la Generalitat a aquest Pla, cosa que ha impedit créixer el Pla únic d'obres i serveis en la proporció desitjable–, i també veiem que ha quedat prou clar, i s'ha posat de manifest, i ho han posat de manifest molts ajuntaments, com els retards absolutament exagerats amb què els ajuntaments reben aquestes subvencions és el que està motivant haver de recórrer a l'endeutament no únicament per fer front a les inversions amb càrrec als mateixos ajuntaments, sinó també per avançar part de la inversió que més endavant s'haurà de finançar amb les subvencions de la Generalitat, que arriben excessivament tard.

Bé, nosaltres entenem que el que correspon en aquesta circumstància és que la Generalitat doti amb més rigor i amb més abundància el Pla únic d'obres i serveis i, sobretot, que pagui amb puntualitat les seves subvencions. Recórrer a figures més o menys d'operacions de crèdit, que en la pràctica no impliquen un major increment de les aportacions de la Generalitat a favor del finançament de l'esforç inversor dels ajuntaments, al nostre entendre, doncs, és una trista operació que no resol ni de bon tros aquests problemes.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, torna a tenir la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyor Mir, jo, en el debat que hi va haver, no vaig donar-li la raó, que la Generalitat hagués disminuït la seva aportació al Pla d'obres i serveis; això va ser una asseveració que va fer vostè i que jo li vaig rebatre i que avui em torna a enviar com si ja l'hagués deixada definitiva. Jo crec que vaig presentar uns números, que vostè potser no hi estava d'acord, però que en qualsevol cas jo vull deixar puntualitzat que no hi havia una disminució de l'aportació de la Generalitat.

Respecte al tema de la línia aquesta de finançament, jo crec que la línia de finançament també té un altre valor. És a dir, vostè diu: «La Generalitat s'ha endarrerit en els pagaments...» Jo crec que, si vostè parla amb els ajuntaments, veurà que en aquest darrer exercici econòmic s'està fent un esforç molt important de pagament i d'avançament de subvencions, tant als ajuntaments com als consells comarcals.

I, en tercer lloc, si això es fa, es fa també per una altra raó concreta: perquè poder tenir una línia de crèdit tou –hi insisteixo: en aquella època, amb uns interessos més alts dels que hi ha en l'actualitat– serveix, entre altres coses, perquè les despeses financeres que en molts casos les empreses posaven, perquè sabien que hi havia un endarreriment, no es produeixen i, per tant, les obres poden tindre una baixa, una baixa important, en la seva contractació, que també beneficia el mateix ajuntament, en definitiva, per poder fer altres coses. Jo crec que això és una línia absolutament coherent i que, a més, dins de la pràctica de les empreses, doncs, funciona, buscar crèdits tous que ajudin a fer aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Preguntes acumulades relatives a l'extensió del tramvia de la Diagonal, de Barcelona, fins al Baix Llobregat (tram. 310-00296/05 i 310-00297/05)

Les preguntes 8 i 9..., si no he entès malament els signes del diputat senyor Boada, vol l'acumulació de les dues preguntes. (*El Sr. Boada i Masoliver fa un gest d'assentiment.*) D'acord. Aleshores, el temps que li queda assignat, d'acord amb el Reglament, és de cinc minuts. Per formular les dues preguntes, les preguntes 8 i 9, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com ja sap, l'Entitat Metropolitana del Transport ha presentat, va presentar un projecte de tramvia, de Barcelona fins a Cornellà i Sant Feliu de Llobregat, que va tenir el suport de molts ajuntaments. Un projecte que, des del nostre punt de vista, és molt sòlid, per diferents qüestions: primer, per haver fet un concurs amb participació internacional del projecte; segon, perquè permet

millorar la connexió amb transport públic entre Barcelona i el Baix Llobregat; tercer, perquè l'ús del tramvia com a mitjà de transport públic és una opció tan eficient com el metro, però amb un cost cinc vegades inferior, i, quart, perquè és una opció que s'utilitza a moltes ciutats europees com un transport de futur.

Malgrat totes aquestes qüestions positives envers aquest projecte, no entenem l'oposició del Govern –no solament oposició, sinó fins i tot la bel·ligerància, sovint infantil, com si fos una rebequeria–, del Govern davant aquest projecte. I li preguntem, senyor conseller: quins són els motius del Govern per mantenir el desacord amb el projecte de construcció de l'anomenat «TramBaix»?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar, el molt honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern no té cap tipus de bel·ligerància amb relació a aquest projecte.

(Pausa. Remor de veus.)

El president

Sí. Pot repreguntar, evidentment, sí.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, com que la resposta ha estat tan mínima, tan breu, per dir-ho d'alguna manera, doncs sí que, ja que vostè no ho diu, farem servir la resposta que ens va fer vostè a unes preguntes que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va fer al Govern, respostes on veritablement es veia una certa bel·ligerància i desacord envers aquesta proposta. Primer, perquè fins i tot feia una mica de bafa d'haver fet un concurs internacional... Per primera vegada a l'Estat espanyol es fa aquest tipus de concurs, cosa que encara a hores d'ara no sabem nosaltres si la Generalitat ho ha fet o ho ha portat a terme en altres aspectes; a més a més, aquest concurs internacional i aquest projecte abasta no només temes exclusius de transport, sinó fins i tot urbanístics –analitzava amb molta cura, i em sembla un element important, la inserció del tramvia a la xarxa urbana.

Vostès, també, en aquesta pregunta, deien que, si no s'ha tirat endavant, és una qüestió de l'Entitat Metropolitana del Transport; senzillament, l'Entitat Metropolitana demanava 1.500 milions anuals i que sortissin, evidentment, aquests diners, del Pla d'infraestructures de la Generalitat. És irònic que deneguin o que neguin a l'Entitat Metropolitana que no posi diners quan la mateixa Generalitat, doncs, no dota de recursos, com així hauria de ser, l'Entitat Metropolitana del Transport.

I, fins i tot en la resposta, es torna a repetir..., hi ha una certa ridiculització, ens sembla, irracional, per part del Govern envers aquest projecte, tenint en compte que és un projecte de demostració que no ha costat cap diner

al contribuent i que és una proposta des del nostre punt de vista lícita, transparent i pedagògica: la gent ha vist que els tramvies d'avui no són els dels anys seixanta.

I li diré més: hi ha una enquesta, també promoguda per l'Entitat Metropolitana del Transport, que diu que un 88% dels barcelonins, un 88%, veuen positivament aquesta iniciativa que abans hem explicat, i en pocs mesos cent cinquanta mil persones han utilitzat aquest transport de demostració. A més a més, nosaltres..., vostès també ens diuen que és una qüestió de prioritats; doncs, bé, el contracte-programa només està dotat amb 10.000 milions en quatre anys; doncs, nosaltres hem proposat a través d'unes resolucions en el debat de política general i en els pressupostos de l'any passat, i també dels propers, doncs, que es multipliqui per quatre la inversió del contracte-programa, i ens sembla que així serà una manera de fomentar el transport públic. I un dels transports públics també important, que, a més a més, sorgeix també amb el beneplàcit dels ciutadans, doncs, seria l'anomenat «TramBaix».

Gràcies, senyor president.

El president

A continuació, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, li ampliaré la resposta, senyor diputat. Miri, en el tema de transports en l'àmbit metropolità, vostè coneix perfectament l'existència de l'Autoritat del Transport Metropolità, que neix amb la voluntat manifestada de les parts que van constituir aquest consorci de ser l'autoritat única en matèria de transports en aquest àmbit. Aquesta formulació política, que jo penso que és un fet polític molt important de cara al transport metropolità i, per tant, de cara a la qualitat de vida dels ciutadans a l'àrea de Barcelona, jo penso que ens obliga molt a tots plegats, penso que obliga molt a tots..., lògicament, al Govern, als governs locals, a l'Entitat Metropolitana del Transport –que, lògicament, no té camp de joc i que, lògicament, haurà d'acabar essent extingida, perquè el seu objectiu és absolutament una duplictat de l'ATM–, i obliga, penso, també, a tots els que formem part de l'escena pública.

Per tant, si creem un organisme per dir-li que planifiqui els transports, el que no podem fer és, al cap de quatre dies, tothom voler planificar transports. Nosaltres creiem que el marc en el qual qualsevol actuació en matèria de transports s'ha de discutir, planificar i tirar endavant és el marc de l'autoritat del transport metropolità. I això, d'altra banda, ha estat referendat fa pocs dies per una resolució aprovada per una amplíssima majoria en aquest Parlament, però també moltes altres resolucions presentades per altres grups polítics, que suposo que per motius estratègics no es van sumar a aquesta resolució, van presentar també mocions semblants reforçant l'autoritat d'aquesta Autoritat del Transport Metropolità.

Jo diria, per tant, que qualsevol decisió del Govern en matèria de transport metropolità no passarà tant per un diàleg –que seria, a més a més, una falta de lleialtat

3798

envers l'ATM—, amb una part unilateral, sinó que passarà perquè l'Autoritat del Transport Metropolità tiri endavant un projecte racional de planificació i que, en el marc d'aquesta planificació, es tirin unes prioritats per davant de les altres.

Jo diria que, a més a més, això ha tingut un suport; no fa gaires dies el nou alcalde de Barcelona manifestava també la seva voluntat —i ho deia al president de la Generalitat— que l'Autoritat del Transport Metropolità fos l'autoritat *única* del transport metropolità, i és en aquest sentit que jo també els demano, al seu Grup i a tots els altres grups, que, en comptes de sumar-se a aquestes demandes, que queden molt bé —i que tots, des d'un punt de vista, doncs, de satisfer una demanda de quatre vots més, doncs, poden quedar-se bé—, jo els demano que se sumin a una demanda molt més seriosa, i és de creure's l'Autoritat del Transport Metropolità i portar allà tots els temes de transport a l'àmbit de la regió metropolitana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 10 ha sigut posposada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris a aplicar a l'hora d'establir els serveis mínims en cas d'una vaga del transport públic

La pregunta número 11 ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació lingüística existent en la redacció de les bases del concurs literari Sant Jordi, convocat per la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil

La pregunta número 12 ha sigut posposada. Pertoca, per tant, ara, la pregunta número 13: pregunta sobre la discriminació lingüística existent en la redacció de les bases del concurs literari Sant Jordi, convocat per la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Julio Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, les bases del concurs Sant Jordi, convocat per la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil i dirigit a joves infractors de la llei d'entre dotze i divuit anys, preveu textualment, en el seu article 2, el següent: «Per participar-hi, cal lliurar a la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil un poema o una cançó original en llengua catalana —o en la llengua d'origen del participant, si fa poc temps que és a Catalunya, amb el benentès que aleshores podrà

optar exclusivament pels premis tercer, quart i cinquè— sobre el tema “Quin és el meu món fantàstic»». Es decidí que, si el poema fuera presentado en lengua castellana, no tendría derecho a optar al primero y segundo premios, que, según las normas, por cierto, es un karaoke. Ratifica el Govern de la Generalitat la lletra i l'esperit de les bases d'aquest concurs literari anomenat Sant Jordi?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, la pregunta que vostè fa és si ratifico la lletra i l'esperit: la lletra sí, l'esperit no. Perquè això està dins d'un context que vostè no coneix. Aquest concurs es fa des de fa vuit anys, en els centres de Justícia Juvenil, i es feia exclusivament per a poemes o contes en català, perquè era la manera de donar a conèixer la llengua catalana a aquests nois i noies que tenim en els centres de Justícia Juvenil, que són nascuts a Catalunya però no catalanoparlants. La formació que se'ls dona en els centres és essencialment en castellà, perquè ja prou dificultats tenen per parlar i per escriure. I el que fem perquè coneguin la llengua de Catalunya —i perquè, a més, després han de viure a Catalunya i, si és possible, han de treballar a Catalunya— és que els ensenyem la llengua catalana a través d'impulsar projectes o activitats de lleure que permetin conèixer aquesta llengua sense gaire dificultat.

Aquest any és la primera vegada que aquestes bases han contemplat aquesta figura del premi a una poesia en castellà, i per un fet conjuntural, perquè en els dos mesos anteriors a la preparació del concurs, quan normalment a Catalunya el 90% són nois i noies de Catalunya i un 8-10% són de fora, va coincidir amb temes relacionats amb joves delinqüents que estiguessin a Catalunya, un 30%, i en aquest punt va ser quan aquests nanos i noies de fora de Catalunya van demanar participar-hi; no podíem dir-los que hi participessin en català, perquè no el coneixien. Però, de fet, la finalitat era com a activitat complementària per al coneixement del català.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Ariza Irigoyen

Señora *consellera*, lamento muchísimo que usted ratifique la letra, aunque no el espíritu, de estas bases. Entiendo que usted se sitúa en ese mismo mundo fantástico, intentando buscar un objetivo que puede ser hasta loable: ustedes discriminan a las personas; ustedes lo hacen desde el poder, y usted acepta, con esta posición, una medida claramente arbitraria, injusta, y yo la calificaría incluso de necia, y este tipo de medidas, señora *consellera*, se vuelve siempre contra quien las ejerce desde el poder.

Haga usted llegar, señora *consellera*, a sus subordinados, que ni Sant Jordi –que da nombre al premio, seguramente sin haber sido consultado–, ni la lengua catalana, ni Cataluña, merecen ser defendidos ni tratados con tanta estulticia.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies. Ho sento, senyor diputat, perquè em sembla que no ha entès en absolut l'esperit d'aquestes bases i, per tant, no penso dir res als meus subordinats, sinó que continuïn amb la mateixa tasca que han fet fins ara. (*Veus de: «Molt bé!»*.)

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

La pregunta número 14 ha sigut posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha convocat un concurs públic per a la gestió de les loteries de la Generalitat de Catalunya

Per tant, correspon ara el torn a la pregunta número 15, sobre els motius pels quals no s'ha convocat un concurs públic per a la gestió de les loteries de la Generalitat de Catalunya, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, certament, l'enunciat de la pregunta crec que és clar: quins són els motius pels quals no s'ha convocat un concurs públic per a la gestió de les loteries de la Generalitat de Catalunya i s'ha concedit directament a Luditec per segona vegada?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyor Roc Fuentes, ahir vam estar des de les sis fins, em sembla, a tres quarts de nou del vespre a la Comissió. Evidentment, vaig tenir explicacions a l'abast de tots vostès, però, essencialment i sintèticament, li reiteraré el que li vaig dir ahir.

És a dir, davant l'actual situació en què es trobaven i es troben les loteries de la Generalitat hi havien tres possibilitats. La primera possibilitat era mantenir-nos com estàvem –això significava poder fer una continuació del

contracte que fins en aquells moments estava operant; segona, retirar-nos, perquè no hi havia hagut manera de poder arribar a acords amb l'ONLAE, i, senzillament, deixar d'actuar des d'un punt de vista competencial, o tercera, anar a una expansió de les loteries –de les loteries de la Generalitat–, que el que pretenia no era incrementar el mercat de joc, sinó, en l'actual mercat de joc, estar més ben posicionades les loteries de la Generalitat.

Com a conseqüència d'aquesta decisió política, d'aquesta tercera decisió política, es tractava de fer un pla d'expansió, pla d'expansió que necessàriament, si no volíem malbaratar les inversions fetes fins ara i les volíem rendibilitzar al màxim, havíem d'aprofitar el *software* que hi havia des del punt de vista informàtic. Com a conseqüència d'això, aleshores només hi havia dues possibilitats d'empreses que poguessin continuar fent aquest sistema: una era STL, que a última hora es va retirar i no va voler presentar oferta, i l'altra era la mateixa GTech. A la vista d'això, nosaltres vam demanar dos informes: l'informe a la Junta Consultiva de Contractació i un altre informe al Gabinet Jurídic Central per avalar la possibilitat –que jurídicament fos legal– que dins de la nova llei de contractes de l'any 1995 es pogués fer un procediment negociat, no una dedicació a dit –com ha dit vostè–, sinó un procediment negociat.

Això és el que s'ha fet i aquest ha sigut, al final, el resultat, que, a més, vostè en té els informes.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Jo he dit «directament», no exactament «a dit», però, en tot cas, potser l'ha traït el subconscient en utilitzar aquesta expressió.

En qualsevol cas, el que és cert, senyor conseller..., i jo hi he d'insistir avui, perquè ahir, realment, jo crec que no em va contestar vostè a la pregunta, a la pregunta a fons, a la pregunta de veritat, a la pregunta que potser en aquest moment podríem dir –i ho podem dir gairebé sense cometes– que és la que se'n diu del milió de dòlars, que és la realitat del perquè es va fer en el seu moment aquest contracte amb Luditec, un contracte en què només en sortia afavorida Luditec, que només hi anava a guanyar Luditec. I això ho ha dit el president de la Generalitat, això ho ha dit vostè i això ho han dit molts consellers: era un mal contracte, és un contracte que ens ha donat, que ha donat a la Generalitat, que ha donat al diner públic un rendiment escassíssim, un rendiment d'uns 1.000 milions de pessetes per any, un rendiment del 10% a les loteries, quan en les de l'Estat el rendiment és del 30%, una situació tal que faria que forçosament ara, tal com vostè, per altra part, havia anunciat, anessin a un concurs, a la possibilitat de buscar altres ofertes que poguessin millorar això dins del marc –que, per nosaltres, és imprescindible– de no fomentar el joc a casa nostra.

3800

Però, vostès, en aquesta empresa, a Luditec, que ha donat aquests resultats tan negatius per a la Generalitat hi estan tan atrapats que s'han vist en la necessitat de tornar a contractar amb aquesta empresa. I jo em pregunto, i li ho pregunto directament: per què ho han fet? Ho han fet pel finançament de Luditec i Inverama a Convergència Democràtica de Catalunya? Pel finançament anterior o perquè hi ha un finançament actual?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Governació.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. En primer lloc, jo no he dit mai que el contracte de Luditec sigui un mal contracte –matisi–, jo el que he dit és que hi havia uns mals resultats.

Ahir li ho deia a la Comissió: una fàbrica pot fer, pot elaborar un producte que sigui bo, que sigui de qualitat, que aquesta fàbrica estigui correctament gestionada des del punt de vista empresarial, però que, malauradament, no vengui prou per subsistir perquè tingui una competència en una situació... no diré de deslleialtat, però sí de disfunció important.

Si nosaltres haguéssim fet cas omís de les recomanacions del Parlament de Catalunya, haguéssim fet cas omís d'aquestes recomanacions i haguéssim incrementat la nostra publicitat en lloc de disminuir-la en quasi un 50%, en contra d'increments del 100 i del 200% d'ONLAE o de l'ONCE, potser els resultats haurien sigut uns altres. Aquesta és una qüestió.

Segona: respecte a la pregunta del milió de dòlars. Miri: no estic d'acord amb això; aquí no estem lligats per res i, a més, a mi m'agradaria dir-li que en democràcia –i estem en una democràcia– jo crec que no és lícit posar en dubte l'honorabilitat de ningú i, en aquest cas, es torna a anar a un principi de projectar unes ombres davant d'unes coses en les quals no ha recaigut absolutament cap sentència judicial en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 16 ha sigut posposada. La pregunta número 17 també ha sigut posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la limitació dins el nou cos de trànsit de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra del nombre de places assignades als guàrdies civils de trànsit

La pregunta número 18, formulada pel diputat senyor Vidal-Quadras... No és present a l'hemicicle; per tant, decau.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment del compromís contret per a reparar la carretera C-233

L'última pregunta d'aquesta tarda serà la pregunta número 19, formulada pel Grup Mixt, pregunta sobre l'incompliment del compromís contret per a reparar la carretera C-233. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Benet Tuges.

El Sr. Tuges i Boliart

Altrament dit, també, Benet Tuges, senyor president. (Rialles.)

El president

Perdó.

El Sr. Tuges i Boliart

Senyor conseller, la carretera comarcal 233, de Bellpuig a Flix, significa un eix de comunicació primordial per a la comarca de les Garrigues, ja que és l'única via de comunicació entre les Garrigues altes i baixes i, per tant, és un eix bàsic per al desenvolupament econòmic i social d'aquesta comarca.

A finals de setembre de 1990, l'aleshores conseller de Política Territorial i Obres Públiques es va comprometre a establir un programa d'actuacions que comportava la finalització de les obres abans de sis anys, amb una inversió total de 1.800 milions de pessetes.

Aquest compromís no s'ha realitzat encara i, per contra, darrerament han sortit notícies en el sentit que el Govern de la Generalitat pretén modificar la situació legal d'aquesta carretera i que amb la nova planificació de carreteres es pretén optar per un eix Flix - Molle-russa, que uniria, per les Garrigues, les localitats de Torrebesses, Granyena, Cogul i Castellldans, projecte que ens sembla molt positiu, però que de cap manera pot substituir la comarcal 233 –veritable eix transversal de la comarca–, l'arranjament de la qual és imprescindible per al seu desenvolupament.

Senyor conseller, com justifica aquest incompliment?

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, el Govern de la Generalitat, des d'aquest any que vostè situa, el 1990, ha executat tot un seguit d'obres que, segurament, vostè deu conèixer, però penso que és bo de donar-ne coneixement.

En primer lloc, dir-li que, l'any 1994, es va procedir a fer el reforç del ferm des de la Granadella fins al límit de comarca, amb un pressupost de 76 milions de pessetes; que, l'any 95 es va executar el condicionament des de l'Albagés fins al Soleràs, amb un pressupost de

310 milions de pessetes, i que, l'any 96, tot just l'any passat, es va fer el condicionament des de Vilanova de Bellpuig fins a Bellpuig, amb un pressupost de 127 milions de pessetes.

Per tant, de la xifra que vostè abans esmentava, s'ha esmerçat una quantitat substancial per fer possible el desenvolupament d'aquest eix.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. És cert que aquestes obres s'han fet: des de l'Albagés al Soleràs, hi ha hagut millores; des de Vilanova de Bellpuig a Bellpuig, també, però des de les Borges a Arbeca i Vilanova de Bellpuig, amb un índex de circulació molt notable, el tram està molt malament, i, sobretot, des de la Granyena al Soleràs està molt malament; és una carretera..., no sé si dir que és la més dolenta de Catalunya, però sí de les més dolentes, i això amb un agreujant, que és que la Granadella és un petit centre de serveis: allà hi ha l'Institut, allà hi ha un centre d'atenció primària, i, per tant, veïns d'aquestes poblacions de les rodalies s'hi han de desplaçar de manera forçosa i tenen greus inconvenients.

I, d'altra banda, que arreglem un tram concret està molt bé, però fixi's que jo li reclamo l'atenció d'aquesta carretera perquè és l'eix vertebrador de la comarca de les Garrigues. Avui, senyor conseller, per anar de la Granadella a les Borges, la capital, la capital històrica, diguem-ne, amb la capital institucional, el més ràpid i el més fàcil seria fer-ho per aquesta comarcal, però la gent ha de fer marrada per Lleida, perquè no se'n fien, no és segur passar per aquesta carretera comarcal, especialment en el tram la Granadella - el Soleràs.

Per tant, la potenciació d'aquesta via és necessària per potenciar, així mateix, el creixement econòmic d'una comarca deprimida, d'una comarca que entre Garrigues altes i Garrigues baixes no té cap altra línia de comunicació i, per tant, donin, senyor conseller, a aquesta carretera la importància que mereix, perquè, les comarques deprimides, senyor conseller, se les ha d'ajudar.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, senyor Tugues. Vostè té raó, i té tanta raó que ara li explicaré una cosa que, segurament, a vostè li farà certa gràcia. En la resposta que, lògicament, els serveis del Departament han presentat, donaven tots uns índexs de la intensitat mitjana diària d'aquesta carretera i, en alguns punts, els que vostè ha esmentat, aquesta és una carretera que té uns índexs de circulació molt baixos, molt baixos, i, segurament, si jo hagués basat la meua intervenció en això, si la basés en això, vostè diria, amb

tota la raó del món, que, lògicament, els índexs són baixos; primer de tot, perquè la carretera està malament, però després, també, perquè es troba en un lloc, en una comarca on, lògicament, fan falta eines de desenvolupament i, per tant, no ajudar que alguna cosa es desenvolupi és encara ajudar que les coses vagin endarrere.

Per tant, jo no els dono aquestes dades, sinó que el que els donaré és la nostra preocupació i les nostres actuacions. De manera molt senzilla, jo li diria que en el tram que a vostè el preocupa més, que és del Soleràs fins a la Granadella, s'executen les obres de reforç de ferm amb un pressupost no molt important, però, com a mínim, el que fan és situar aquesta via en condicions suficients de seguretat. És a dir que, a més a més, en aquests moments nosaltres tenim un projecte de variant a les Borges Blanques, que hem de coordinar amb la variant de la carretera 240, que és, en aquest moment, de titularitat estatal, i, d'altra banda, també tenim dos altres projectes en redacció, que són de Granadella fins al Soleràs...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Em concedeix quinze segons, eh?

El president

Trenta segons, no quinze.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i de la variant de Bellpuig, que coincideix amb el seu capteniment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs (presa en consideració)

Acabat el torn de preguntes al Consell Executiu, entrem en el capítol de propostes de resolucions. Tenim la resolució número 6 i la resolució número 7, que pràcticament són molt semblants, i que, a més, tinc un text, remès pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista, en el qual demanen, solliciten la votació secreta i separada tant per al punt número 6 com per al punt número 7. Per tant, si els sembla bé, podríem procedir a l'acumulació del debat de les resolucions número 6 i número 7, i, després, fer la votació separada i secreta, tal com han demanat altres grups de la cambra. Hi ha acord per part dels portaveus? (Pausa.) Hi ha acord?

Doncs, iniciem el debat del punt sisè: consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per explicar-la, la diputada senyora Carme Figueras, per un temps límit de quinze minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president; senyors i senyores diputats... Començaré dient que tot allò que afecta els ciutadans i ciutadanes de Catalunya afecta també el Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya no pot quedar enrere de la sensibilitat de la ciutadania envers la no-penalització de l'avortament, i cal que es manifesti en contra de la criminalització de les dones i dels professionals de la medicina. Amb la proposta que avui presentem a la cambra catalana volem donar resposta a l'evolució de la nostra societat, que des de posicions més tolerants demana l'adequació de la legislació a la realitat social.

Catalunya ha estat moltes vegades pionera en la defensa dels drets i de les llibertats, i d'això n'estem tots, catalans i catalanes, orgullosos. És en la perspectiva d'avançar en el ple reconeixement dels drets de la dona que avui fem aquí la proposta de donar un pas endavant: que sigui el Parlament de Catalunya qui aprovi una proposició de llei per tal que, en nom de Catalunya, sigui presentada i tramitada al Congrés dels Diputats una llei sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs.

La proposta que avui presentem recull les manifestacions fetes pel Parlament Europeu, que s'ha mostrat partidari de garantir a totes les dones de la Unió el dret de la lliure decisió de la dona sobre la maternitat i que ha demanat als Estats membres que adaptin la seva legislació a aquesta filosofia.

Aquesta Proposició de Llei de regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs proposa la despenalització de la interrupció dins dels requisits i circumstàncies següents: que es practiqui dins de les dotze primeres setmanes de gestació; que la dona que es vegi en la necessitat d'interrompre el seu embaràs acudeixi a alguns dels centres d'assistència i assessorament acreditats abans de portar-lo a terme; que la dona, després d'haver rebut aquest assessorament i haver estat adequadament escoltada en entrevista, sigui informada de tots els ajuts familiars, econòmics i socials disponibles poden ser-li d'utilitat, així com sobre els aspectes jurídics i mèdics de la intervenció; que, un cop assessorada i informada, es deixi transcórrer un mínim de tres dies, a fi i efecte de madurar la seva decisió definitiva, decisió que només la dona podrà prendre.

La proposta també contempla que s'ampliï la Llei del 1985 en el supòsit de raons ètiques. En la legislació actual, només es contempla com a segon supòsit la possibilitat d'interrupció voluntària de l'embaràs en cas de violació, i aquesta Proposició que avui presentem planteja que també es despenalitzi l'avortament en embarassos fruit de qualsevol delictes contra la llibertat sexual o, fins i tot, en casos de reproducció assistida

sense consentiment de la dona, sempre que la interrupció de l'embaràs es practiqui dins de les dotze setmanes primeres de gestació i que l'esmentat fet hagués estat denunciat.

És aquesta una qüestió que afecta profundament la llibertat més íntima i individual de les dones. La decisió de ser mare no és un esdeveniment insignificant en la vida íntima d'una dona: pot representar a vegades una immensa satisfacció, i altres, una càrrega insuportable. La no-penalització de l'avortament no pot estar limitada als tres supòsits de risc per a la vida o la salut de la mare, de l'embaràs conseqüència d'una violació o quan es presumeixi que el fetus hagi de néixer amb greus tares; aquests límits són inadequats. Hi ha nombroses situacions diferents de les previstes avui dia legalment, en què el naixement d'un fill suposa per a la dona inconvenients tan greus que exigir-li que ho faci per mitjà de coacció, de la coacció que l'amenaça penal representa, resulta impropï d'una societat democràtica.

La legislació del 1985 va ser un avenç molt important i, recolzada amb una aplicació àmplia i progressista, ha permès una important normalització. Acollint-se al primer supòsit de risc per a la salut de la mare, majoritàriament per causes psíquiques, moltes dones en aquesta difícil situació han pogut avortar en territori espanyol, en condicions sanitàries correctes, cosa que abans no passava. Anteriorment, qui tenia possibilitats econòmiques viatjava a Londres o a Holanda i, qui no, ho feia en territori espanyol en condicions molt perilloses per a la seva pròpia vida.

A Catalunya, les dades d'aquests últims anys són prou clarificadoras: el 98% de les dones que avorten, ho fan pel motiu legal de salut física o psíquica de la dona, i només un 2% ho fan per malformacions del fetus. Val a dir que tenim una taca negra pel que fa a la pràctica d'aquesta llibertat: el 97% dels avortaments legals es fan a centres acreditats privats, i no en centres públics, degut, bàsicament, que un tant per cent molt elevat de tocoginecòlegs alleguen objecció de consciència per no practicar avortaments.

Avui, senyores i senyors diputats, estem vivint moments de regressió social. No fa gaire debatíem en aquesta cambra una moció, sortosament rebutjada, que reclamava una aplicació més estricta de la Llei actual. Quan la Llei té matisos i permet una lectura àmplia, com es venia fent des del 1985, també permet, pel contrari, una lectura restrictiva. Així, no va ser casual que, el maig de l'any passat, inaugurat el nou Govern, es produís una sentència condemnatòria de dos anys de presó i sis d'inhabilitació per a dos metges del centre Aragón, de Barcelona; tampoc ho va ser que, al mateix temps, es jutgessin tres professionals d'una clínica d'Oviedo, posant en dubte els informes psiquiàtrics emesos per permetre l'avortament d'una dona. Aquests només en són dos exemples.

És, per tant, més urgent que mai millorar la legislació i despenalitzar l'avortament en el quart supòsit, dins de les dotze setmanes de gestació. Cal que evitem que aquests passos enrere es puguin produir.

Defensar una posició contrària a la penalització de la interrupció voluntària de l'embaràs no significa estar a

favor de l'avortament. L'avortament és sempre un fracàs i una realitat traumàtica. Les dones o parelles que prenen la decisió d'interrompre l'embaràs no desitgen l'avortament: el que no volen és la continuació d'un embaràs no desitjat; o, dit d'una altra manera, el que voldrien, per raons específiques en cada cas, és que no s'hagués produït l'embaràs. Per aquesta raó, és molt important intensificar els esforços per prevenir els embarassos no desitjats, especialment entre els adolescents i les adolescents.

És per això que cal donar un toc d'alerta a la baixada de guàrdia que s'està produint a casa nostra en el programa de la dona, en què es dona cada vegada menys importància a l'assessorament a la sexualitat i a la planificació familiar, i es converteixen els centres de *planning*, inicialment creats amb aquesta finalitat, en una atenció dirigida quasi exclusivament als aspectes patològics o d'atenció a la gestació. Cal alertar, sobretot, per la desaparició, en molts casos, dels programes especials per a gent jove que s'havien posat en marxa en molts centres de *planning*, programes en horaris diferents, sense petició d'hora prèvia i destinats a la informació i assessorament d'adolescents, per tal d'evitar embarassos no desitjats i per facilitar les mesures preventives adients, així com la gran necessitat de reforçar els programes de prevenció i d'educació per a la sexualitat.

Les estadístiques ens diuen que els avortaments augmenten entre les noies entre els quinze i dinou anys, tant a Catalunya com al conjunt d'Espanya. La manca de precaucions en les relacions esporàdiques dels joves ha conduït que s'hagi disparat la taxa d'embarassos de menors de vint anys al nostre país, i que una tercera part acabi en un avortament. La majoria d'aquestes noies diu no haver anat mai a un centre de planificació familiar. Resulta sorprenent –i permetin-me una anècdota– que ahir mateix el Ministerio de Sanidad recomanés als joves que retardin l'inici de les seves relacions sexuals per tal d'evitar la sida. Tornem als consells d'abstinència en comptes dels consells de prevenció i d'ús dels preservatius? Creu, realment, el ministre de Sanitat que els joves o adolescents no tindran relacions sexuals perquè ell els ho recomana?

No podem confondre moral amb legislació o dret. La interrupció voluntària de l'embaràs és una qüestió d'opció individual i de llibertat davant d'un fet, el d'un embaràs no desitjat. No és possible ignorar la realitat social. La penalització no evita l'avortament, però, en canvi, posa en perill la salut i, fins i tot, la vida de les dones amb menors recursos econòmics. Cal que la normativa s'apropi a la realitat social, i superar la situació de doble moral que es produeix en una societat en què les lleis i les conductes no tenen res a veure.

Creiem que és important no sostreure el debat sobre aquest tema. El que s'ha fet fins ara des del mes de juliol del 1995, en què el Govern socialista entrà a la cambra dels diputats un projecte de llei similar al que avui presentem, el que s'ha fet –dic– és sostreure el debat entorn d'aquest dret de les dones. El tema està al carrer, i aquesta és una preocupació, en bona part, de la societat, i les forces parlamentàries han de fer –i hi tenim tot el dret– aquest debat. És per això que demanem

encaridament al Grup de la majoria que es pugui debatre aquí, al Parlament de Catalunya, aquesta Proposició de llei, que sigui admesa a tràmit, que s'aprovi i que es pugui debatre posteriorment al Congrés dels Diputats. Diguem «no» des de Catalunya a l'ocultisme d'un problema social com és el de l'avortament, «no» a la sotració del debat, «no» a una democràcia «sesgada». Diguem-hi «no» votant afirmativament l'admissió a tràmit d'aquesta Proposició de llei de regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Per acabar i amb relació a la Proposició de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Socialista li donarà suport, ja que preveu, entenem, la modificació de l'actual Codi penal per tal de despenalitzar l'avortament. Considerem que aquesta i la nostra són propostes complementàries, i, per tant, doncs, li donarem suport.

I, ja, sí, per acabar, vull també manifestar que el nostre Grup, amb el nombre de signatures suficients d'acord amb el que està previst al Reglament de la cambra, ha demanat que es formulï votació secreta perquè entenem que aquesta és una opció de llibertat individual, i apellem a la consciència de cada un dels diputats i de cadascuna de les diputades d'aquesta cambra per tal que pugui tramitar-se aquesta Proposició de llei, per tal que pugui efectuar-se aquest debat; una proposició de llei que no fa sinó reclamar la llibertat i els drets de les dones.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs (presa en consideració)

Per presentar el setè punt de l'ordre del dia, la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya –quinze minuts, quinze.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... «El problema rau en la possibilitat de ser mares totes les vegades que vulguem ser-ho, només les vegades que vulguem, però totes les que vulguem.» Evidentment, no és un cita referida a aquest diputat que els parla –per una raó de gènere que vostès entendran perfectament–, sinó que, amb aquesta frase, feministes de Pàdua, a Itàlia, denunciaven en un escrit recentment el fet que les dones no disposen encara ara de plena autoritat sobre el seu cos i que, per tant, no tenen, encara ara, el

3804

dret a escollir lliurement la seva maternitat, un fet sublim que, no obstant, en circumstàncies desfavorables, es pot convertir en poc menys que un calvari.

Un calvari perquè..., i, si no, que els ho preguntin a Gerrit Jan Bosma i a Rolin Julio Robles, a qui l'Audiència Provincial de Barcelona va condemnar i decretar presó, sense suspendre l'execució de la sentència, per un supòsit –la pràctica d'interrupcions voluntàries de l'embaràs– pel qual molts altres facultatius, molts altres metges, com ells, anteriorment, s'havien beneficiat de remissions condicionals de la pena.

I vull tenir un record especial per a aquests dos metges, perquè, com vostès saben, es tracta de dos professionals que han vingut exercint fins ara la seva professió i practicant, com a ginecòlegs que són, interrupcions voluntàries de l'embaràs en centres convenientment homologats i, per tant, donant així plena satisfacció a les modernes exigències de respecte al dret de la dona a la seva llibertat, que és un valor superior del nostre ordenament jurídic, així com al lliure desenvolupament de la seva personalitat i de la seva dignitat, que són també, alhora, drets fonamentals que entren en joc quan la dona decideix, lliurement i de manera responsable, la interrupció del seu embaràs.

De fet, la condemna d'aquests dos metges, el que posa en relleu, en la nostra opinió, és la persistència d'un problema social, un problema polític, com el que representa l'avortament a casa nostra. Un problema, senyories, que, de ser realistes, hauríem de poder reconèixer que en la majoria dels casos es resol al marge de la llei, encara que no sigui aquesta, però, una situació, una circumstància distinta de la que es produïa, per exemple, a l'Estat espanyol durant els darrers anys del franquisme. Només l'any 1974 la fiscalia del Tribunal Suprem revelava que es practicaven a Espanya més de 300.000 avortaments il·legals, un nombre al qual, per descomptat, òbviament, caldria afegir, segurament, els que es realitzaven a l'estranger, dels quals només una petita, una ínfima part eren jutjats, si fa no fa com ara, com a testimoni d'un retrocés inútil, ben inútil, d'una realitat social tolerant, ja en aquella època, fa més de vint anys.

Parlant, per cert, de l'evolució legal i de la situació estrictament jurídica de la interrupció voluntària de l'embaràs, val a dir que, des d'aquell moment, des d'aquell any i, també, des de la restauració, posteriorment, de les llibertats democràtiques fins ara, la situació legal, com és sabut, ha anat variant fins a arribar a l'actual regulació, que és la que preveu o la que contempla el vigent Codi penal del 1995, l'anomenat Codi penal de la democràcia. Una regulació que resulta immòbil, perquè va decaure, com vostès saben, un projecte de llei orgànica del govern socialista a l'acabament de l'anterior legislatura a les Corts Generals. El projecte que va quedar en via morta és substancialment idèntic, entenem, al que avui ens proposa el Grup Socialista, i al qual des d'ara ja anunciem, el nostre Grup, el seu suport i, per tant, tot i que amb algunes reserves que expressaré a partir d'ara, doncs, hi votarem favorablement.

En aquest repàs històric, senyories, cal recordar, però, que el 1982 s'havien ja acollit legalment, de manera específica, els supòsits o indicacions ètica, terapèutica i eugenèsica, regulació legal que va ser declarada parcialment inconstitucional i que va donar peu a una regulació, a través d'una llei orgànica de l'any 1985, que és la que va introduir en el Codi penal un precepte –l'article 417 bis– que, encara avui, subsisteix, després de la reforma operada al Codi penal l'any 1995 i que, alhora, com vostès saben, també es desplega a través d'un conjunt de normes de caràcter reglamentari, d'alguns decrets, a través dels quals es preveuen les exigències pels centres acreditats i els dictàmens preceptius per a la pràctica legal de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Repeteixo –i ho reitero– que els judicis per avortaments, o les dificultats per accedir a mesures de gràcia o a indults per als metges condemnats, han commogut l'opinió pública i han posat, per tant, en relleu i de manifest la ineficàcia, la insuficiència del marc legal per protegir, per un costat, la decisió i la intimitat de les dones, però també, de l'altra, la seguretat jurídica dels sanitaris, dels metges, en l'exercici de la seva professió, a realitzar l'avortament.

A desgrat dels relativament pocs anys de vigència de la Llei, potser perquè ja va néixer ignorant la realitat social, ha quedat desfasada, com s'ha dit abans, amb molta rapidesa, i això que en d'altres països del nostre entorn geogràfic europeu més pròxim es va veure certament com un procés més llarg que va fer modificar, en definitiva, a molts d'ells –a aquests països– la regulació del dret a l'avortament, deixant les indicacions i establint en molts casos unes lleis de terminis que permeten un més gran respecte i eficàcia a la decisió responsable de les dones.

Perquè, no hi ha dubte, senyories, que la Llei orgànica de despenalització parcial de l'avortament, al cap d'uns quants anys de la seva entrada en vigor, s'ha demostrat francament insuficient, i, durant la seva vigència, el problema de l'avortament segueix sent dramàticament present en la nostra societat. Segueix, per tant, doncs, suscitant, provocant tot tipus de problemes jurídics, socials, sanitaris, i, en definitiva, també –per què no?–, polítics, al voltant dels avortaments que, d'una o altra forma, a l'empara o fora de la llei, es practiquen, i, com he dit abans, l'existència d'una llei, encara, a més de la mateixa Sentència del Tribunal Constitucional van posar –hi insisteixo– en relleu que el marc constitucional permet en aquest terreny –en aquest terreny– l'adopció de solucions ajustades a dret davant d'aquesta qüestió.

No es tracta ja, per tant, de reproduir la discussió de si és o no possible regular el dret o disciplinar el dret a l'avortament. Aquesta és, per tant, «a totes llums», en la nostra opinió, una qüestió perfectament resolta. Es tracta simplement, senyories, d'adequar la nostra legislació a la pràctica i a la realitat social, perquè és precisament aquesta situació creada, des del punt de vista del marc legal, la que fa evident, «a totes llums», la necessitat d'abordar una nova regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs que s'adeqüi a la nova realitat social.

Una reforma del marc legal, la que avui els presentem, coincident, en bona part, amb la del Grup Socialista, que, d'una banda, constitueixi una llei autènticament de terminis que deixi de banda les indicacions com a única via possible, per tal de contemplar moltes altres motivacions, altres supòsits, com els de caràcter personal, motivacions familiars; altres supòsits –per què no?– de caràcter social i que, al mateix temps, entri exclusivament a regular l'avortament realitzat sense el consentiment o amb un consentiment viciat de la dona, o bé si existís imperícia per part dels metges que practiquen aquest tipus d'intervencions, o en el cas, fins i tot, que entenguem que haguessin estat realitzades aquestes intervencions sense les condicions higièniques, o bé per persones sense la titulació necessària.

Alhora, una regulació de terminis que, a més, haurà de servir l'objectiu de superar l'actual enumeració de supòsits despenalitzats. Per què? Perquè, amb l'actual regulació, s'han permès –entenem–, en la nostra opinió, interpretacions d'una o una altra classe per part de diferents col·lectius que revisen no només la decisió perfectament legítima de les dones, sinó també l'actuació dels sanitaris que les practiquen, patint, en conseqüència, tota classe d'obstaculitzacions, quan no de denúncies infundades, que són les que han donat lloc a la incoació de procediments judicials penals i, també, d'atacs injustificats per part d'aquests col·lectius que són minoritaris i que no respecten alhora aquest dret perfectament democràtic. Una regulació, finalment, que comporti, igualment també, i no menys important, la solució de les situacions anteriors que, per una llei –hi insistim– deficient i una interpretació, alhora, també restrictiva, ha impedit, incomprensiblement, l'aplicació retroactiva d'aquesta. I, per tant, que amb l'eliminació de les indicacions o els supòsits legals actuals, i per tant com a llei més beneficiosa, es permeti aquesta retroactivitat, que és la que hauria de permetre, en definitiva, l'arxiu de les causes penals, que són moltes, incoades i pendents, i que evitaria processos desfasats de la nostra realitat social, si s'haguessin, per tant, d'enjudiciar davant dels tribunals amb les contradiccions inherents a una llei incapaç de donar solucions a aquests problemes.

Una regulació que, per tant, entenem intermèdia; una regulació que estigui en contra i, per tant, equidistant de les postures antitètiques i maximalistes dels que sostenen, d'una banda, la penalització total i situen la vida humana en formació com un valor suprem o un interès preponderant, convertint correlativament la dona embarassada en un simple receptacle d'un ésser al qual cal que es pleguin altres interessos en joc, però també equidistant i diferent dels que postulen la despenalització total, que consideren, per tant, l'interès preponderant que sempre és el de la dona embarassada i que el fetus constitueix, en definitiva, una mera perllongació del ventre de la mare i que no és mereixedor de més dret i protecció al marge del que la dona mereix en si. És a dir, una proposta i una regulació que s'inclinin per una postura intermèdia, que no renunciï a la previsible penalització –com he dit– d'algunes conductes de partida a tenir sempre en compte els interessos de la embarassada i de la introducció de determinats mecanismes

legals que constitueixin comptadíssimes excepcions a aquesta punibilitat.

Creiem que és aquesta, la que avui els plantegem, una alternativa i una solució essencialment jurídica, i a la qual s'ha arribat després d'anys de llarga i estèril pugna, plantejada des de postures ideològiques, sobretot gràcies als constants progressos de la medicina, i, per tant, els presentem una regulació que no tracta tant d'un problema de nombre, sinó d'una realitat social que vulnera el dret de les dones de decidir responsablement la seva maternitat i que resulta més greu encara quan aquesta problemàtica s'enquadra en el marc de la política penal, separant-la dels temes que són naturalment connexos, com és la sexualitat, la salut i la dignitat de la persona, però també, alhora, una interrupció voluntària de l'embaràs que constitueix un autèntic problema de salut comunitària. I això ho fem d'una manera, entenem, fins i tot, certament modesta, amb un abast i una complexitat tècnica, fins i tot, inferior a la proposta del Grup Socialista, fins al punt que podríem arribar a afirmar –com deia la diputada socialista– que és una proposta complementària, atès que només incideix, com he dit, en la desaparició de l'actual tipus penal de l'article 417, però –i això sí que ho fem constar a l'exposició de motius– a l'espera que, amb el màxim consens possible, i evidentment tot saludant positivament algunes iniciatives partidàries, com les que avui ens presenta el Grup Socialista, es pugui abordar una regulació legal, completa, exhaustiva, autònoma, que incorpori les modificacions proposades, moltes elles, d'aquestes propostes, que són, evidentment, coincidents amb les que han estat plantejades pel Grup Socialista, però també d'altres propostes similars d'altres grups i que, en definitiva, reflecteixin en aquesta cambra, i també en l'ordenament legal, la jerarquia de valors de la nostra societat i expressin també la sensibilitat socialment majoritària, tot configurant, d'una banda, entenem, un ordenament jurídic penal, modern i adaptat a la realitat social, però que també, com he dit, respongui a les demandes o exigències socials a contemplar totes les situacions en conflicte, i, per tant, a trobar la dona i cercar la dona per raó d'un embaràs o que trobi la dona en situació d'un embaràs no desitjat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Per això, hem presentat aquesta proposta i, per tant, ho hem fet també en aquest Parlament, perquè entenem que té iniciativa legislativa indirecta, i, per tant, no volem restar ni un bri de capacitat ni un bri de sobirania a aquesta cambra; per tant, entenem que és un lloc adequat per poder fer aquest debat, aquesta reflexió, i també prendre en consideració dues propostes que, eventualment, haurien de ser trasllades al Congrés dels Diputats, i també ho hem fet demanant –ja ho ha dit abans la diputada socialista–, ho hem fet demanant el vot secret de les senyores i els senyors diputats d'aquesta cambra, perquè, com sigui que es tracta, al nostre entendre, d'una qüestió de consciència i, com sigui que, alguns grups d'aquesta cambra, encara que sigui en altres àmbits, com el Congrés dels Diputats i el Senat, ja anteriorment havien donat llibertat de vot als seus

3806

disputats i les seves diputades, exactament igual, fent un trasllat d'aquesta possibilitat i d'aquest dret, avui ho puguin fer també en consciència en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tenim avui damunt la taula dues propostes de resolució dirigides a modificar l'actual regulació penal de la interrupció voluntària de l'embaràs, de l'avortament. Aquest tema cal tractar-lo i debatre'l amb molta prudència, amb molta racionalitat, fugint dels tòpics que s'arrossegueu des que el debat de la despenalització es va iniciar; dels tòpics dels que defensen una posició o una altra. Aquí es barregen criteris científics, ètics, s'acostumen a fer acusacions injustes, injustificades i, fins i tot, perilloses. La mateixa divisió entre avortistes i antiavortistes és una trampa fallaç. No hi ha ningú avortista. No crec que cap dona tingui ganes d'avortar ni tampoc crec que ningú defensi que les dones ho hagin de fer. Al contrari, jo no tinc cap inconvenient a definir-me antiavortista, considerant que l'avortament és un mal en si mateix, probablement, un fracàs del conjunt de la societat. Per tant, en certs tòpics no hi hauríem d'entrar, entre altres raons, perquè no estem en aquesta cambra per establir criteris científics o per dogmatitzar sobre qüestions ètiques. Hi som per regular sobre situacions que es manifesten a la vida social.

Jo recordo que, cap a l'any 84 i 85, quan es plantejava la reforma del Codi penal, pel que fa al delictes sobre l'avortament, hi va haver un gran debat social sobre la necessitat, o no, de la reforma i sobre l'amplitud que aquesta havia de tenir. Jo mateix vaig participar en alguns debats sobre la matèria, i, pràcticament, en tots es començava i s'acabava parlant sobre si el fetus era vida o no era vida.

En un d'ells hi havia un capellà que s'oposava, amb el lògic abrandament, a qualsevol modificació legal de la matèria, i jo li vaig preguntar si, una dona amb tres o quatre fills, sense feina, que hagués tornat a quedar embarassada i que, desesperada, decideix avortar, la posaria a la presó. I el capellà va dir: «Home, no! Això no; a la presó, no.» Doncs, bé, d'això es tracta, de si a la dona que ha avortat, atenent les circumstàncies en què ho ha fet, la posem o no a la presó; igual que al facultatiu que ha practicat l'avortament.

Avui no partim de zero, avui hi ha normativa que regula penalment aquesta qüestió i que inclou unes causes de justificació que exclouen del Codi penal l'avortament fet per indicació ètica, terapèutica o eugenèsica. Que jo sàpiga, tothom està d'acord a mantenir aquesta regulació; alguns pretenen anar més enllà, però als qui no, ja els va bé aquesta situació i no en pretenen la modificació.

Això, certament, ajuda a clarificar, perquè el ceneix en l'àmbit estricte del tractament legislatiu al marge de consideracions científiques o ètiques, perquè, de les tres causes de justificació, la despenalització de l'avortament, quan hi ha risc per a la vida de la mare, i, per tant, la protecció i preeminència de la vida actual a la del *nasciturus*, no entra en contradicció amb les posicions anomenades tòpicament antiavortistes. Però, si acceptem la despenalització de l'avortament considerant que l'embaràs s'ha produït a conseqüència d'una violació o si el fetus té malformacions físiques o psíquiques, no ens podem escandalitzar després davant la proposta d'estendre la despenalització més enllà dels casos previstos actualment. Si es considera que és un atemptat contra la vida –qualsevol avortament–, també és vida la que deriva d'una violació, i avui tots els grups –també el Grup del PP– ho accepten. També és vida la del fetus amb malformacions físiques o psíquiques, i tothom accepta avui –també el PP– que cal que estigui despenalitzat l'avortament quan es donin aquestes circumstàncies en el fetus.

Per tant, que ningú plantegi el debat a partir de consideracions sobre si el que es proposa és atemptar contra la vida futura, perquè aquest no és el tema. Acceptada la despenalització en uns casos, no ens podem escandalitzar per la proposta de despenalitzar-ne uns altres. Així, doncs, la qüestió, en termes jurídics, queda plantejada en el sentit de si cal ampliar o no les actuals causes de justificació, de si la dona que, sense estar inclosa en alguna de les causes avui previstes per la llei, avorta, la posem o no la posem a la presó.

Val a dir al respecte que l'avortament és un delictes atípic, perquè el fet penat, el fet d'avortar, ja és una condemna per a la dona que el realitza, física i psicològica. Per això som antiavortistes, per això hem d'evitar tant com sigui possible que la dona prengui la decisió d'avortar. Però el que no volem, al damunt, és que, aquesta dona, se la qualifiqui de delinqüent i se la tanqui a la presó.

D'altra banda, aquest és un delictes clarament sexista; no cal ara que m'escarrassi a convèncer-los que l'home no pot avortar, però, en canvi, sí que pot ser partícip de la decisió que la dona, la seva companya, la seva parella, ho faci. Però, en canvi, ell no té cap responsabilitat penal i, en aquest sentit, la condemna de la dona és doblement injusta i discriminatòria, perquè només paga ella una decisió que ha pogut ser col·legiada.

En qualsevol cas, nosaltres estem a favor d'una reforma de la llei i avui tenim dues propostes de resolució damunt de la taula per a pronunciar-nos i, ni que sigui secretament, nosaltres ja anunciem i avancem que votarem favorablement la d'Esquerra Republicana per evidenciar la nostra posició contrària a la penalització, tot i que, tal com ve proposada, és un text, una reforma clarament insuficient.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La proposta socialista és molt més completa, molt més casuística i dóna, per tant, moltes més possibilitats de treball. De fet, jo qualificaria la proposta socialista com de clarament antiavortista, amb una voluntat manifesta, evident, d'evitar fins allà on sigui possible que es

practiqui l'avortament, oferint a la dona informació i alternatives a la seva decisió, respectant, però, finalment la seva voluntat i respectant els terminis que fixa la proposta, excloent-la del Codi penal. De fet, coincidim, en un percentatge amplíssim, en totes i cadascuna de les prevencions i de les regulacions d'aquesta proposta i, per tant, ja ho avanço, hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo, en primer lloc, voldria anunciar el nostre vot favorable, del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, a les dues propostes de resolució avui a debat.

Els he de dir, però, de seguida, que enfronto –i jo penso que enfrontem, tot el Grup, no només jo; en aquest cas, a mi em toca parlar però tot el Grup penso que té el mateix sentiment– aquest debat amb un cert cansament, sincerament; amb un cert cansament perquè avui pensem que aquest tema ja hauria de ser un tema resolt. Nosaltres celebrem molt que el Partit dels socialistes ara faci aquesta proposta al Parlament de Catalunya, de la mateixa manera que des de l'any 95 –96, exactament–, fa també aquesta proposta al Parlament de l'Estat. Ho celebrem tot i que lamentem –i ho he de dir perquè, si no, no estaria expressant el sentiment que tenim en aquests moments–, lamentem que aquesta proposta no l'hagin tirat endavant quan disposaven de majoria absoluta per poder-la aprovar.

En vuit ocasions –en vuit ocasions–, el nostre Grup Parlamentari ha fet una proposta molt similar a la que avui portem a debat en el Congrés dels Diputats: el 81, el 85, el 86, el 90, el 93, el 95, el 96 i el 97 –aquestes dues últimes vegades conjuntament–, d'acord polític amb el Grup Socialista. L'última vegada que es va tenir aquest debat al Congrés, el juny del 96, van ser expressades posicions, jo diria, a fons i una majoria parlamentària va impedir, de nou, tot just ara fa un any i escaig, que prosperés la despenalització de l'avortament. A hores d'ara hi ha presentades també dues propostes en el Congrés dels Diputats, dues noves propostes, que seran debatudes properament abans de finalitzar l'any i, per tant, aquest debat en el Congrés dels Diputats és un debat viu, és un debat viu, i nosaltres voldríem que, si prosperés la proposta dels grups d'Esquerra Republicana i dels socialistes, avui, aquí, voldríem que no calgués que es debatés perquè tant de bo abans hagués estat aprovada en el Congrés dels Diputats, aquesta proposta, ja.

A l'hora d'entrar en els arguments, nosaltres parlem de quatre tipus d'arguments per demanar l'objectiu que aquí es planteja i que compartim amb els grups propo-

sants. L'objectiu és que la regulació sobre la interrupció voluntària de l'embaràs sigui una regulació que es faci fonamentalment des de l'àmbit de la salut, tant física com psíquica, de les dones; per tant, que el que es reguli siguin les condicions sanitàries de com s'ha de dur a terme aquest avortament, en quines condicions, en quins terminis. Pensem que el que s'ha de fer és treure del Codi penal el que no hi hauria d'haver estat mai. I això en base a una idea de fons clara, que és la majoria d'edat de les dones per decidir que prosperi o no prosperi un embaràs. Aquest és l'objectiu.

En base a què ho fem, això? Quatre arguments de tipologia diferent. En primer lloc, per la legislació comparada i per l'evolució que s'ha seguit en els països del món a l'entorn d'aquesta qüestió. Mirin, avui se sap que la prohibició, la illegalitat, la penalització no redueix el nombre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs, i aquest és un missatge que em sembla important a retenir. Per què? Perquè, si es penalitza un fet, teòricament, és perquè no es dugui a terme. Avui l'experiència demostra que la penalització no redueix el nombre d'avortaments; en el que sí que influeix és en els resultats d'aquesta intervenció: avui dia sabem que, en el món, entre cent quinze i dues-centes mil dones, del mig milió que moren per raons relacionades amb l'embaràs i el part, moren per realitzar avortaments en condicions inacceptables. El nivell socioeconòmic és determinant en aquests casos; per tant, sabem que els avortaments es produeixen igualment; el que varien són les condicions, i, en aquestes condicions, qui queda més mal parada és qui no té diners per pagar-se un avortament ben fet. Aquesta és una dada que hem de tenir perquè, si no, no podem fer aquest debat.

Una altra dada a tenir en compte és que, en aquests moments, l'evolució dels països a nivell del món és la següent: el 40% de la població viu en països on no hi ha una llei de penalització de l'avortament, on hi ha el que s'anomena llei de terminis; el 40% de la població del planeta viu en països d'aquestes característiques, on el límit de l'avortament és un límit que està basat estrictament en un termini, en un termini prudent que no atempti contra la salut de les dones. El nombre de població que viu en països en què es permet la interrupció voluntària de l'embaràs per salut, per problemes socials o econòmics, ha pujat des de l'any 86 fins ara; és a dir, cada vegada més els països d'arreu del món, no només d'Europa, han evolucionat cap al fet que sigui possible la decisió en base a criteris definits des de les dones. Aquesta evolució va des d'un 13% de la població que vivia en països d'aquestes característiques, l'any 86, fins a un 25% en aquests moments. I, a l'inrevés, s'han reduït aquells països on hi ha límits que marquen, fonamentalment, jutges, metges o polítics perquè sigui possible fer un avortament –s'han reduït aquests països–: el 86 era un 24% de la població que vivia en aquests, i, en l'actualitat, això és un 12%. Per tant, estem en una tendència clara, absolutament involucionista, en relació amb el que són els països del món. Aquesta dada, l'hem de tenir en compte perquè, quan parlem sempre del miratge dels països d'Europa cap a l'evolució i cap al que desitgem, resulta que en aquest tema estem clarament –clarament– en una situació regressiva.

El segon argument de fons de per què cal modificar la legislació són els efectes perversos d'aquesta legislació

a casa nostra. I això, normalment, no apareix en els debats. Avui ha aparegut i jo ho celebro perquè, realment, són dades que no es tenen en compte, moltes vegades. En aquests moments, hi ha sentències d'empressonament per a persones que practiquen avortament, i els he de dir una cosa que la gent no sap, que és que en el 90% de les denúncies que avui es presenten són marits o companys de dones els qui fan aquestes denúncies per revenja. A partir d'aquí es generen processos i encara hem tingut, recentment –i no m'hi referiré extensament perquè el senyor Ridao ho ha fet–, sentències d'empressonament que hem hagut de solucionar amb un pegat com són els indults –o, en aquest cas, la demanda d'indults, que encara no s'ha aconseguit.

Avui –avui– succeeix que hi ha diligències judicials que no arriben a condemna però arriben a judici. Cristina Almeida, en l'últim debat que hi va haver en el Congrés dels Diputats, deia que hi havia a l'entorn de mil casos, en els últims anys, de diligències judicials que no arriben a condemna, i, per tant, es coneixen poc, però vol dir que hi ha hagut un procés dolorós en què s'ha hagut de posar sobre la taula la intimitat de moltes dones perquè han estat subjecte de denúncies per avortaments.

Després hi ha sentències aberrants –i això també és aquí, a casa nostra–, sentències aberrants del Tribunal Suprem que, revisant una sentència de l'Audiència de Barcelona, fa un acte de paternalisme i de proteccionisme sense nom dient: «No, salvem la condemna que havíem fet a la dona, pobreta, però, en canvi, sancionem, condemnem el professional que ha fet l'avortament»; això és una expressió claríssima d'un proteccionisme que permet la llei actual.

Per tant, el que volem dir és que l'actual legislació, més enllà d'estar-hi o no d'acord ideològicament, genera problemes concrets a gent concreta. És més, un últim exemple que vull referir és que un judici fet a professionals de l'ICS, perquè no havien volgut fer una interrupció voluntària de l'embaràs quan estava indicada, va posar sobre la taula que, quan els hospitals públics es neguen, per raons de consciència, a fer interrupcions voluntàries de l'embaràs, estan situant, a l'hora de fer les denúncies, moltes dones en la necessitat d'explicar la seva pròpia intimitat i posar-la a la llum pública per poder anar a judici. I, darrere de cadascun d'aquests fets, hi ha patiment de persones concretes. Aquests són arguments de les dificultats que genera la legislació actual.

Però jo no vull acabar aquesta intervenció sense fer referència a dos tipus d'arguments més que ens semblen igualment importants. En primer lloc, el debat dels valors. Mirin: aquest seria un tema que donaria per estar-nos aquí hores, però el debat dels valors, al nostre Grup Parlamentari ens agrada enfocar-lo de la següent manera: quan hi ha una col·lisió d'interessos –i, en aquest cas, hi és– entre el nadó, no el nadó –perdó–, entre el *nasciturus* –allò que diuen–, entre el fetus, diguem-ne, i les dones, el criteri per decidir què es fa és un criteri de valor, un criteri ètic, i el que nosaltres plantejgem és que la manera de llegir aquest conflicte d'interessos respon a una valoració eticomoral. El que és inacceptable és que les persones que tenen un criteri

eticomoral, a l'hora de llegir aquest conflicte d'interessos, pretenguin imposar aquesta visió legítima al conjunt de la població; és legítim que hi hagi persones que lleixin el conflicte entre el fetus i la mare en clau que ha de predominar l'interès de la criatura, del fetus, això és legítim; el que no és legítim és que aquest criteri s'imposi al conjunt de la ciutadania. Perquè no s'obliga ningú a realitzar una interrupció voluntària de l'embaràs, ningú; al contrari, les polítiques que hem defensat sempre és que es faci una política de prevenció i de planificació familiar que afavoreixi al màxim possible que les persones tinguin criatures quan les desitgin. El que és inacceptable políticament és que aquests criteris, els criteris d'una part de la població, s'imposin al conjunt de la població, no permetent el que s'anomena llibertat.

I, per últim, l'última reflexió que voldria fer és la hipocresia, l'enorme hipocresia que hi ha a l'entorn del debat de la interrupció voluntària de l'embaràs. Hi ha una enorme hipocresia entre el que està permès legalment i el que és tolerat socialment. Tothom avui sap –tothom avui sap– que, a Catalunya, una persona que desitja interrompre voluntàriament el seu embaràs ho pot fer. Ho sabem nosaltres, ho saben vostès, ho sap el Govern, ho sap el Govern del PP a Madrid, i no fan res. I per què no fan res? Perquè una cosa és el que estan disposats a legislar i a defensar políticament, i una altra cosa és el que està tolerat. I això és una hipocresia –això és una hipocresia. És una hipocresia, la dels professionals que no ho fan en el sistema públic perquè fan objecció de consciència, i ho fan en el privat perquè hi guanyen calés.

L'altre dia, en un debat proposat pel senyor..., d'Esquerra Republicana, en el debat..., a la Comissió de Política Social, el company... –com es diu, ara?–, el Jordi Ausàs, deia: «A l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida, hi ha només un metge que no faci objecció de consciència; tots els altres fan objecció de consciència.» M'agradaria veure si a casa seva, a la privada, també fan objecció de consciència.

Per últim, l'últim argument...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Mayol i Beltran

...l'última qüestió –senyor president, acabo ara mateix.

El president

Acabi.

La Sra. Mayol i Beltran

La hipocresia, també, és la dels professionals i dels governs a Pequín, quan acorden, tots els governs, a Pequín, reunits allà, que, fins i tot en aquells països on estigui penalitzat l'avortament –perquè políticament no poden defensar el contrari–, s'ha de protegir les dones perquè no vagin a la presó. Això és hipocresia social. Que defensin que, en aquells països on estigui penalitzat, deixi de ser penalitzat, però no que, per pro-

tecció a les dones, es faci aquesta mesura absolutament hipòcrita.

Per tots aquests arguments, hi donarem suport, i desitjarem que canviï la legislació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Tal com vaig fer en el debat que es va substanciar sobre aquesta mateixa qüestió en la Comissió de Justícia del proppassat dia 2 d'octubre, no entraré, per argumentar el vot en contra del Grup Popular a aquestes preses en consideració, en un debat ideològic, perquè el considero innecessari, tal com ja vaig dir en aquell moment, donat que les diferències entre els grups proposants i el nostre són prou clares. Però sí que voldria fer una reflexió al voltant d'això.

La despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs és, sens dubte, un element que marca i, per tant, que diferencia claríssimament el perfil ideològic de les diferents forces polítiques, i això fa que ens situem en posicions clarament i obertament antagòniques. I considero, molt sincerament, que faríem bé tots, faríem molt bé tots plegats si fóssim capaços de sostraure de la legítima confrontació partidista el debat de quelcom que considerem tan complex que requereix grans dosis de sensibilitat, de solidaritat i de rigor jurídic, com són la protecció del dret a la vida i la solució dels conflictes entre drets fonamentals dignes de protecció.

Feta aquesta reflexió, no entraré tampoc en un debat, diguem-ne, de tipus moral; primer, perquè no ho faig mai i perquè considero que això afecta l'esfera més íntima de les persones, i, precisament, perquè no confonguem moral amb dret. Ni tampoc entraré en les dades més recents que ens aporten la biologia i la genètica respecte a la vida humana embrionària i preembrionària. Centraré, per tant –com solc fer en aquests casos–, en arguments jurídics la meua intervenció, tot i que no se'ls escapen, naturalment, que els aspectes que he esmentat fonamenten, estan en la base –que considerem una base sòlida– del nostre vot en contra.

Jo diria que estem parlant de tres coses diferents. Estem parlant, per una banda, de com es protegeix efectivament la vida humana abans del naixement... (*remor de veus*), com a...

El president

Un moment, senyora diputada.

Facin el favor de guardar silenci! (*Pausa.*) Gràcies.

Continuï, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Deia que, en la meua opinió, estem parlant de tres coses diferents. Estem parlant de com es protegeix efec-

tivament la vida humana abans del naixement, com a dret derivat de la tutela d'un bé absolut, com ho és el dret fonamental a la vida. Estem parlant també de l'obligació constitucional dels poders públics de garantir aquesta protecció, i, per fer-ho, per complir aquests deures constitucionals, l'Estat estableix el control penal, i, per això, el nostre Codi penal fixa determinades conductes com a punibles, perquè el dret a la vida del no-nascut és un dret fonamental que, hi insisteixo, la Constitució obliga l'Estat a emparar. Però estem parlant també –i això no se li escapa, al Grup Popular– de situacions en què es produeix un conflicte de béns jurídics dignes de protecció, i aquí el control jurídic penal que tutela la vida prenatal pot optar per dos sistemes per resoldre el conflicte, com vostès coneixen: el sistema d'indicacions, en què el principi, la regla, la base del sistema és la prohibició de l'avortament i en el qual es fixen excepcions, que, en el cas del nostre Codi penal, són els coneguts tres supòsits –les raons mèdiques: salut de la mare; eugenèsiques: malalties en el fetus, i les ètiques–, o bé l'altra alternativa seria el sistema de terminis, on el principi és la impunitat si l'avortament es produeix dins d'un termini que, generalment, es considera les dotze primeres setmanes d'embaràs.

Respecte a les propostes contingudes en les dues preses en consideració, el que pretenen, al que ens porten és a sostraure de la protecció penal la vida del no-nascut. He de dir al respecte que ja en la Sentència 75/84, del 27 de juny, queda clar que la vida humana en formació és un bé que constitucionalment mereix protecció. I la Sentència 53/85, d'11 d'abril –invocada repetidament i que es considera un referent interpretatiu bàsic en aquesta matèria–, ho aprofundeix, en dir que no es pot desprotegir la vida «en aquella etapa del seu procés que no només és condició per a la vida independent, sinó que és també un moment de desenvolupament de la mateixa vida». És a dir: hi ha un mandat constitucional als poders públics per tutelar béns jurídics presents a les diferents fases de desenvolupament de la vida humana, en tant que futura persona, i això perquè estem davant d'un desenvolupament que portarà de forma individualitzada i inequívoca a la formació d'una persona.

En aquesta mateixa Sentència, el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat inequívocament al respecte, en considerar que hi ha d'haver un espai que no pot quedar fora de la protecció penal, quan fixa el contingut del dret fonamental a la vida, i també del dret fonamental a la vida del no-nascut, i estableix, sense cap mena d'ombra, que no es pot deixar en mans de la dona la decisió d'avortar, que és al que ens portaria votar a favor dels diferents mecanismes que es proposen en les dues propostes a debat.

Així, doncs, pel que fa a la despenalització que es presenta en una de les propostes, o a la possibilitat d'ampliar les excepcions al principi general de prohibició de l'avortament, el Grup Popular hi està en contra per tot el que he esmentat, i considerem que no es pot incloure com a excepció a la prohibició –i, per tant, despenalitzar l'avortament– quan l'embaràs suposi per a la dona un conflicte personal, familiar o social, perquè són motius de tal ambigüitat, són motius de tan

diffícil valoració, de tan difícil aprehensió, que són jurídicament inacceptables per nosaltres, i deixarien, en la pràctica, sense protecció penal la vida humana abans del naixement.

Deixo aquí la doctrina constitucional, perquè no vull deixar de fer esment d'una qüestió que sorgeix, que ha sorgit avui, i que està també en les exposicions de motius de les propostes a debat, que són els nostres compromisos internacionals. En els debats que s'han produït, s'han invocat reiteradament els nostres compromisos, i s'ha esmentat la IV Conferència Mundial de la Dona, celebrada a Pequín, l'any 95, com les resolucions del Parlament Europeu. Al respecte he de dir que el Govern del Partit Popular compleix aquests compromisos internacionals com els compleix tots, i que en cap cas es va comprometre el Govern espanyol —en aquell cas, el Govern socialista— a la despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs. I també vull deixar clar que es compleixen escrupolosament les resolucions del Parlament Europeu que s'han esmentat, perquè no es produeix en cap cas un automatisme en l'aplicació del nostre Codi penal, perquè els jutges tenen l'obligació de fer sempre un judici valoratiu i moderar o excloure la sanció penal. En aquest sentit, els vull dir i els vull recordar que no hi ha cap, ni una persona, complint pena de presó per un d'aquests motius.

Voldria esmentar també, perquè és un tractat internacional, és un compromís internacional subscrit per l'Estat espanyol que s'obvia en aquests debats, la Convenció de Nacions Unides sobre els drets dels infants, del 20 de novembre de 1989, ratificada per l'Estat espanyol el 30 de novembre de 1990, i que també ens obliga. Es tracta d'un text en què es positivitza un conjunt de drets que s'atribueixen als menors i on es considera l'infant, abans de néixer, com a destinatari de protecció i cures especials, i fins i tot ens diu la Convenció que ha de ser objecte de la deguda protecció jurídica. Aquesta Convenció no només va ser recollida, sinó que va fonamentar el Dictamen 195, del 7 de juliol de 1995, del Consell Consultiu, sobre l'adequació constitucional i estatutària del que aleshores era només projecte de llei d'atenció i protecció de la infància i l'adolescència, en el qual el Consell Consultiu va donar la raó al Grup Popular, en considerar inconstitucional l'article 25 del text que s'havia de portar al Ple, perquè no protegia suficientment l'infant abans de néixer.

(Remor de veus. Pausa.)

Però és que, a més a més, considerem que no hi ha un substrat sociològic de prou entitat que serveixi de base per argumentar, com s'ha fet, que, enfront d'una demanda social generalitzada, el Partit Popular vol imposar el seu plantejament a tota la ciutadania, perquè aquesta demanda no existeix. I, en aquest sentit, vull fer esment d'una enquesta que ja vaig utilitzar en la darrera Comissió de Justícia, una enquesta que va fer el Govern socialista, de tal manera que no se'm podrà acusar que és una enquesta manipulada per un govern del Partit Popular, i, segons aquesta enquesta, més del 50% de les dones *estem* en contra del que vostès proposen.

Val a dir, respecte al Grup Socialista, que sembla que hi ha qüestions que s'han reconvertit en un eix bàsic de la

seva acció política, quan durant catorze anys de majories absolutes no els han plantejat. No m'estic referint només al tema que avui ens ocupa —els supòsits legals d'avortament—, perquè trobaríem altres exemples, com són les presses que els han agafat ara per tenir una regulació de parelles de fet. I m'atreveixo a dir que, aquests temes, no els van plantejar perquè vostès saben que la societat va per una altra banda. Perquè, de debò..., és que altrament no s'entén tanta insistència ara que estan a l'oposició, i tan poca diligència, si és que, de veritat, els importava, quan estaven en el Govern.

I si m'atreveixo a fer aquesta afirmació és perquè, en un debat que es va produir recentment en el Congrés dels Diputats sobre aquest mateix tema, es varen recordar unes afirmacions fetes per respondre a una diputada del Grup Mixt que demanava l'ampliació dels supòsits de despenalització de l'avortament. Ho llegeixo literalment: «Señoría, no me pida que me coloque al borde de la Constitución, porque hay temas que son complicados, espinosos, y conviene que los dejemos ahí.» Les paraules que es reproduïen eren del senyor Felipe González Márquez, quan era president del Govern socialista.

Hi han hagut manifestacions, per part de totes les forces polítiques amb representació en aquesta cambra, que ningú no està a favor de l'avortament. N'estic convençuda, perquè ningú no pot estar a favor de l'avortament. L'avortament és un fracàs de les polítiques que s'han d'impulsar des dels governs per protegir la dona i el menor, i un fracàs i una realitat traumàtica...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Nadal i Aymerich

Mig segon, senyor president, si m'ho permet.

...i un fracàs de les polítiques d'educació sanitària, també; sens dubte, com he dit jo moltes vegades, un drama per a la dona que s'hi sotmet. I el que sí que vull reiterar és que el Grup Popular és, com a mínim, tan sensible com vostès davant les situacions en què es troben moltes dones, que tenen com a única sortida l'avortament. Però, això sí, discrepem radicalment de vostès respecte que casos extrems com els que s'han plantejat hagin de tenir com a única solució jurídica i política deixar sense protecció penal els infants que encara no han nascut.

Vull fer només una molt petita precisió: el que lamento, perquè em sembla que no s'ha de fer, és posar en qüestió l'honorabilitat de tota la classe mèdica per un cas concret que s'hagi pogut produir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem pogut escoltar, en la intervenció de les diputades i diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, els diversos posicionaments que hi han entorn d'aquest debat, i per tant, el tema, podríem dir que està perfectament centrat, eh?

Quina és la novetat que aportaré jo, com a representant del Grup de Convergència i Unió? Doncs, que nosaltres no entrarem en el debat. La novetat és aquesta. Nosaltres no entrarem en el debat; és un criteri que tenim establert des de fa temps, i que ja vam posar en pràctica el mes de maig quan el senyor Ariza, diputat del Grup Popular, va plantejar la conveniència que el Parlament adoptés una resolució en la línia d'aplicar de forma més rigorosa la legislació actual d'interrupció de l'embaràs; per tant, anava en una línia, podríem dir-ne, diferent i contrària als plantejaments dels dos grups que avui han exposat les dues iniciatives que ara estem analitzant. I en aquell moment vam dir –i ho direm avui també– que aquesta qüestió on s'ha de discutir, on correspon discutir-la, és al Congrés dels Diputats. Aquest mateix criteri, el criteri que vam utilitzar el mes de maig, l'utilitzarem avui. Per tant, nosaltres no entrarem en el contingut, no entrarem a valorar, no entrarem en els discursos que vostès han fet, algunes de les coses que podrien ser considerades, en fi, hi podria haver coincidències... Estic segur, per altra banda, que hi ha diputades i diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, si entréssim en el fons de la qüestió, doncs, tindrien plantejaments diferents a aquesta orientació general del Grup, és a dir, si entréssim en el contingut, possiblement, el vot del nostre Grup seria un vot diferent, com ho ha estat en el Congrés dels Diputats. És a dir, la nostra expressió parlamentària, el nostre Grup Parlamentari, de les dues formacions polítiques que conformen Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats, quan han hagut d'analitzar aquesta qüestió, s'han expressat amb tota llibertat i els diputats han votat en consciència. És aquest, per tant, el plantejament que tornarem a posar en pràctica el dia que, com molt bé anunciava la senyora Imma Mayol, es debatin en el Congrés dels Diputats les iniciatives que estan actualment vives; tornarem a posar en pràctica aquest mateix criteri: els diputats de Convergència i Unió, doncs, allà entraran en el fons del tema, expressaran la valoració política que calgui i votaran en consciència.

La proposta socialista, per altra banda, és una proposta que –ja s'ha dit també– és traducció literal, paraula per paraula –traducció literal–, de la proposta que a finals de la legislatura passada vam presentar en el Congrés dels Diputats, que va decaure, que no es va poder substanciar perquè es va dissoldre la legislatura..., la cambra, més ben dit, i, per altra banda, és també traducció literal de la proposta que el mes d'abril..., no, el mes de març, per ser més exactes, del 96, va tornar a presentar al Congrés dels Diputats, i avui ho debatem aquí perquè després, posteriorment, ho va presentar al Parlament de Catalunya.

S'ha dit, s'ha dit –i, per tant, només recordar-ho– que el Grup Socialista ha tingut molt de temps per presentar aquesta iniciativa, és a dir, concretament, onze anys

llargs de majoria absoluta –ja no dic el total d'anys de govern, que van ser més, sinó només els de majoria absoluta, que són onze anys llargs–; per tant, no els ha d'estranyar que, per part del nostre Grup Parlamentari, tinguem, en aquest tema, una certa sensació d'instrumentalització del Parlament, perquè realment aquest és un tema que si, com s'ha dit aquí, cal que s'hi actuï amb rapidesa, cal actuar amb rapidesa, no és evidentment aquest mecanisme el que assegura la rapidesa; presentar una proposta de resolució d'una proposició no de llei a presentar al Congrés dels Diputats, tots sabem que és un mecanisme llarg i complex: primer s'ha de prendre en consideració en el Parlament, s'ha de tramitar en el Parlament; si s'arriba, doncs, a una resolució positiva per part d'aquesta cambra, s'ha de presentar a Madrid, i a Madrid ja sabem tots que la mitjana d'espera no baixa dels dos anys. Evidentment, no crec que aquesta sigui la voluntat dels grups propo- nents: si es demana rapidesa, no és aquest el camí. Per tant, certament, estem al davant d'una certa..., en fi, d'una certa exhibició de voler plantejar el tema amb un cert maquillatge de forma que a nosaltres no ens agrada- ria entrar-hi.

El debat, com s'ha dit, és un debat que encara és viu, i encara es mantenen iniciatives en el Congrés dels Diputats; quan es debatin aquestes iniciatives, el nostre Grup marcarà posició i actuarà en consciència.

Gràcies, senyors diputats.

(La Sra. Figueras i Siñol demana per parlar.)

El president

Em demana la paraula la diputada senyora Carme Figueras? Per què me la demana?

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president, per dobles contradiccions: respecte al que ha dit el senyor Camp, de la instrumentalització del Parlament de Catalunya que fa el Grup Socialista, i també respecte al que ha dit la senyora Nadal en relació amb la falta de diligència en un període determinat per part del Govern socialista.

El president

Em penso que per contradiccions..., no ho són: són afirmacions que fan. *(Pausa.)* Mig minut, mig minut per exposar les dues contradiccions, el que diu que són contradiccions...

La Sra. Figueras i Siñol

A veure, se'ns ha acusat d'instrumentalització del Parlament en portar aquí aquest debat. El Parlament de Catalunya ha de poder debatre aquells temes que competeixen i que són de dret i de coses que preocupen la societat de Catalunya. Això, per una banda.

Però també se'ns ha acusat, per part del senyor Camp i per part de la senyora Nadal, que el Govern socialista no va ser prou diligent en aquest tema, i he de recordar que, quan el Govern socialista va portar aquest Projecte de llei a la cambra, era just quan només havien

3812

passat dos anys de legislatura. Va ser per traves posades per altres grups de la cambra al Congrés dels Diputats que aquest Projecte de llei no va ser aprovat abans de la dissolució de les Corts.

El president

Moltes gràcies. Ara, de contradiccions, poc.

Acabat el debat... (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Senyora Nadal, el mateix temps que he donat a la diputada senyora Figueras té la senyora Nadal, que són trenta segons.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. És a dir, jo..., és que no sé si els *timings* els veiem de manera diferent. És a dir, vostès van estar governant catorze anys, catorze anys amb majories absolutes, i els ho repetiré: «Señoría...» (*Remor de veus.*)

El president

Volen fer el favor de callar?

La Sra. Nadal i Aymerich

«Señoría –coma–, no me pida que me coloque al borde de la Constitución –coma–, porque hay temas que son complicados –coma–, espinosos, y conviene que los dejemos ahí.»

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El president

Molt bé. Acabat el debat procedirem a la votació; tal com he anunciat en iniciar aquest debat, les votacions seran separades i secretes, les dues votacions, tant pel que fa referència a la proposta del Grup Socialista com pel que fa referència a la proposta del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciarem, primer, la votació per a la proposta del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

La proposta de resolució ha sigut refusada per 46 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Procedirem a continuació a votar la proposta de resolució del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut refusada per 48 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Acabat el capítol de resolucions, iniciaríem el capítol d'interpellacions.

Alteració de l'ordre del dia

Vull demanar un moment a les senyores i senyors diputats que guardin silenci, perquè hi ha unes propostes de modificació de l'ordre del dia. Aquesta presidència,

d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a unes sol·licituds de modificació de l'ordre del dia que han estat presentades per diputats dels grups parlamentaris que tenen una cinquena part dels membres de la cambra i que també tenen el vistiplau dels senyors portaveus.

L'ordre de les interpellacions seria el següent: amb la numeració vella, la 13; separatament, la 9 i la 10, l'11, la 14, la 12, la 15 i la 8.

Si hi ha assentiment per part de la cambra, procediríem immediatament a iniciar el debat de les interpellacions amb la número 13. Hi ha assentiment? (*Pausa.*) Així ho farem, doncs.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la interpellació la diputada senyora Marina Geli. (*Remor de veus.*)

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, en aquesta sessió de control de l'Executiu, el Grup Parlamentari... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Pari, pari, pari... Per favor, senyores i senyors diputats, volen fer el favor de guardar silenci? El Ple continua.

La Sra. Geli i Fàbrega

En aquesta sessió de control...

El president

Ho torno a demanar: volen fer el favor de guardar silenci!

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la sessió d'avui, de control de l'Executiu, el Grup Parlamentari Socialista recupera el fil del tema dels abusos sexuals als menors, però des d'una altra vessant. Ens sembla molt important analitzar i debatre amb l'Executiu, amb tots els membres d'aquesta cambra, quines són les intervencions educatives i sociosanitàries per fer prevenció, detecció precoç i tractament dels adults que són els responsables, els actors dels maltractaments i de l'explotació sexual dels menors.

En el darrer plenari, abans del Ple de política general, la companya Rosa Barenys, del Grup Parlamentari Socialista, interpellava el Govern des de la vessant de les polítiques de protecció a la infància i la família, per tal de garantir els seus drets. L'explotació sexual de nens i nenes és un fet regular en totes les cultures: en totes les societats, si no hem de ser hipòcrites, hem de pensar que, fins i tot a la nostra, avançada culturalment i econòmicament, hi ha adults, homes i dones –molts més

homes que dones—, normals —no només marginats, no només persones excloses—, respectables, que viuen secretament obsessionats amb l'abús als menors. Davant la necessitat de defugir l'alarmisme, la magnificació, la generalització del tema, l'estigmatització de les persones o dels barris, volem abordar el tema analitzant quins haurien de ser i quins són els recursos de què disposem a Catalunya per avançar en allò que ens agrada més, que és la formació per a l'exercici de la llibertat sexual, en com hem d'aprendre a administrar la nostra llibertat sexual amb el respecte als altres. Em sembla que deixar de fer-ho seria propiciar, recolzar aquelles veus que ja proposen la coartació de la llibertat sexual com l'única solució per a aquest tema. Ens sembla que, en una democràcia que volem que esdevingui madura, hem de conèixer i comprendre les nostres pròpies contradiccions; això és indispensable per intervenir-hi. Els podria posar dos exemples: el Consell de Ministres del 10 d'octubre d'enguany, del Partit Popular, va proposar reformar el Codi penal perquè el consentiment no sigui vàlid en les relacions sexuals entre menors de quinze anys i majors de divuit anys. I, segon, ahir, el Ministeri de Sanitat del Govern Popular presenta una campanya de prevenció de la sida —sort que parlen del preservatiu!—, però parlen que aconsellen, des del Govern, no sé si des de la creença dels valors morals d'alguna part del Govern, retardar les relacions sexuals i convertir..., i que els joves, sobretot, disminueixin el nombre de parelles sexuals. Els hauríem d'explicar, a aquest Ministeri, que això de la monogàmia també pot ser seriada i, al cap de l'any, un pot ser monògam i tenir moltes parelles, eh? Per posar dos exemples de com quan un no se'n surt, d'analitzar què hem de fer per exercir la llibertat sexual, el més fàcil és coartar la llibertat.

I, per tant, nosaltres volem plantejar aquest debat amb profunditat i amb seriositat, i, per això, volem analitzar amb el Govern, amb els diputats i diputades d'aquesta cambra, una cosa que tots sabem: el diagnòstic de la situació envers l'explotació sexual dels menors no només respon a raons culturals, sinó també a raons socials i psicològiques, que són les causes que hi ha adults que consumeixen o impulsen prostitució i pornografia infantil, o que facin turisme sexual amb menors.

Voldríem analitzar els dispositius i programes adreçats a l'educació, a l'exercici de la llibertat dins de l'educació per a la salut, amb el conseller de Sanitat, i ho voldríem saber des del Govern, des d'allò que per a nosaltres han de ser polítiques transversals en quatre àmbits: en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit dels serveis penitenciaris i en l'àmbit dels mitjans de comunicació, senyor conseller. Vostè, com a responsable de la salut o de la sanitat, ha d'articular i articula aquests eixos transversals que configuren allò que anomenem educació en la sexualitat. Nosaltres, la major part de diputats i diputades d'aquesta cambra, encara arrosseguem una cultura en què el sexe era pecat, i, amb profunditat, hem de passar a una formació, perquè tots hem d'aprendre a exercir la llibertat sexual, i aquesta és la clau perquè no es donin o es donin molts menys abusos a menors des de la via de l'explotació sexual.

Des de l'àmbit de l'ensenyament, senyor conseller, la LOGSE va imposar un eix transversal d'educació per

a la salut des de la primària i continuant en la secundària.

En la primària, l'educació primària aposta pel coneixement del cos i per qüestions en relació amb la higiene, i, en la secundària, aposta específicament per l'educació de la sexualitat.

Li preguntem, li pregunto, el Grup Socialista li pregunta: creu que ho fem bé? Que ho fem pertot, l'educació a la sexualitat, a totes i cada una de les escoles de primària, de secundària d'aquest país? Creu que és suficient? Creu que la fem amb els recursos educatius suficients? Creu que el personal pedagògic té la formació especial? No creu que fem una educació —quan la fem— genitalista, reproductora i, moltes vegades, si em permeten utilitzar la paraula, asexualada, eh? Parlem dels rols sexuals; parlem de la diferència de les vivències personals de la sexualitat entre els homes i les dones, per cultura o per diversitat, és igual; o parlem de la prevenció a l'embaràs; parlem de les malalties de transmissió sexual. En parlem des de la sida, senyor conseller, però encara utilitzem la por, la coartació de la llibertat, perquè la sida fa por. Per tant, li demanem què pensa, què pensa el Govern de la Generalitat del paquet que la LOGSE —hi insisteixo— imposa en educació a la sexualitat.

El segon àmbit, el segon àmbit és l'àmbit sanitari des de tres vessants, senyor conseller. De l'atenció primària. Tots varem estar d'acord en la necessitat de reforçar l'atenció primària. L'atenció primària té un objectiu fonamental, que és l'educació sanitària, allò que vol dir analitzar la conducta, allò que vol dir els estils de vida, intentar imposar conductes saludables. Té formació suficient el personal sanitari? Té escenaris i temps suficient, el personal d'atenció primària, tant metges, metgesses com personal auxiliar, personal d'infermeria? Hi han aprenentatges, habilitats suficients per també treballar aquells aspectes emocionals, en el segon escenari, des de l'àmbit sanitari, senyor conseller? A les unitats d'atenció a la dona, hi van homes? Als centres de plàning, a poc a poc, lentament, hi anaven també homes, hi anaven parelles, hi anaven famílies, hi anaven joves sense cartilla, sense papers, a parlar grupalment o individualment de la seva psicoafectivitat. No hem fet un pas enrere, senyor conseller? Per què en diem «unitats d'atenció a la dona»? Que és que els homes no tenen o no viuen la seva sexualitat?

En el tercer àmbit sanitari, la salut mental. Quins programes té el Departament de Benestar Social des de la xarxa pública per tractar temes com l'addició a la pornografia infantil, allò que ja s'anomena, entre els experts, a l'Internet, el «sexe virtual», l'addicció via Internet a allò que és la contemplació de nens i nenes, moltes vegades menors, fonamentalment en homes? Quins programes estan adreçats a informar, a educar en allò que s'ha anomenat «turisme sexual»? I no es tracta de fer judicis de valors, no es tracta de culpabilitzar; estem parlant d'una necessitat de reflexió col·lectiva segons temes de salut mental comunitària, que són dels nostres temps i que no es donaven en altres temps. Els homes, que, en general, són homes, van i fan turisme sexual, abusen sexualment de menors, encara que sembla que amb consentiment, fora de casa nostra. Per

què? Per llibertat?, per busca de noves sensacions?, per busca de sensualitat diferent? Tot això és lícit. Per plaer? Però, on estan els drets dels infants? Insistim: cal educar en l'exercici de les llibertats. Quins són els programes, des del Govern, que s'adrecen a aquests temes?

El tercer àmbit, senyor conseller, és en l'àmbit dels serveis penitenciaris. Quina resposta dona la xarxa de salut mental a aquelles persones que han estat empresonades perquè han comès delictes d'abusos sexuals a menors? Quins són els programes psicològics? Quina és l'anàlisi de la seva personalitat perquè no siguin reincidents? Vostè sap que molts, precisament, d'aquests presos són presos idíl·lics, són els millors presos, els que segueixen les normes de les presons de millor manera, però vostè també sap que el nombre de reincidents és molt important. Deu ser perquè allò que diu que els serveis penitenciaris han de ser rehabilitació i reinserció manca també de programes específics d'ordre, d'anàlisi de la psicologia, de quina és la psicologia diferencial d'aquests homes i dones –sobretot homes– que ingressen a les presons catalanes perquè han comès delictes d'abusos sexuals o d'explotació sexual a menors, o que han incentivat la prostitució infantil o la pornografia infantil.

En el tercer àmbit. Els mitjans de comunicació. De cap manera malinterpretin el que demana el Grup Parlamentari Socialista. Des de la llibertat de cada un dels mitjans de comunicació, des de la llibertat de cada un dels professionals del periodisme, però des del Govern, com fan vostès pedagogia social? Com generen opinió davant un tractament alarmista, en el cas de Bèlgica o el cas del Raval, en els temes d'abusos sexuals a menors? Com diuen coses diferents amb l'exhibicionisme emocional del tractament del sexe...?

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Té torn de rèplica.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé, acabo. Com surten fent –hi insisteixo– pedagogia social, i no repressió dels estereotips, dels rols diferenciats de les vivències de la sexualitat?

Continuarem el debat, senyor conseller, després d'escoltar, amb molt deteniment, les seves observacions a aquests temes.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Sanitat i Seguretat Social, honorable senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Marina Geli, el Pla de salut de Catalunya és el marc de planificació de les polítiques de salut a Catalunya. Recull els problemes de salut més importants i estableix les intervencions prioritàries. La promoció d'hàbits i estils de vida saludables és una de

les àrees d'intervenció que es contemplen en el Pla de salut i l'educació per a la salut es configura com una de les línies d'actuació centrals en relació amb la promoció d'hàbits i estils de vida saludables. Precisament, el Pla de salut de Catalunya, en la seva edició 1996-1998, ha incorporat un apartat sobre els maltractaments infantils, identificant aquest problema com un dels prioritaris en el nostre entorn, i proposa desenvolupar intervencions i accions prioritàries.

No hi ha dubte que, pel que fa al cas concret dels maltractaments sexuals, la seva prevenció és complexa: d'una banda, comporta l'educació de la població infantil, que és una acció lenta i a llarg termini, i, d'altra banda, suposa també la detecció i prevenció dels problemes que es puguin presentar. La infància és l'etapa més plàstica i malleable de la vida; és quan s'adquireixen els principals valors, hàbits i conductes que, posteriorment, configuraran la personalitat adulta. Les accions educatives aniran encaminades a formar ciutadans cada cop més respectuosos amb ells mateixos i amb els altres i, per tant, a evitar en el futur conductes d'explotació o abús. L'assoliment d'aquests objectius implica el conjunt de la societat, els educadors, els sanitaris, els treballadors socials, els juristes. És per això que l'acció educativa i preventiva ha de ser integral; no és una tasca sectorial aïllada, sinó una acció concertada i interdepartamental, com vostè ha dit, és a dir, global i interdisciplinària.

I com aborda, l'Administració catalana, aquest repte? En primer lloc, cal destacar que aquest abordatge es duu a terme des de diferents departaments, que desenvolupen diverses actuacions dins del seu àmbit competencial que convergeixen en el mateix objectiu a assolir i, per tant, es complementen. Podríem dir que l'abordatge d'aquesta problemàtica es fa des de la concepció d'un programa de programes. Els nivells d'intervenció s'emmarquen en un doble objectiu, l'educació per a la salut, per evitar que en el futur es produeixin aquestes situacions –prevenció primària– i la prevenció i detecció precoç dels maltractaments, el que anomenaríem la prevenció secundària.

Pel que fa a la prevenció primària, les actuacions en matèries d'educació per a la salut són activitats que pretenen sensibilitzar i educar els infants i, per tant, són accions lentes i amb un resultat a llarg termini. Dins l'àmbit escolar, cal destacar el Programa d'educació per a la salut a l'escola. L'escola ofereix un mitjà idoni per a l'adquisició i consolidació d'hàbits. La incorporació de l'educació per a la salut a l'escola facilita que els individus adquireixin un estil de vida que els permeti prevenir problemes de salut relacionats amb els hàbits i els comportaments. El Departament d'Ensenyament i el Departament de Sanitat col·laboren en el desenvolupament del Programa d'educació per a la salut a l'escola, que té per objectiu vetllar per la incorporació de la salut als centres d'educació primària i secundària, a fi d'assolir una actitud i una conducta positives vers la salut per part de la comunitat educativa.

El Pla, el PS, ha de ser el vehiculitzador principal de l'educació per a la salut a l'escola. Aquest programa participa en l'elaboració i en l'aplicació del Pla de salut de Catalunya ja des del període 1993-1995; els con-

tinguts que desenvolupa són els següents: higiene i salut, alimentació i nutrició, sexualitat i afectivitat, seguretat i salut, entre molts altres. Per tant, des d'aquest Pla d'educació per a la salut a l'escola, l'educació afectiva i sexual es considera una intervenció educativa dins d'un context més ampli d'educació per a la salut, i situa l'educació per a la salut dins l'educació integral de les persones. La intervenció educativa a l'escola és competència del professorat, en col·laboració, si s'escau, amb els professionals en l'àmbit social, en l'àmbit sanitari. Pel que fa referència a l'ESO, el currículum de l'ESO contempla el tractament curricular de l'educació sexual a través del crèdit variable tipificat «cos, sexualitat i reproducció» per a nois i noies de catorze a setze anys. I això implica que, actualment, es troba abundant material per treballar aquests continguts.

Programa de salut escolar. Aquest programa depèn del Departament de Sanitat i Seguretat Social i el porten a terme la majoria d'ajuntaments de Catalunya. Cal destacar que, a part de desplegar activitats de detecció de problemes de salut, els exàmens de salut i vacunacions preventives, realitza també activitats de promoció de la salut i educació sanitària no enfocada directament als alumnes, sinó com a suport al claustre de professors. Per tant, el programa constitueix per a nosaltres un element important de dinamització i promoció de l'educació per a la salut a l'escola. En els últims anys, al voltant del 60% dels municipis de Catalunya han desenvolupat el Programa en el seu territori, al voltant d'uns 600 ajuntaments.

Dins de l'àmbit sanitari, cal fer referència al paper dels serveis sanitaris que pot concretar-se en un reforçament de les accions educatives i en l'establiment del consell assistit i de la intervenció comunitària. Aquest paper és fonamental per la cobertura que tenen aquests serveis, la credibilitat dels professionals i perquè el ciutadà, en accedir-hi, té una actitud positiva per acceptar missatges i propostes que faciliten el seu benestar. Aquest fet és especialment important en la comunicació amb els pares i les mares sobre l'atenció als seus fills.

Pel que fa a l'educació per a la salut, educació sexual, el dispositiu reformat de l'atenció primària ofereix principalment dos àmbits d'actuació en què es poden realitzar aquelles activitats educatives, preventives i de promoció de l'autoresponsabilització sobre la salut i la sexualitat i que són el Programa sanitari de l'atenció a la dona i el Programa de seguiment del nen sa. Pel que fa referència al Programa sanitari d'atenció a la dona, inclou en els seus continguts un apartat específic dedicat als problemes de l'adolescència i, concretament, a l'educació sexual en aquesta etapa de la vida, i, que jo sàpiga, no està tancat el seu accés als homes.

Programa de seguiment del nen sa. Es porta a terme des de l'atenció primària pediàtrica. Actualment té una implantació als equips d'atenció pediàtrica primària d'un 94% i la cobertura del Programa és d'un 70,7% de la població infantil. Aquest Programa contempla un espai per al Consell de Salut de totes les visites preventives establertes durant l'edat pediàtrica, des del naixement fins als catorze anys d'edat. El Consell de Salut té com a objectiu principal reduir la presència de situacions de risc en el nen i, per extensió, en la seva família.

Per aquest motiu, els equips de pediatria d'atenció primària han de dur a terme la reeducació d'hàbits insans i l'educació i promoció d'hàbits saludables per tal de reduir la ulterior aparició de conductes de risc. Entre els possibles àmbits d'intervenció, s'han seleccionat aquells que, a més de tenir una gran prevalença, la influència patogènica i la possibilitat de correcció educativa dels quals són més acceptables, com són els hàbits quotidians –alimentació, higiene i ús de tòxics, relació familiar, etcètera–, els hàbits i actituds i habilitats per a actuacions d'alerta o informacions bàsiques sobre educació familiar i desenvolupament de l'infant.

Pel que fa referència a la salut mental, que vostè també ha esmentat, el Departament considera que les actuacions en matèria d'educació sexual s'han de situar, bàsicament, en l'àmbit escolar i no a nivell de la xarxa de salut mental. En aquest sentit, cal dir que considerem que la prevenció primària a aquest nivell a la xarxa de salut mental no seria efectiva. En qualsevol cas, no està demostrat que ho sigui. Els professionals de la xarxa de salut mental intervenen un cop s'ha detectat un possible trastorn, però no abans. Així, doncs, cal separar adequadament l'àmbit pedagògic de l'àmbit clínic assistencial.

Pel que fa referència a la prevenció secundària, voldria referir-li quines són les actuacions en matèria de detecció i tractament. Van adreçades a impedir que els nens i nenes que pateixen una situació de maltractament o abús sexual la segueixin patint i, per tant, a evitar els danys que es poden, que es podrien produir. Es tracta de detectar i tractar de forma precoç els infants en aquestes situacions. Quines són les actuacions que es duen a terme des del Govern? El Departament de Sanitat, l'any 1996, ha dit en un llibre, el *Llibre d'en Pau o Guia per a l'abordatge dels maltractaments en la infància per als professionals de la salut*, amb un tiratge de 10.000 exemplars, que va veure la llum, com vostès saben, doncs, l'any 1996, com ja he dit. És una guia dirigida als professionals sanitaris, en el qual es concreten els principals indicadors per a la detecció de possibles situacions de risc i el diagnòstic dels maltractaments infantils. Aquest projecte fou possible gràcies al conveni subscrit entre l'Institut Català de la Salut i l'Associació Catalana per a la Infància Maltractada i en col·laboració amb la Direcció General d'Atenció a la Infància i el suport del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

També faria referència als equips d'atenció a la infància i adolescència del Departament de Justícia, que són uns equips interdisciplinaris de professionals dedicats a l'atenció d'infants i adolescents en situació d'alt risc social. Fer referència també als equips bàsics d'atenció social primària, que depenen del Departament de Benestar Social, que són els equips tècnics i el punt d'atenció social més proper als ciutadans i a la seva realitat familiar i social. Aquests equips detecten moltes situacions de risc i de maltractament i constitueixen el primer nivell d'ajuda a la família; deriven als serveis socials especialitzats en infància quan no hi ha col·laboració familiar o la situació de maltractament és greu. Els equips d'atenció primària i hospitalària, també dependents del Departament de Benestar Social,

3816

amb les seves visites programades, són un mitjà idoni per tal de detectar situacions de risc i sospita de maltractaments.

I, per últim, quedaria la detecció precoç de les situacions de risc de problemes de salut mental a la població infantil. Aquesta línia d'intervenció és la millora de la detecció i el tractament dels problemes de salut mental...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà temps de rèplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt bé. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per al torn de rèplica, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, senyor conseller, en els cinc minuts que em queden de rèplica..., evidentment, aquest és un tema llarg i que el Grup Parlamentari Socialista només enceta o reprèn el debat amb profunditat, i per tant, no voldria en aquests cinc minuts tornar a parlar de tot allò que és l'educació sexual en l'àmbit escolar o en l'àmbit dels joves, fent, però, només dues recomanacions: insistir en el tema d'educació emocional i insistir que s'ha d'incorporar el concepte del gènere quan es parla d'educació a la sexualitat. Aquesta és una recomanació o un prec o una anàlisi que fem des del Grup Socialista.

Però, en aquests pocs minuts que em queden, voldria dues idees fonamentals. No pot ser que continuem parlant amb lleugeresa de temes com el Raval, com si el Raval fos el niu de pederastes. Al Raval, com qualsevol altre barri, potser hi ha més pobres que a la part alta de la ciutat de Barcelona, però, segur –i no en tenim estadístiques– que, d'adults consumidors d'aquests nens explotats o de qui utilitza la pornografia infantil, n'hi han en tots els barris, i sobretot si hi ha diners pel mig; probablement estan en aquests barris de nivell més alt, de gent de nivell adquisitiu més alt.

Per tant, voldria parlar de què és el que ofertem, i no és només responsabilitat del Departament de Sanitat, sinó de tota la comunitat. Què ofertem als adults, fonamentalment homes? Per què els homes no expliquen les seves emocions?, per què els homes no parlen de la sexualitat?, per què ens costa tant fer detecció precoç a aquelles persones que acabaran explotant menors? Quins són els reptes? El doctor Rojas Marcos ens ho diu. Aquest és un dels temes constants: aquest final de mil·lenni hem d'abordar la salut mental comunitària. Hem d'abordar, comprendre les nostres pròpies contradiccions. Hem d'abordar el perquè de la violència, el perquè de l'explotació sexual, fins i tot a menors. Per poder intervenir cal analitzar i comprendre i ofertar recursos adients. No és veritat, senyor conseller: els homes no van a la xarxa de salut mental, encara que

tinguin patologia en relació amb el tema de l'explotació sexual a menors; no hi van. No hi van perquè no hi estan acostumats. I parlo del gènere masculí, perquè és el més freqüent en aquest camp. No hi van. Alguna cosa deu passar.

Van..., on van? Per què només es tracten quan estan a les presons? Per què hi ha tot un gruix de gent que viu secretament les seves obsessions sexuals i, en canvi, els podríem ajudar molt precoçment? Aquest és el debat. Aquest és un debat amb profunditat. És un debat que vol defugir –hi insistim– l'alarmisme i la magnificació i la por al carrer que els nens i nenes de Catalunya tinguin por que siguin violats. De cap manera, aquesta no és la percepció real del país. Això existeix, no podem amagar el cap sota l'ala, com ha existit des de totes les cultures. Però ho hem d'abordar des de tots els recursos que nosaltres tenim. I hem de sortir fent pedagogia d'aquest tema. I no tractar-ho amb simplicitat, perquè, si no, senyor conseller..., escolti, abans ho he comentat: cal formar per autoadministrar la llibertat sexual que pugui conviure amb els drets dels menors i amb els drets de les altres persones. Perquè, si no, només parlarem de dos temes: d'augmentar les penes d'aquelles persones que cometen aquest tipus de delictes –és com si la pena de mort acabés amb els homicidis– i de coartació a la llibertat sexual, com a única forma per sortir d'això que sembla un desgavell col·lectiu, ja que la llibertat sexual ens ha portat a un terreny d'absolut incontrol. Això no és veritat. Però nosaltres, com que no volem fer cofoisme d'una societat, de la societat que és real, volem reclamar del Govern, que també en té responsabilitat, mecanismes, pedagogia, perquè aquelles persones que potser comencen tenint una addicció, encara que en una fase incipient, de patològica, puguin anar als recursos sociosanitaris que tenim, i no esdevenir futurs delinqüents.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Seré molt breu. A mi, el que sí que m'agradaria preguntar-li és: qui parla amb lleugeresa d'aquest tema? Perquè ho ha dit dues vegades i m'ha mirat a mi. La veritat és que jo encara no he dit res i, menys –crec–, amb lleugeresa. I hi ha insistit després, al cap d'una estona, i ha tornat a parlar amb lleugeresa. Nosaltres no hi hem parlat. De fet, nosaltres no varem ser els responsables que a l'estiu la notícia del Raval explotés en els diaris. Nosaltres no hi hem parlat mai, almenys el Govern, amb lleugeresa, d'aquest tema.

Aquesta és la problemàtica que vostè planteja, que, d'altra banda –vostè també ho ha dit–, no és exclusiva d'aquest país, sinó que ho hem vist en altres països, dels països occidentals. Doncs, és una problemàtica que afecta o que té les seves implicacions no únicament al Departament de Sanitat i Seguretat Social, sinó, evidentment, en altres departaments. En definitiva, jo di-

ria a tota la societat; en definitiva, a moltes altres administracions. És a dir, no únicament i exclusivament a l'Administració, en aquest cas, de la Generalitat. Per tant –hi insisteixo–, no sé per què insisteix tant que tractem aquest tema amb lleugeresa. Jo li he contestat –crec– amb seriositat què és el que fem des del Departament de Sanitat, què és el que es feia des del Departament d'Ensenyament, què és el que es feia des del Departament de Benestar Social.

La xarxa assistencial de Catalunya, tant en el seu àmbit de l'atenció primària com en l'àmbit de l'atenció hospitalària, de l'atenció sociosanitària o de la salut mental, està oberta a tots els ciutadans. No hi ha cap cartell que negui el seu accés a cap ciutadà, sigui qui sigui la seva condició, i, per tant, qualsevol ciutadà hi pot acudir, a la xarxa de salut mental, a la xarxa sociosanitària, etcètera. Per tant, jo crec que es planteja un tema, en el qual, de fet, no hi ha cap dubte que, potser, en aquests moments està més d'actualitat, i el que jo li he intentat respondre era quines eren les actuacions que, d'altra banda, a nosaltres ens semblen en aquest moment suficients, tant per les que es fan des dels programes d'educació per a la salut a l'escola, que es fan conjuntament amb el Departament d'Ensenyament, com el que es fa des de la xarxa sanitària, des del Programa d'atenció a la dona, des del Programa dels nens sans, des del l'àmbit de l'atenció primària, i també, com ja he dit, el que es fa d'altres departaments de la Generalitat. Per tant, crec que el que estem fent és correcte. Hi ha altres coses que no m'hi voldria estendre, perquè em sembla que és el que ha plantejat vostè sobre quines serien algunes actuacions específiques dins del Programa d'educació per a la salut a l'escola. I jo insisteixo, ja per acabar, que tant el Programa d'atenció a la dona, als centres d'atenció a la dona que tenim en funcionament, crec que, en cap moment –és de tornar a insistir sobre aquest tema...–, en cap moment han evitat l'entrada al company, al marit o a l'espòs d'una dona que estigui interessada en aquest tema. Per tant, penso que la xarxa està oberta. Qui té necessitat pot acudir a la xarxa i, en tot cas, a nosaltres ens quedaria la responsabilitat de vehicular aquells casos en els quals consideréssim que és necessari que se'ls atengués.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc

Passaríem, ara, tal com he anunciat prèviament, a debatre les interpellacions número 9 i número 10, que les dues són de tramitable procediment d'urgència, sobre la política del joc. Intervindrien, primer, la proposada pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, i la proposada pel Grup Socialista, el diputat senyor Manuel Bustos, i contestaria conjuntament després el molt honorable conseller. Té la paraula, per tant, en primer lloc, el diputat senyor Bosch. Endavant.

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller de Governació, dir-li d'entrada –o dir a tothom, d'entrada– que avui, dia 29 d'octubre, ha estat proclamat, per un grup d'entitats d'iniciativa social i d'ONG relacionades amb el món de la ludopatia, el Dia sense Joc. L'atzar ha fet que avui, que parlem de jocs d'atzar, doncs, coincidís amb aquest dia cívic i popular de dia sense joc, com a dia, diguem-ne, de conscienciació ciutadana sobre el tema de l'addicció als jocs d'atzar.

Presento avui una interpellació al Govern de la Generalitat sobre la política del joc, centrada bàsicament en les loteries que administra, una política que considerem que no és general, però sí, desgraciadament –i ho hem patit darrerament–, de fets consumats. Ara fa deu anys que es va fer el primer sorteig de l'EAJA, de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, a través del seu contracte amb Luditec, i, al cap de deu anys, ens sembla que és un bon moment per fer una certa valoració i anàlisi d'aquest temps passat.

Cal dir, en primer lloc, que, en aquests deu anys –i no cal repetir el mateix que ha dit el mateix conseller–, no ha estat un balanç extraordinàriament positiu –jo hi afegeixo que ha estat bastant, fins i tot, negatiu. Hi ha hagut uns ingressos a la Generalitat, als pressupostos generals de la Generalitat, d'entre 1.000 i 1.500 milions per any. Hi ha hagut un contracte civil de serveis amb Luditec, que entenem que ha estat molt bo per a Luditec, però no ha estat bo per a l'erari públic. Hi ha hagut una dependència dels jocs d'atzar –que, teòricament, haurien d'haver depès sempre de Governació, o de Finances com a molt– de Benestar Social, amb el perjudici que això, crec, entenc que ha comportat. S'ha patit una forta competència de les loteries de l'Estat i també de l'ONCE, i també hi ha hagut una certa opacitat en les relacions amb les empreses i amb tot el que s'ha tractat del treball intern de l'EAJA i de les seves relacions amb les empreses exteriors. Cal dir que no hi ha hagut ni un duro per combatre les ludopaties, només un centre experimental a Bellvitge, però no hi ha hagut una xarxa ni un finançament adequat a les entitats que treballen aquest tema. I també hi ha hagut sentències desfavorables a les relacions entre Luditec i Convergència Democràtica de Catalunya. Finalment, també hi ha hagut, potser per culpa de tot això o d'altres elements que se m'escapen, una mínima implantació popular de les nostres loteries. I només cal recordar, com ja ho vaig fer ahir en la seva compareixença en la Comissió primera, que un informe elaborat pels departaments de Governació, Sanitat i Benestar Social de la Generalitat, de l'any 95, manifestaven que el 85% de la població no ha jugat mai, almenys en aquella data, a la 6/49, que el 95% no ha jugat mai a la Super 10, que el 96% no ha jugat mai al Trio; el 96,8%, a la Loto Exprés; o el 87, a la Loto Ràpid. Això, al costat del 15% que mai ha jugat a la Loteria Nacional o el 43 que mai ha jugat a les traveses futbolístiques, el 45 a la Loteria Primitiva o el 22 que mai ha jugat a la ONCE. Per tant, el desnivell entre unes loteries i les altres, entre les de fora i les nostres, és realment evident.

Passats aquests anys, d'un molt poc èxit i de situació difícil, almenys al nostre parer, era obligatori un canvi de plantejament. I es va plantejar, tant per part seva – per part del Govern – com per part del portaveu de Convergència i Unió, ara fa una mica més d'un any, el senyor Francesc Codina, quan es va plantejar un canvi de rumb, i jo entenc també amb l'afegit d'una certa dosi d'humilitat per part seva. En el debat de pressupostos es van retirar unes esmenes que alguns havien presentat als pressupostos de l'EAJA, a canvi d'una negociació, amb la promesa d'una negociació i d'un cert treball en direcció al consens.

Aquest treball va començar amb una reunió, el 26 de setembre; una altra, el 3 –això, del 96–; una altra, el 3 d'abril del 97, i, una darrera, segons les meves anotacions, el 28 d'abril del 97. En aquestes reunions es va manifestar la voluntat del conseller i de Convergència i Unió de debatre col·lectivament el futur del joc, cosa que, aparentment, va ser un element de distensió. La cosa que va ser un element de distensió va ser la denúncia del contracte de Luditec, un any abans de la seva fi. Tots els grups presents a les reunions van demanar un concurs públic per renovar el contracte de les loteries; la resposta del conseller va ser, en certa manera, diplomàtica, però vam entendre que es comprometia a demanar informes jurídics sobre aquesta renovació i, en qualsevol cas, a continuar aquestes reunions amb l'objectiu real d'intentar una negociació que possibilités un acord sobre el futur immediat de les loteries catalanes. Des de l'abril d'aquest any, però, no hi ha hagut cap altra reunió amb una excusa –que ja sap el conseller que entenc que és de mal pagador–: que sempre hi havia algú que no podia assistir a la cita. Com que algú no hi podia assistir o alguns no hi podien assistir, les reunions es desconvocaven.

En contra d'això, el Govern, a través de l'EAJA, darrenament ha signat amb les empreses Luditec i GTech un contracte per al procediment negociat sense publicitat ni concurrència, segons les paraules del mateix conseller en la carta que ens va enviar, i això ens ho comunicava el 14 d'octubre per escrit i també ahir ens ho explicava en una compareixença a la Comissió primera d'aquesta cambra. Cal dir que volem manifestar la nostra oposició en dues línies, la nostra oposició a aquest fet: l'oposició política, en primer lloc, perquè s'ha traït aquesta voluntat que tots havíem manifestat de negociar un possible consens –si més no, no sabem si s'hi hauria pogut arribar o no; en queda el dubte, però, almenys, em penso que la voluntat hi era– i, després, perquè s'ha fet aquest contracte amb opacitat i a partir de la política de fets consumats en contra de la voluntat manifestada tant pel senyor Codina, en nom de Convergència i Unió, com la seva, senyor conseller.

També per això, però, hi ha motius jurídics que ens fan veure-hi, posar-hi reticències a aquest contracte; en primer lloc, perquè entenem que s'ha passat d'un contracte civil de prestació de serveis a un contracte administratiu especial –ja, el contracte inicial, entenem que era estrany, però és que en l'últim, aquest que s'ha fet ara, s'ha forçat excessivament la llei i entenem que no s'hi adapta completament. Tant la Junta consultiva de contractació administrativa del Departament d'Econo-

mia i Finances, del qual coneixem l'informe exacte, com les notícies que tenim del Gabinet Jurídic Central no es pronuncien sobre la idoneïtat de qualificar el contracte en procediment negociat, sinó, només, sobre l'existència de motius d'especificitat tècnica, que em sembla que és una cosa diferent. A més a més, fan l'adjudicació sense publicitat ni concurrència –com ja he dit– i, a més a més, sense la preceptiva oferta a «un mínim no inferior de tres empreses» –i això ho dic entre cometes segons diu la Llei de contractació de les administracions públiques. En la seva carta no ens deia que hi hagués hagut cap oferta a cap altra empresa –i, molt menys, a dues més– i, en canvi, ahir, en la seva compareixença ens va parlar d'una segona empresa que, segons vostè, va renunciar a presentar-se perquè tenia un contracte amb l'ONLAE, amb l'organització espanyola de loteries. Però, en qualsevol cas, cap de les dues versions contradictòries entre elles tampoc no compleixen, al nostre entendre, la llei. Tampoc no hem aclarit el motiu de la denúncia, fa un any, del contracte amb Luditec, ja que, segons vostè, senyor conseller, va ser un motiu de manifestar la bona voluntat i expressar la intenció de dialogar amb la resta de grups de la cambra. Segons l'informe de la Junta consultiva, va ser feta pel Consell d'Administració de l'EAJA a causa que la nova Llei de contractació de les administracions públiques impedia la pròrroga del contracte anterior –una altra de les contradiccions que no contribueixen a aclarir la visió i a netejar la imatge de l'EAJA.

No entenem, per tant, senyor conseller, la seva actuació; només podem entendre aquest canvi de parer i aquesta renúncia al consens en l'actuació realment eficient de grups de pressió no polítics i sí fàctics, i no parlo ni de l'exèrcit, ni de l'església, senyor conseller, però sí que parlo de poders fàctics actuals i molt influents, que tots podem conèixer.

I, finalment, per exhaurir els últims segons i amb voluntat constructiva, algunes propostes. Primer: entenem que caldria denunciar o revisar el contracte amb Luditec - GTech i obrir un concurs públic per dotar les loteries de la Generalitat d'una empresa realment transparent, amb unes condicions ben bé clares. Segon: negociar amb l'Estat el traspàs de les seves loteries a Catalunya, acordar amb tots els grups parlamentaris una via consensuada de negociació amb Madrid per o bé traspassar, realment, l'ONLAE per la part que ens toca a Catalunya o, si més no, participar en els beneficis d'allò que es recapta aquí, i sempre, a més a més, limitant la competència i eliminant els productes que puguin ser concurrents amb els nostres. Tercer: eliminar completament la relació de l'EAJA amb Benestar Social, que encara, pressupostàriament, es manté...

El president

Senyor Bosch, tindrà torn de rèplica. Ara se li ha acabat el temps.

El Sr. Bosch i Garcia

Em queden dinou segons... Ah, no, perdó, que està comptant al revés.

El president

Està comptant a l'inrevés ja...

El Sr. Bosch i Garcia

En tot cas, queden un parell de propostes –m'havia descomptat, senyor president–, i suposo que en el moment de la rèplica tindrè ocasió...

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya

Per intervenir, per presentar la seva interpellació, té la paraula el diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, vostè no ha complert la seva paraula, vostè ha menyspreat els grups parlamentaris, vostè ha trencat la possibilitat d'un consens en matèria de joc a Catalunya. Aquestes paraules, vostè les va sentir ahir a la Comissió i són paraules que avui torno a repetir aquí, al Parlament.

Senyor conseller, el Grup Parlamentari Socialista, en el debat pressupostari del 96, va oferir al Govern la possibilitat d'establir un consens en matèria de joc. Aquest diàleg va començar bé: hi va haver unes reunions, fins i tot nosaltres..., aquest diputat que els parla va reconèixer el seu esperit positiu no tan sols en la Comissió, a les diferents comissions en què sortia el tema del joc, sinó fins i tot públicament. Vostè, amb aquest esperit de diàleg i de consens, ens va dir, en el marc d'aquestes reunions, que estava disposat a fer un nou concurs i, per això, hi havia la denúncia del contracte. Es va parlar d'altres temes, com ahir va quedar clar, però fins i tot vostè i l'honorable senyor Trias també ho van dir públicament –les hemeroteques hi són per a comprovar-ho–; vostès van parlar de reconèixer que el contracte de Luditec de l'any 87 era un contracte lesiu, en paraules de vostè i del senyor Trias, per als interessos de la Generalitat i, per tant, de Catalunya.

El diàleg estava obert però, és clar, també vam veure, vint-i-quatre hores més tard, que el senyor Pujol, l'honorable president, rectificava les paraules de vostè dient i defensant Luditec, dient que amb els diners que es recaptaven de Luditec, del joc a Catalunya, es podien construir tres escoles. Això ho va dir, ho hem escoltat personalment alguns de nosaltres i ho vam poder veure, després, als mitjans de comunicació. No és la primera vegada que s'apella a la defensa de la pàtria per justificar el que per a nosaltres és injustificable, perquè tothom sap que al principi els diners recaptats per Luditec, pel joc a Catalunya, per l'EAJA, ni tan sols es quedaven a Catalunya ni a Espanya, marxaven fora, a un altre país d'Europa. Per tant, no podíem ser beneficiaris d'aquests beneficis d'aquesta empresa.

Senyor conseller, li he dit que no ha mantingut la seva paraula i que ha trencat el possible consens, però també li he dit que ha menyspreat, a més –almenys per la nostra part–, els grups parlamentaris, i no tant perquè el mes de juliol no es pugui fer una reunió, sinó perquè, quan vostè va tenir coneixement –a partir del mes d'agost, quan comença a sortir el rumor de la possibilitat de renovació del contracte amb Luditec–, quan vostè va tenir coneixement de la nostra posició –això va ser a principis del mes d'agost–, que deia que, si això es feia, es trencaria d'una manera definitiva la possibilitat d'arribar a un consens, vostè, des del mes d'agost fins al 14 d'octubre, no va tenir la responsabilitat –i la té– d'explicar, d'enviar-nos una comunicació o tan sols d'aixecar el telèfon i trucar-nos. Per tant, ens sentim menyspreats per la nostra voluntat positiva que vostè no va aprofitar. Per tant, per a nosaltres el contracte que avui estem..., que marca la nostra interpellació està fet sense cap transparència –a més, és el nostre parer–, sense cap justificació, ni econòmica, ni política.

Ahir vostè es va fer responsable del conjunt de la gestió perquè ahir vostè va dir que també es sentia corresponsable solidàriament amb el contracte de Luditec el 87. Per tant, l'interpel·lo sobre aquest tema, també. Quan vostès van donar la concessió de l'exploatació del joc a Catalunya a l'empresa Luditec, vostè recordarà que aquesta empresa ni tan sols estava registrada en el registre de Barcelona; no hi estava ni registrada i, si més no, vostès van acordar donar-li aquesta concessió. Per nosaltres, això ja és un fet, i comencem a sospitar que hi ha alguna cosa que no és clara, però també volem dir que la composició d'aquesta societat, en què hi ha empreses com Imperial Trading, en què hi ha entitats bancàries importants però que després, justament –després de tenir la concessió–, es retiren d'aquest negoci –i dic «negoci»–, no d'una empresa, d'un negoci, es retiren...; per tant, nosaltres podem pensar que aquestes empreses, al principi, hi eren perquè algú que tenia molt poder va demanar que hi fossin, dintre d'aquesta empresa, per donar credibilitat a aquesta oferta; si no, no té sentit que apostin per fer, per compartir unes accions amb una empresa que opta a un negoci i que, quan tenen el negoci, marxen.

Miri: podria parlar també de molts aspectes d'aquest contracte que són molt importants i que demostren que era un contracte lesiu, com vostès i nosaltres diem que és. Però, en economia de temps, vull parlar d'un tema molt important, que és la seva gestió econòmica. Miri: si ho comparem –i ho comparem– amb operadors molt propers a nosaltres, l'ONLAE, a Espanya, la seva normativa, el Decret que regula el joc a Espanya diu que el 55% de la recaptació ha d'anar a premis, que el 33% ha d'anar per al tresor públic i, després, un 12% ha d'anar per a l'organització, és a dir, per al que presta el servei. A Catalunya ho fem tan bé que, als premis, el 55%, però al tresor públic només –pel Decret 298/87–, només el 21. A Espanya el 33 per al tresor públic, a Catalunya el 21; per tant, clarament beneficia l'empresa. Però, a més a més, he de dir-li que no s'ha complert: alguns anys no han arribat ni al 8% per al tresor públic, i, si fem una mitjana de les dades de què podem disposar fins avui –87 - 95–, la mitjana és el 14% per al tresor públic. Per tant, no s'ha complert ni tan sols el que

manava el Decret d'arribar fins al 21. Per tant, si fem números, de seguida podrem arribar a la conclusió que hem deixat de rebre prop de 10.000 milions de pessetes..., 19.000 milions de pessetes –no hem guanyat, hem perdut; s'ho ha emportat l'empresa...–, si haguéssim aplicat la modalitat que té ONLAE i no la que té aquest Decret...

Per nosaltres –ja li ho he dit–, no ha sigut un contracte el que han fet ara –un error polític, ha sigut un error polític per a vostès–; creiem que està fet sense cap explicació, sense cap «imperiosa urgència –resultado de acontecimientos imprevisibles» –ho diu l'article 72, textualment– i, a més a més, tenint en compte el que tenim sobre la taula en aquest moment, que, de l'empresa Luditec, el 93% de la propietat, el té Inverama i que Inverama també és Casinos... Ja sé –ahir va sortir i ho torno a repetir aquí– que l'*auto* deixa clar que no és penal, per la via judicial que es va portar –no per l'altra, però per aquesta via–, que va deixar clar que no però també va deixar clar –i vostès ho saben– que Casinos va finançar Convergència i Unió; ho deixa clar. Diu que no és delictiu per aquesta via, però deixa clar que va ser finançada Convergència i Unió per part de Casinos.

Si Casinos és Inverama, si Inverama és Luditec, vostè no creu, senyor conseller, que hauria sigut molt millor fer un concurs públic –no callaré–, fer un concurs públic, per a la tranquil·litat de tots, fins i tot de vostè, que va assumir el primer contracte com a, també, responsable? Torno a repetir-li la pregunta que li vaig fer ahir: quines circumstàncies insuperables van fer un contracte negociat? Li ho vam dir i torno a repetir-li-ho: aquestes circumstàncies van ser provocades per vostès, perquè jo..., nosaltres creiem que vostès, fa deu anys, quan tenien el contracte de la concessió, sabien que deu anys més tard això s'acabaria; fins i tot fa un any vostès van denunciar el contracte amb l'esperit de fer un concurs. Arribem a la data d'avui, en què el concurs no s'ha fet; en què vostè, segons les paraules d'ahir, diu, per imperatiu, que no podien superar...; nosaltres creiem que aquests imperatius eren provocats per vostès mateixos.

Per tot això, senyor conseller, aquest Grup Parlamentari no vol ser coresponsable d'una decisió que, al nostre parer, ha sigut un error polític de primera magnitud. Econòmicament, políticament i, per últim, moralment, vostè tenia l'obligació, primer, d'explicar la seva posició al llarg d'aquest procés, i, segon, en el cas de no poder complir la seva paraula, per raons que nosaltres avui mantenim que desconexem, hauria d'haver fet un concurs i deixar-nos a tots tranquils, i a vostè el primer. Això hauria aclarit molt el panorama.

Vostè deia ahir: «Si s'hagués fet el concurs i Luditec s'hi presentava, segurament vostès farien una crítica igual.» És diferent. Vostè va dir ahir: «Si, en comptes de denunciar el contracte...»

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Té el torn de rèplica.

El Sr. Bustos i Garrido

Acabo, senyor president.

Vostè va dir ahir: «Si, en comptes de denunciar-ho, hagués agafat la clàusula que diu: «Una pròrroga de cinc anys», també ho criticarien.» No ho sé, és possible; però això és parlar del futur, i nosaltres parlem de fets concrets.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Miri, a mi em sap molt de greu, perquè tinc la sensació que, o ahir vam perdre tres hores, o estem perdent avui, doncs, una altra hora. Perquè avui no he fet res més que tornar a sentir els mateixos arguments, i en algun cas, fins i tot, amb paraules textuais, algunes qüestions una mica..., diguem-ne, frívols respecte a..., algunes bromes.

Jo ho lamento perquè, la sessió informativa d'ahir, penso que va ser una sessió informativa llarga, en la qual no es van limitar ni el nombre, ni els tipus d'intervenció, ni el temps de cada un dels diputats de què disposava el grup, i, per tant, avui, el que s'està intentant fer és instrumentalitzar el Ple amb una cosa que és, com jo ja pronosticava abans, la síndrome del *déjà vu*, una cosa que ja hem sentit i hem vist. Per tant, jo no tornaré a argumentar novament el que vaig dir ahir per justificar el que crec que està perfectament justificat, sinó que aniré a contestar directament els dos interpellants.

Miri, senyor Bosch, si s'ha fet una denúncia del contracte –i, senyor Bustos, tots dos, contesto tots dos alhora–, s'ha fet perquè hem fet *un nou contracte*; és a dir, aquest contracte és un *nou contracte*; en cas contrari, ens hauríem quedat amb l'aplicació automàtica de la pròrroga que preveia l'anterior contracte per cinc anys més. I, per tant, això va en aquest sentit.

Senyor Bosch, sí que vull referir-li una cosa. Jo ahir li vaig donar una documentació sobre la Junta Consultiva de Contractació, que vostè m'hi posava pegues jurídiques, la segona de les conclusions de la Junta Consultiva de Contractació. La primera diu: «El contracte de prestació de serveis integrats per al funcionament de les diverses loteries que gestiona l'EAJA té la naturalesa de contracte administratiu especial, d'acord amb el previst en l'article 5.2.b de la Ley de contractes administrativos.» D'acord? Segona: «Pels motius d'especificitat tècnica que s'alleguen a l'informe emès per l'EAJA, es pot utilitzar, per a l'execució de contracte anteriorment esmentat, el procediment negociat sense publicitat previst a la Llei per a tots els contractes administratius típics, amb la sollicitud d'oferta i negociació amb un únic empresari.»

Crec que nosaltres, en fer aquest nou contracte, hem fet un canvi de plantejament; hem fet un canvi de plante-

jament perquè –ho vaig dir ahir i ho repeteixo avui– nosaltres no estem d'acord –no hi estem d'acord– amb la participació que tenen les loteries de la Generalitat en el conjunt del mercat de joc que hi ha a Catalunya. I això és cert. I, per tant, nosaltres volem tindre un millor posicionament en aquest mercat de joc, sense que això signifiqui un increment del joc a Catalunya. És per això que hem fet el plantejament que hem fet, d'incrementar, per tant, el tema dels terminals.

Jo lamento profundament que se'm consideri que... –no ho sé, m'han dit moltes coses, entre ahir i avui–, que he faltat a la paraula, que he sigut un traïdor –quasi, quasi, m'ha semblat sentir una cosa d'aquestes així–, és a dir, que he traït... A veure, al final de tot aquest procés, tinc la sensació que de l'única cosa que vostès es queixen no és del contracte en si mateix, que se'ls va lliurar ahir, no és del procediment, sinó que no se'ls hagi pogut comunicar prèviament; és a dir, d'un problema purament de comunicació. Si és això, si només és de la comunicació, doncs, mirin, me n'excuso per la part que em toca, però no crec que sigui absolutament tan greu.

Per cert, s'han dit unes xifres, referides a la loteria primitiva de l'ONLAE, senyor Bustos, que no són certes: la Loteria Nacional reparteix el 70% de premis –vostè s'ha referit a la loteria primitiva, al percentatge–; la rendibilitat, en conjunt, de l'ONLAE és entre un 20 i un 25%, superior a l'EAJA, però, en qualsevol cas, no la xifra que deia vostè.

Per altra banda, miri, si volem, tornem a anar al 87, i la veritat és que vostès sempre fan una crítica. El 87 ens criticaven perquè s'havia contractat l'empresa GTech, i deien que l'empresa GTech..., no sé què passava, que no es coneixia, que si tal, que si tal. Molt bé. Després, aquesta empresa, la contracta també ONLAE. La Fábrica de Moneda y Timbre, per a la impressió de butlletes de loteria en una empresa americana –concretament, la WebKraft Games–, també va fer un procediment de negociació directa sense publicitat, el mateix que ara nosaltres; i, per cert, no va haver-hi cap mena d'informació. Després, la mateixa ONLAE contracta GTech a través d'STL –una empresa, cal dir-ho, pública, no com en el cas Luditec.

L'any 87, es van dir moltes crítiques sobre el contracte, i es van dir moltes crítiques sobre les loteries. Totes, després, els fets les han desmentit; menys una –menys una–, que és que els resultats finals no han sigut els esperats. Però no perquè el contracte sigui lesiu –i això ho vull deixar molt clar–, no perquè el contracte sigui lesiu en si mateix, sinó perquè la nostra posició és una posició minoritària en l'àmbit del joc, degut que estem en una competència deslleial. Quan nosaltres reduïm publicitat, ONLAE i ONCE la incrementen de manera substancial. I, òbviament, això ens fa jugar amb dificultats.

En qualsevol cas, jo, per acabar, reiterar la meva disposició al diàleg, la meva disposició a la transparència, però, escolti'm, no em facin anar repetint sempre el mateix, perquè, els arguments, em sembla que ahir van ser a bastament dits. I avui no veig que vostès m'hi hagin incorporat res nou, sobretot després que jo ahir els vaig lliurar el contracte i els vaig lliurar les informa-

cions tant dels plecs de condicions tècniques com de la Junta de contractació administrativa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, a veure, l'any 87, personalment, no criticava gran cosa, almenys en aquest aspecte, perquè no estava aquí, estava en altres àmbits de la política, i, per tant, almenys no em pot judicar aquesta afirmació. De tota manera... (*veus de fons*), sí, sí, ja sé que anava pel senyor Bustos, però, en qualsevol cas, no..., i ell tampoc hi era, per cert. (*Remor de veus.*) Bé, és igual, no entrem en..., no voldria entrar en aquesta línia.

El president

Guardin silenci, si us plau. Parla el diputat.

El Sr. Bosch i Garcia

Senyor conseller, vostè ens ha ofert, de cara al futur, diàleg i transparència. Confiem, doncs, que sigui així. També ens en van oferir fa un any i mig i, lamentablement, no podem estar contents, perquè no s'ha produït. Nosaltres –o, almenys, personalment– no ens queixem que s'hagi contractat Luditec; fins i tot podríem arribar a dir que no ens queixem que s'hagi fet per aquest procediment. Del que sí que ens queixem, sobretot, és que hi havia un procés de negociació amb voluntat de consensuar la política del joc a Catalunya, i no s'ha produït: simplement, no es va produir el procés tal com semblava que es produiria en un principi.

Per altra banda, el tipus de procediment, senyor conseller..., vostè ens ha referit les conclusions de la Junta Consultiva, i li insisteixo que aquestes conclusions –que això és fruit dels papers que ens va donar ahir, i, per tant, ahir no en parlàvem perquè no en teníem la informació– no fan una valoració entre possibilitats de contracte, per dir, finalment, que convé aquesta, sinó que, simplement, el que fa és, a una proposta que li fa l'EAJA, dir que li sembla que es pot acceptar. Que és legal? Sí, evidentment. Però no fa, no diu la seva opinió sobre totes les altres possibles formes de contractació que es podrien produir, inclòs el concurs públic, o un concurs restringit, o qualsevol altra de les moltes modalitats que la Llei de contractes de l'Administració pública preveu. Per tant, no ens digui que la Junta Consultiva li recomana –o ha vingut a dir una cosa semblant– aquest tipus de contractació, sinó que, simplement, li avala –això sí–; no li contradiu el tipus de contractació que vostès o l'EAJA van proposar inicialment, i que el van proposar, segons les dades d'aquest informe, molt abans de l'última de les reunions que vam fer tots plegats, i, per tant, no en vam ser informats degudament.

3822

Ens hem queixat –i vaig..., i acabo–, ja li ho he dit, no tant del fet en si, del procediment, ni de la contractació, ni de l'empresa –que, si s'hagués demostrat que era l'única o la millor, doncs, no hauríem dit res–, sinó que ens queixem de la manca de comunicació –manca de comunicació amb l'oposició i amb la resta de partits, de grups parlamentaris–, del procediment, i també de la poca visió de globalitat. Aspiràvem, en les reunions que es feien, intentar cercar algun tipus de proposta global per tal de consensuar la política del joc; no només l'EAJA o no només les loteries, sinó també la resta.

I, abans, m'he quedat a mitges en dues propostes que em quedaven pendents. Jo, simplement, li recordo –que ja n'hem parlat altres vegades–, doncs, que és necessària una aportació econòmica i administrativa en el tema del joc patològic, de les ludopaties; que hi ha gent que, des d'un punt de vista de la societat civil, hi està treballant; que hi han estudis prou clars i preocupants de la gent jove, que s'hi està enganxant cada vegada més, i la manca absoluta de voluntat del Govern d'incidir en aquest tema. Simplement, li reclamo que, dintre d'una visió global de la política del joc a Catalunya, s'inclougui també la conscienciació ciutadana i el treball en relació amb les ludopaties. I, per això, he començat la meua intervenció recordant-li que avui és el Dia sense Joc, com se l'ha titulat.

I, també, la darrera proposta que volia fer era la necessitat que aquest Parlament, d'una manera similar al que fa amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió –una corporació de dret públic emanada d'aquest mateix Parlament–, tingui la corresponent comissió de seguiment i control del joc públic a Catalunya. I, per tant, faig des d'aquí la proposta que s'estudii –ja en parlarem en el moment de la moció– la possibilitat d'instaurar algun tipus de comissió parlamentària, que, al marge de les discrecionalitats de les reunions que puguem fer, amb tota la bona voluntat del món, hi hagi reglamentada la forma de seguiment col·lectiu i plural de la política global del joc a Catalunya.

Aquesta és la nostra postura, i confiem, doncs –agafant-nos a la seva proposta de diàleg i transparència–, que, malgrat aquest ensopec d'aquests últims mesos, puguem continuar parlant-ne i consensuar, finalment, una política que porti el joc endavant, no la seva liquidació, sinó el joc endavant, en un ambient de transparència i de reforç, de cara a guanyar aquestes quotes de mercat que fins ara, lamentablement, no aconseguim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. A veure, senyor conseller, vostè avui ha sortit aquí i ha dit: «Heu repetit el que ahir, a la Comissió, va dir»; i vostè tampoc ha dit res nou. Però no és cert el que vostè ha dit aquí –no és cert. Nosaltres, ahir, almenys aquest diputat va parlar del *software*, va parlar del nou contracte, va parlar que

nosaltres, segons la nostra apreciació, mai podrem donar el joc a una altra empresa que no sigui Luditec - GTech, en aquest cas. Vam parlar que Luditec va ser el primer contracte i que ara és un contracte no amb Luditec, sinó amb Luditec - GTech. Vam discutir d'aquestes coses, i avui hem parlat d'unes altres coses. Hem fet una intervenció política, de reflexió –breu, perquè tenim deu minuts només–, i, per tant, hem repassat, al nostre parer, la història –breument– puntual, puntualitzant alguns temes que ahir no van sortir. Per exemple, la composició de l'empresa; per què a aquesta empresa –i vostè no n'ha dit res– se li adjudica la concessió del joc, i no estava ni, fins i tot, registrada en el Registre Mercantil de Barcelona?

Explicacions raonables. Per què dues entitats bancàries es retiren...? Algú ha de dir alguna cosa.

Per tant, vam parlar ahir d'uns temes, vaig anunciar que és possible que, després d'un debat en la Comissió, alguns d'aquests temes tornessin a sortir avui, aquí... No crec que sigui, vostè, raonable, quan diu: «Vam perdre el temps ahir a la Comissió i avui, aquí, una altra vegada». Crec que no és de rebut i, per això, ho vull manifestar.

Senyor conseller, té dues sortides: una, quan vostè –dues explicacions només, al nostre parer–, quan vostè deia: «estic disposat a discutir-ho tot», ho feia..., jo vaig interpretar que ho feia de cor, que ho deia de veritat, perquè, a més, ho diu amb força i amb vehemència, i diu: «Aquest conseller parla seriosament», i després no va fer res. O bé vostè parlava coneixent que no podia fer res, cap canvi, i, per tant, ens enganyava, o vostè parlava sense saber això, parlava de bona fe, però, després, al final, no ha pogut fer el que vostè volia. Per tant, una de les dues respostes nosaltres creiem que ens mereixem.

Vostè, de la nostra intervenció, ha posat en dubte almenys una cosa: el terreny que vostè mai ha dit que aquest era un contracte lesiu per als interessos de Catalunya. Porto les fotocòpies de diaris –però això no queda bé, m'han dit, ensenyar-les en una interpellació– en què textualment –cometes i negreta– diu que «Esta medida implicará la convocatoria, en un plazo inferior a un año, de un nuevo concurso con las bases substancialmente distintas a las que ahora se fijan en el convenio y que en la práctica se han demostrado lesivas para los intereses de la Generalitat.» Això sortia als mitjans de comunicació –com he dit– poc abans que l'honorable president digués que ni molt menys, que Luditec es mantindria perquè amb els seus beneficis es podien construir tres escoles.

Bé, si no ha quedat clar que el contracte, per les nostres xifres... Podem discutir-ho. Miri, fem una cosa: com que aquest tema no s'acabarà tampoc avui, aquí, perquè tindrem un altre ple en què vindran les mocions subsegüents, una petició de comissió..., fem una cosa: d'aquí al pròxim ple, porta les xifres vostè, de recaptació, de beneficis, quant s'ha emportat l'empresa per la gestió. Nosaltres creiem, sincerament, que aquestes xifres són les que hem interpretat de les dades oficials que vostès faciliten. Si aquestes dades tenen algun tipus d'error, podem acceptar-ho. Ho porten i podem analitzar exac-

tament, pesseta per pesseta, si estem equivocats nosaltres, si ens hem equivocat en alguna suma o en alguna resta o en alguna multiplicació. Però també vull dir-li que, del nou contracte, que vostès deien que haurien de fer-lo de manera... —no amb una oferta pública, perquè tenia l'impediment que vostè ahir va explicar—, fa deu anys coneixíem que això s'acabaria el 21 d'octubre. Hi ha hagut temps de sobra.

Vostè deia ahir: «És que, l'oferta que fa GTech, no la fa cap altre», i va parlar d'ONLAE, va parlar de Telefónica i no sé quantes coses més. Nosaltres creiem que fa deu anys es podia treballar si reconeixent..., que s'ha reconegut aquí, jo no parlo del senyor Codina, al qual vull agrair que va impulsar aquesta taula de negociació o de conversa informal, de manera també sincera —ho estic dient perquè estan mirant com si anés a dir alguna cosa que no és certa—: vostè ho va fer i va impulsar aquestes reunions, però després això no va arribar enlloc. El resultat, per nosaltres, és que avui queda clar que hem parlat d'un passat, per nosaltres, obscur, poc clar, que hi ha interessos —com s'ha dit— que són més poderosos que l'opinió pública, o, almenys, que aquests grups parlamentaris, que fan que vostès prenguin decisions polítiques que, almenys, a nosaltres ens crea aquest dubte de transparència, de concurrència..., per tant, de claredat per als interessos de Catalunya. I el Grup Socialista vol denunciar molt clarament que aquesta manera de fer no va amb nosaltres, no hi creiem, i, per tant, ho volem denunciar davant de tots vostès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, mirin, per acabar: què més transparent que vostès, tots vostès, tinguin el contracte i tinguin totes les clàusules tècniques perquè puguin veure que no hi ha *trampa ni cartón*? Punt u.

Punt dos. Senyor Bosch, he sentit algunes de les seves possibles propostes per a una moció subsegüent: sàpiga que, d'algunes d'elles, d'entrada, la música em sona bé; veurem, després, la lletra, però, en principi, la música em sona bé.

No he sentit cap proposta de la moció subsegüent del Grup Socialista.

En qualsevol cas, també dir dues coses més: mirin, nosaltres no estarem tota la vida lligats de mans i peus amb Luditec - GTech, per una senzilla raó, per una senzilla raó. Arriba un moment que tot el maquinari —i jo els ho explicava ahir, però pel que veig amb molt poca fortuna pedagògica—, tot el maquinari estarà amortitzat, i, per tant, existirà un fons patrimonial, del voltant de 3.000 milions de pessetes, que ens pot permetre, en aquell cas, si ens interessa, canviar tota la xarxa. I vaig dir-ho ahir i ho repeteixo avui: també tindrem opció de

compra o dret d'ús del programari. I, per tant, la situació és bastant diferent de la que teníem fins ara.

«Jo parlava de bona fe, però després no m'han deixat fer no sé què...» Miri, jo he pres una decisió, com a membre del Govern, com a responsable que sóc d'aquesta àrea, i he fet allò que em sembla que en aquests moments és el millor que es podia fer per les loteries. Evidentment, vostè pot tenir una opinió política diferent, legítima, que jo respectaré, però jo crec que he fet el que s'havia de fer, i li garanteixo —i ho torno a repetir— que, sense cap mena de pressions, sinó, senzillament, en base a uns criteris i una coherència que en la meua intervenció d'ahir jo vaig intentar aclarir.

I, per últim —i acabo—, diu: «S'ha dit que hi han interessos obscurs aquí al darrere...» Miri, això ho diuen vostès; són vostès els que diuen que hi ha interessos obscurs, però, al final, això no apareix enlloc, i jo, el que he fet, és presentar-los totes les proves: el contracte. Crec que amb això es demostra la voluntat de transparència, de la falta de la qual vostès darrerament m'acusen. Jo estic a l'espera de les seves propostes en les mocions subsegüents.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya

Iniciem el punt onzè de l'ordre del dia: la interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per formular la interpellació, té la paraula el senyor Pere Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, miri, voldria començar aquesta interpellació buscant un tema..., alguna cosa en què estiguem d'acord, i crec que la millor manera d'estar d'acord és agafar les paraules que va dir el president de la Generalitat en el debat de política general. Ell va dir que volia construir Catalunya, volia un país equilibrat, un país de cohesió i un país de competitivitat. I és de suposar que, quan parla d'això, parla de tot Catalunya, no d'una part de Catalunya. El Grup Socialista hi vol col·laborar, perquè també al final, concretament, el president va llançar un missatge que volia un pacte social, volia que la gent hi contribuís, i els socialistes, en primer lloc, volem contribuir-hi.

Voldria començar amb unes dades, diguem-ne, objectives: bé, ho ha fet algú que és fora d'aquest Parlament, i, per tant, doncs, hem de suposar que el que diu és veritat. Miri, si agafem concretament un anuari reconegut, diu molt clar, de l'actual economia catalana, que té un gran dinamisme, és a dir que el teixit productiu català té un gran dinamisme. Si, al mateix temps, després, agafem un altre, diguem-ne, paper econòmic, fet per

una caixa important, diu el següent, diu el següent, referint-se a aquest any, concretament, que és el que diu, l'octubre del 97. Diu: «El creixement més elevat de Barcelona i Girona...» –etcètera, etcètera– «fa pensar en un augment dels desequilibris territorials al Principat». Jo crec que hi ha dues coses clares: una idea de col·laborar, però unes dades que ens diuen el que diuen, i tant de bo que diguessin una altra cosa.

Nosaltres creiem que aquesta situació, doncs, és un tema que va originant un cert desequilibri, que ja és un tema històric –per això, hi ha la Generalitat, per intentar modificar-ho i millorar-ho–, però, sigui el que sigui, estem veient una cosa que és clara, que és la següent: és a dir, una Catalunya cada vegada... És a dir, hi ha gent jove i gent amb dinamisme; per exemple, si agafem el Baix Llobregat, doncs, veurà que la taxa de gent jove és elevada, o, si agafem el Gironès, el Maresme, el Tarragonès, etcètera, etcètera; en canvi, si agafem, concretament, comarques com poden ser el Berguedà, les Garrigues, la Garrotxa, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, la Segarra, el Segrià..., veurà que la quantitat de joves que hi ha en aquestes comarques és molt minsa, i la gent que hi ha de més de seixanta-cinc anys supera en molt el vint per cent. Crec que això no és un bon paràmetre de sortida per veure un futur, diguem-ne, de dinamisme per a aquesta altra Catalunya, que suposo que ens interessa a tots plegats.

És a dir, ens trobem dues Catalunyaes: una Catalunya envellida –per tant, deu tenir o té poc dinamisme–, i una altra Catalunya enjovenida, concretament, doncs, amb una dinàmica, suposo, molt més ferma. En definitiva, hi ha una immigració interna, principalment del jovent, i aquesta immigració interna va de les zones que podríem dir que són més competitives a les zones menys competitives.

Miri, per què passa això? Jo crec que aquí hi ha una cosa claríssima: en definitiva, si deixem que Catalunya s'ordini només amb les lleis del mercat, passa això; és elemental: passa aquí i passa a qualsevol lloc. I, després, una altra cosa que és molt important: la relació centre/perifèria, és a dir, el centre fa les lleis pensant en aquest centre, sense tenir en compte la perifèria i els seus interessos. És a dir, això ho veiem concretament perquè, si ho deixem només en els mercats, els que manen són els *lobbies*, que, en definitiva, en funció dels seus interessos, doncs, diuen què s'ha de fer i què no s'ha de fer. Una mostra clara va ser quan, al seu moment, es va decidir fer el túnel del Cadí, sense que ho decidís ni digués res el Govern de la Generalitat, quan veiem que carreteres no tiren endavant perquè a Autopistes no els interessa massa; quan veiem, per exemple, talls d'electricitat importants –a la Cerdanya, a la Vall de Ribes–, o, concretament, no hi arriba el gas o, de vegades, es queden sense telèfon. Són serveis públics, que haurien d'estar garantits, tal com diu l'Estatut i tal com diu la Constitució.

Respecte al que li deia també d'aquesta relació centre/perifèria, miri, les lleis es fan, concretament, al passeig de Gràcia, o potser a la plaça de Sant Jaume, i aquí hi ha una cosa que de vegades no es té en compte, i no es tenen en compte unes situacions específiques del territori. Miri, l'altre dia va venir aquí l'alcalde d'una po-

blació important del Pirineu, i, és clar, ell es queixava que, amb la legislació actual, intentar treure el valor afegit que tenien, concretament, els seus elaborats carnis, era pràcticament impossible. És a dir, un senyor que creia que només la producció càrnia es feia a tones, cada setmana... I hi ha llocs en què això no s'arriba a fer, ni molt menys.

Nosaltres creiem que això no és ideal, no és bo. També, si agafem paraules del president, doncs, l'altre dia també deia –concretament citant una persona i, per tant, suposo que ell se'n feia partícip– que cada territori tenia uns reptes, tenia uns reptes diferents, i, per tant, havíem d'acomodar la legislació, les actuacions, etcètera, al territori, és a dir, no podem fer una cosa que serveixi per a tot arreu: creiem que hem de fer una cosa adequada a cada circumstància particular.

Miri, què hem de fer?

Jo crec que, si una cosa vam veure l'altre dia, és..., pel que va dir, concretament, el president..., es va posar concretament en boca, doncs, personatges com Tony Blair, Helmut Schmidt, etcètera, personatges reconeguts a Europa –per tant, vol dir que ja té una certa idea en aquest aspecte; aquests senyors accepten el Mercat amb unes certes limitacions–; crec que el primer que hauríem de fer seria complir les lleis. És important fer lleis, diguem-ne, adients per al territori i, al mateix temps, intentar seguir en la mesura possible, com més millor, la política que, en certa manera, intenta, doncs, marcar, dirigir, etcètera, la Unió Europea.

Miri, en el tema de complir les lleis ens trobem amb coses curioses. És a dir, tenim les lleis de muntanya, que es van fer teòricament perquè..., per intentar equilibrar el territori –afecten el Pirineu, però zones de muntanya–, i, miri, hi han coses que..., evidentment, programes que s'han fet, i hi ha un programa concret, que diu «Creació de llocs de treball per evitar el desdoblament», que ha desaparegut; no es fa, vull dir, no es tira endavant. Hi han reglamentacions, com pot ser el Pla de carreteres, que, evidentment, jo crec que és important que s'intentin complir: no és el mateix un lloc que tinguin carreteres de quatre carrils que llocs on no arriba la carretera de quatre carrils; com a mínim, fem carrils d'avançament. I això ho diu el Pla de carreteres, no ho dic jo. El Pla de carreteres diu molt clar que cada ics quilòmetres hi ha d'haver un carril d'avançament.

És a partir d'aquí que creiem que és important, doncs, que hi hagi aquesta sensibilitat, ja partint de les seves lleis, i, evidentment, hem de ser conscients que, en funció d'on arriba el gas, en funció d'on arriben els quatre carrils, en funció, diguem-ne, de si l'electricitat està assegurada o no està assegurada, estem configurant, diguem-ne, dos tipus de Catalunya: una on aquests paràmetres són positius i, per tant, és fàcil que hi hagi una certa inversió, fins i tot forana, i uns altres llocs en què aquests paràmetres no són tan positius i, per tant, concretament, ens trobarem que aquesta inversió forana serà més difícil que hi arribi.

Crec també que una altra cosa que hem de fer és intentar acomodar mínimament les lleis al territori. És a dir, si hem de..., si un lloc té una producció molt petita càrnia, doncs, intentem fer que aquest lloc no es trobi en

situacions d'impossibilitat perquè les lleis li ho impedeixen, perquè han set pensades per a llocs en què la producció és molt elevada.

En definitiva, el que demano és que, si hi ha una política europea que en un moment determinat va dir que uns països com eren Irlanda, Grècia, Portugal i Espanya havien de tenir uns tractaments especials, fem el mateix a Catalunya: hi han unes comarques, que són vint-i-tantes, que, si no els donem aquest tractament especial, el que farem serà augmentar aquests desequilibris, augmentar que la gent jove cada vegada marxi més i, en definitiva, el que farem serà, en definitiva, desertitzar una part del territori.

I, per acabar –perquè veig que ja s'ha encès el llum i avui anem justos de temps, sembla–, jo crec que, en definitiva, aquí hi ha una oferta per part del Grup Socialista d'intentar contribuir a equilibrar el territori. Voldríem, concretament, creure'ns les paraules que va dir l'altre dia el president i, en definitiva, el que voldríem seria donar una oportunitat a les joventuts d'aquesta Catalunya interior, que es pugui fixar allí, que pugui crear els seus llocs de treball i, concretament, de tornar a fer una dinàmica per tot Catalunya, per fer tot Catalunya competitiva.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor Piella... La presidència, ocupada en aquests moments per un membre del nostre partit coaligat, Unió Democràtica, em recorda aquella frase que va dir una vegada un altre president del Parlament, que també era d'Unió Democràtica, el senyor Coll, que va dir: *Ars longa, vita brevis*. És a dir, tenim bastanta feina i poc temps, senyor Piella, i, per tant, aniré al gra.

Estem d'acord en moltes coses, senyor Piella, vostè i jo, moltes, moltes més de les que de vegades aparentem, però no en totes les que ha dit. Per exemple –i perdoin, perquè potser és un lapsus, i ho admeto d'aquesta manera, no?–, vostè ha dit..., ha dit: «Ara els llegiré unes dades objectives, que estan donades per un que és fora d'aquest Parlament i, per tant, cal suposar que diu la veritat»... No insistiré en les implicacions d'aquesta frase, però, anant a coses que ja no es poden considerar un *lapsus linguae*, sinó que són coses substantives, vostè m'ha fet algunes consideracions que responen a una anàlisi estrictament marxista d'allò més ranci (*ri-alles*) –ranci, que vol dir oxidat, diguem-ne. Tota aquella peroració que ens ha fet sobre si, les lleis, les fa el centre i la perifèria queda oblidada i tot això, i que els

serveis públics han d'estar garantits a tot arreu i tot això, és un raonament que podia tenir els seus atractius fa uns quants anys, però que la realitat ha demostrat equivocats.

Miri, jo li explicaré una cosa que em va passar ahir. Ahir, l'Institut Català de Tecnologia va organitzar una sessió –per cert, molt interessant– sobre temes relacionats amb les tecnologies de la informació i, la sessió inaugural, em van convidar, doncs, a fer-la. I vam canviar l'ordre, perquè, primer, s'havia de fer la sessió inaugural, que inaugurava jo, i, a continuació, parlava un molt bon amic meu i company de partit de vostè, en Joan Majó, l'excel·lentíssim senyor Joan Majó. I vaig decidir..., li vaig dir: «Escolta, m'interessaria molt sentir el que demà has de dir i, com que tinc temps, em quedaré a la teva conferència». I llavors es va invertir l'ordre i ell va fer la seva conferència i jo, en lloc de fer de teloner d'en Joan Majó –que ho hauria fet amb molt de gust, i és tal com estava previst, però marxant–, vaig fer de glossador. I em va passar com amb vostè, que estàvem d'acord en gairebé tot, i només vaig haver de fer una..., diguem-ne, una contradicció en una cosa, que és el tema aquest dels serveis públics garantits per a tothom.

En Joan va explicar..., en Joan Majó va explicar que, en alguns casos, el monopoli, com era en el cas de Telefònica, o en els serveis elèctrics –vostè els ha esmentat tots dos, sap?; per això n'hi parlo–, el monopoli estava justificat perquè era l'única manera de garantir un servei adequat a tot el territori, amb l'argument que els beneficis extrems que aconseguia una situació monopolística es podien dedicar, precisament, a donar aquest servei a aquelles zones en què amb una situació estrictament de mercat no es serviria. Però la realitat és que, després de molts anys de monopoli, només hem tingut un servei pràcticament universal, que en aquests moments es pot dir que és universal –per exemple, en el tema telefònic–; no l'hem tingut fins que s'ha introduït la competència. Imagini's la paradoxa. I, a més a més, amb una constatació que la pràctica ens ha donat i que, si fóssim científics empírics, doncs, l'observació de la realitat ens hauria de portar a les conclusions que jo diré: els beneficis extrems, els marges extrems que dona una situació monopolística, només en una part molt petita es dediquen a allò que diu la teoria, que és a donar aquell servei a les zones menys afavorides. La major part del marge extra d'una situació monopolística, sap on va? Doncs a mantenir, a sostenir, les ineficiències de les empreses monopolístiques. I això, senyor Piella, no és un axioma, és una observació de la realitat; l'altre raonament és el que és axiomàtic i, per tant, segurament equivocats.

Però, si anem, realment, al cas específic que ens ocupa, que és el de les zones de Catalunya on hi ha desequilibris..., sap per què hi ha desequilibris? Perquè, entre altres coses, no pot ser que totes les zones d'un territori estiguin a la mitjana o per sobre de la mitjana. Això és metafísicament impossible. Per tant, segur, sempre hi haurà uns certs desequilibris, que hem de mirar que siguin mínims. (*Veus de fons.*) No s'estranyin d'això que acabo de dir, perquè això s'ha dit des d'aquesta tribuna... És a dir, fa uns quants anys –n'hi ha que ens

en recordem, dels debats de fa deu anys—, fa quinze anys —és a dir, una mica més de deu—, des d'aquesta tribuna es va arribar a dir que s'havia d'ajudar les comarques que estaven per sota de la mitjana fins que totes estiguessin per sobre de la mitjana, eh? I..., home, es necessita una certa poca sofisticació aritmètica per saber que això no pot ser.

Per tant, sí, senyor Piella, hi ha alguns desequilibris; és cert. De tota manera, les dades estadístiques —que els les diré des d'aquest Parlament i, per tant, probablement els diré la veritat, eh?—, ens diuen el següent: ens diuen que, des de l'any 90 a l'any 96, la segona comarca en creixement de producte interior brut ha sigut —la segona, eh?, de tot Catalunya— el Ripollès, amb un creixement acumulat durant aquests anys d'un 12,4%, sobre una mitjana a Catalunya —mitjana a Catalunya— del 10,4%. Però és que, si parlem, per exemple, del Solsonès, ens trobem que el creixement del PIB comarcal, concretament l'any 96 —dades recentíssimes: el PIB comarcal, l'any 96—, al Solsonès ha crescut un 2,58%, quan la mitjana de creixement a Catalunya ha sigut un 1,85. I així li podria anar donant dades, li podria anar donant dades que l'arribarien a avorir —si després cal, en la rèplica, n'hi tornaré a donar unes quantes més. Però és que, a més a més, no és només que s'hagi produït aquesta realitat que fa que en alguns casos, quantitativament, es pugui demostrar que efectivament hi ha una dinàmica superior, sinó que l'observació de la realitat directa, que de vegades dona molta més informació que els números, ens diu que les tendències no positives de fa uns quants anys s'han invertit, molt seriosament, en algunes comarques. I, si no, vagi's a passejar, per exemple, pel Solsonès.

Però parlem de la seva comarca. La seva comarca és una comarca que, fa deu anys —va ser un any molt curiós, l'any 87, passaven moltes coses—, fa deu anys, tenia una empresa importantíssima, que era La Farga Casanova, amb problemes molt greus; després de molts anys d'esforços, La Farga Casanova és una empresa que genera beneficis, que exporta, que té un futur brillant davant seu. Al Solsonès..., ai, perdó, a la seva comarca, al Ripollès, s'han consolidat empreses que són líders mundials en el seu sector. I no només una, i no només una, que és la que segurament vostè està pensant en aquests moments, que es dedica a fer moure aire —que és una activitat molt important, avui dia—, líder mundial en el seu sector, sinó una altra —més modesta, però també molt dinàmica— que es dedica, per exemple, a la fabricació de teixits per posar-hi fruites i verdures a dintre. I aquesta, també, és líder mundial en el seu sector. Ara que no hi és l'alcalde de Badalona, li diré que aquesta empresa se'n va anar a invertir a Ripoll marxant de Badalona, per les dificultats que es trobava en l'àmbit de Badalona: miri, escolti, uns hi perden i els altres hi guanyen —en aquest cas, Ripoll.

Però és que això no s'acaba aquí. Una empresa que tenia problemes seriosos, també, en aquella època, era una que fabrica petita maquinària de bricolatge. Aquesta empresa, de fet, ha caigut en mans d'una empresa estrangera —però, de les empreses europees, d'aquí a molt poc no en podem dir estrangeres—; és a dir, la va adquirir una empresa italiana, d'una de les zones més

dinàmiques d'Itàlia, d'Udine, i resulta que aquell empresari italià no solament ha fet anar millor aquella empresa, sinó que l'ha fet créixer. I resulta que troba Ripoll i el Ripollès tan favorables per a l'activitat industrial que no solament ha apostat per aquella fàbrica de Ripoll, sinó que, a més, una de les..., un dels seus fills —una noia, concretament— pràcticament s'ha traslladat a viure a Ripoll, perquè diu que és un dels llocs més adequats que ha trobat per desenvolupar activitat industrial. *(El Sr. Piella i Vilaregut adreça uns mots a l'orador.)* I vostès em diran... Sí, no faci ironies, que un dia en parlarem vostè i jo, d'això, si vol.

Però vostè sap que jo sempre he defensat que el més important d'una comarca és l'activitat endògena —de fet, aquest exemple que li he dit i el de Badalona són els dos únics exògens; els altres són endògens, els altres. Però, de l'activitat endògena, n'hi ha de dos tipus i funciona bé: hi ha una consolidació molt seriosa i molt ferma del tèxtil més tradicional... O és que aquella filatura que hi ha entrant a Ripoll, a mà dreta, no funciona... —venint de Barcelona—, no funciona molt bé? O és que una de les dues filatures de Sant Joan de les Abadesses no és de primera línia i funciona molt bé? I l'altra, que semblava que havia de tenir problemes, no hem sigut capaços, entre els treballadors, els empresaris —que, en aquest cas, és una fundació— i nosaltres, de trobar una sortida perquè se salvés i es consolidés?

Per tant, no hi ha cap motiu per ser pessimista respecte al Ripollès, senyor Piella, de la mateixa manera que no hi ha cap motiu per ser pessimista respecte a la Conca de Barberà, respecte al Berguedà, respecte al Solsonès i respecte a tantes i tantes comarques que, si després tinc temps, li puc llegir les dades concretes, objectives i, en tant que donades en aquest Parlament, segurament verdaderes.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Té ara dret a rèplica el senyor Piella; per tant, té la paraula.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor conseller, vostè no m'ha escoltat; vostè estava amb el diputat senyor Figa i no s'ha assabentat de res del que li deia... *(Rialles.)* D'acord, miri, com que vostè no m'ha volgut escoltar jo m'he pres..., m'he pres, diguem-ne, el daixò... *(remor de veus)*, m'he pres la molèstia de llegir-lo a vostè. Miri, en unes de les darreres... —la seva intervenció ha set una intervenció, diguem-ne, de manual neoliberal, i em sembla molt bé, cadascú pot pensar com sigui—, jo he llegit una de les últimes intervencions que va fer vostè, i vostè va dir una cosa..., concretament diu: «perquè estem davant d'un cas on, si deixéssim jugar soles, estrictament incontrolades, les forces del mercat, ens passaria que, efectivament, arribaríem a l'equilibri, després que el pèndol, en la seva oscil·lació per arribar a la situació d'equilibri, hagués produït uns desperfectes insostenibles». *(Veus de fons.)* D'acord, bé, però és una..., però em penso que serveix exactament igual.

Clar, a partir d'aquí, nosaltres podem deixar l'equilibri industrial de Catalunya o bé en mans del mercat –i passarà el que vostè diu; vaja, ho va dir l'altre dia; per tant, suposo que deu ser veritat–, o podem intentar, concretament, ordenar-ho. Miri, en definitiva, això és una mica similar a la Llei del català. El català, també, si ha de competir en igualtat de condicions amb l'espanyol, ho té malament; li hem de donar alguna ajuda suplementària si volem, concretament, doncs, que tingui una certa igualtat d'oportunitats. En definitiva, el meu raonament és exactament el mateix.

I, concretament, si li faig aquest raonament no és perquè sigui una cosa, diguem-ne, nova, ni estic fent volar coloms, per entendre'n's. És a dir, si vostè agafa, per exemple, la política europea –la política europea és un tema que l'accepta; vull dir, fins i tot diu que és bo que hi hagin incentius territorials, i n'hi han, i fins i tot els fomenta–, si vostè agafa, concretament, la política italiana..., vostè coneix la Llei 44 i la Llei 236, que el que fan, diguem-ne, és ajudar els joves emprenedors perquè tirin endavant. Però, per exemple, aquí tinc un comunitat o una llei del Govern basc que també fa el mateix. I vostès també ho haurien fet, això, l'actual Govern de Catalunya també ho hauria fet.

Jo, aquí, tinc la valoració que vostès van fer del Programa de reequilibri industrial de Catalunya de l'any 89 a l'any 96; el van valorar molt positivament. Vostès van dir –i m'ho crec– que van fer una inversió de 8.600 milions de pessetes, més o menys; van originar 538 projectes; van generar deu vegades més, diguem-ne, d'inversió, i van crear més de set mil nous llocs de treball.

Hi ha una cosa que ha dit que..., «no hem d'inventar re». Evidentment, si ens posem en doctrinismes d'un tipus o d'un altre, no en traurem re. Jo l'única cosa que dic és que, si deixem l'ordenació i l'equilibri territorial només a les mans del mercat, passarà el que vostè deia al final: sí que, evidentment, al final aconseguirem un equilibri, però haurem deixat un país en una situació francament precària, que servirà per una cosa: perquè s'hi pugui anar divendres al vespre, dissabte i diumenge, i no gaire res més.

Jo, en definitiva, el que li plantejo, el que li voldria plantejar és que fóssim conscients, que el Govern de la Generalitat fos conscient d'una cosa molt clara: és que, davant de territoris diferents, cal polítiques diferents. I, en definitiva, el que li demano és el que vostè ha estat dient: incentivem els desenvolupaments endògens d'aquestes zones, mirem de fer el que diu, per exemple, l'OCDE, o el que la Unió Europea, perquè, en definitiva, em penso que és un tema que ens interessa a tots plegats. I, en definitiva, aquí, que vostè en tregui molta informació serveix relativament. Miri, la comarca que ha crescut més el darrer any ha set l'Alta Ribagorça. Per què? Perquè ha plogut. Clar, vull dir...

No, miri, l'estadística serveix per als càlculs de probabilitats. Quan l'estadística queda en mans d'un polític, serveix o bé per afogar, o per tapar. I vostè ho fa servir per tapar. I em penso que el que ha de fer vostè és legislar, vostè ha d'actuar, i ha de fer, concretament, el que ha de fer un membre del Govern de la Generalitat.

És a dir, tenir en compte que tenim un país diferent, i, davant d'un país diferent, hem de fer polítiques diferents per tal..., no demanem que arribem nosaltres a la mateixa situació, però sí evitar, diguem-ne, aquesta sagnia constant de jovent, que el que fa és anar agreujant el problema.

En definitiva, és amb aquesta idea de seguir les idees del president de la Generalitat –que veig que vostè no comparteix massa, perquè, escolti, vinc aquí a col·laborar, i vostè veig que no ho veu clar...–, i, en definitiva, em penso que és un tema que fàcilment ens hi podem posar d'acord, i tornin a posar en marxa una política per reequilibrar territorialment Catalunya, i al mateix...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Piella i Vilaregut

Sí, de seguida estic.

...i al mateix temps fem unes lleis que siguin adequades també al territori.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per fer contrarèplica, l'honorable conseller. Té la paraula el senyor Subirà.

(El conseller ensopega en pujar a la tribuna.)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Això, senyor president, passa per intentar pujar els dos graons alhora.

El vicepresident primer

Molt bé. Té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyor Piella, és que amb vostè sempre em passa una cosa, que és que, en una part del discurs, hi estic totalment d'acord i, després, tot d'un plegat, s'esguerra l'acord.

A veure, per exemple: d'acord que cada zona requereix un tractament específic i diferenciatiu. Una cosa és una comarca com el Ripollès, on hi havia hagut una industrialització forta, que va passar una greu crisi, i, de fet, hi ha una llavor que després serveix per a la recuperació. Una altra cosa diferent és una comarca d'origen estrictament agrari, on el que s'ha de fer és començar a crear l'esperit industrial que requereix el seu cultiu. Hi estic totalment d'acord, en això. Però fixi's que..., a més a més, aquests tractaments diferenciats hi han sigut.

A veure, deixi'm aclarir una cosa. El fet d'arribar o no més ràpidament a l'equilibri, deixant que actuïn les forces del mercat, perquè finalment és l'únic equilibri possible, es produeix amb més o menys fregament

—allò que de vegades, entre cometes, en diem «roçament», que vol dir «fregament»; «rozamiento» n'és la traducció.

En el cas del pèndol que jo explicava, que vaig dir: «Home, si deixéssim que això anés estrictament per les forces del mercat, el pèndol arribaria a l'equilibri després d'haver produït moltes destrosses pel camí, en les seves oscil·lacions», m'estava referint al tema del comerç, on l'entrada i la sortida de l'activitat és molt poc flexible i on, efectivament, has d'intentar evitar totes aquestes ruptures que es produeixen en la persecució de l'equilibri.

Però, en el cas de la indústria, això no és tan així, ni molt menys, malgrat que, sense renunciar a cap de les meves conviccions en el terreny de política econòmica, home, és evidentíssim que hem fet una acció absolutament decidida en favor de facilitar infraestructures de les que es necessiten per a indústria, per industrialitzar, a les comarques a les quals vostè es refereix. O es pensa que el gas que, efectivament, està a punt d'arribar a Berga i a punt d'arribar a Ripoll, hi arriba així, perquè sí? El gas trigarà una mica més a arribar a Ripoll, perquè hi va haver un encastament tremend a les Franqueses del Vallès, provocat per unes dificultats de pas que ara no m'entretindré a explicar i que, a més a més, afecten un altre tipus d'activitat econòmica que no pas la que està sota la meua responsabilitat. Però el gas arribarà a Ripoll ben aviat, i, a Berga, ben aviat, impulsat per nosaltres. Imagini's: hi arribarà tan aviat que ja hi és; el que passa és que l'he d'anar a inaugurar un dia d'aquests, i encara no hi he anat. L'han engegat abans que l'inauguressin; miri quina eficàcia més impressionant! I a la Cerdanya, la línia aquella doblada perquè aquest any tinguin més seguretat en el subministrament d'electricitat, resulta que ja ha entrat en funcionament —ja ha entrat en funcionament. Per tant, sí que se n'han fet, d'accions d'aquests, i moltes.

Però hi ha coses molt més personalitzades. Per exemple, donades les característiques específiques del Ripollès, es donaven unes condicions on semblava que allò que de vegades s'ha predicat en general però que en molts casos no ha donat resultat, que és el viver d'empreses, en el Ripollès es podia donar. I vostè sap que Ripollès Desenvolupament, que és una entitat que juga, que ha jugat d'una manera molt equilibrada a la iniciativa endògena amb el suport del meu Departament, i del Cidem, concretament, doncs, està donant un bon resultat; està donant un bon resultat que vostè coneix molt bé, que el senyor alcalde de Ripoll actual també coneix molt bé i que jo conec molt bé. I que molts ciutadans de Catalunya coneixen molt bé, perquè va ser objecte d'un magnífic programa, fa uns quants dies, precisament per TV3, un 30 minuts que a mi em va agafar per sorpresa —no sabia que s'estava fent—, i estava assegut allà, davant del televisor, i vaig quedar enganxat en aquell programa; molt bé.

Però és que iniciatives anàlogues, amb les particularitats territorials en cada cas, n'hi ha a diversos llocs de Catalunya. Sempre hi hem estat, nosaltres, al darrere, donant-hi suport.

Per tant, senyor Piella, estem d'acord en moltes coses. No estem d'acord en d'altres, i la llàstima és que les nostres intervencions semblen condemnades a subratllar els desacords, en lloc de subratllar les coincidències. Però jo sóc optimista, senyor president, i confio que amb el pas dels anys s'arribaran a posar en relleu els acords.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades

Passem ara a la interpellació sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades, que presentarà, o presenta, en aquest cas, la il·lustre diputada senyora Maria Olivares. Té la paraula la senyora diputada. (*Remor de veus.*)

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau! Si us plau... Senyora Olivares, té la paraula.

La Sra. Olivares i Usac

Honorable senyor conseller, senyors i senyores diputades, el nostre Grup Parlamentari avui pretén evidenciar amb aquesta interpellació un problema que ens preocupa molt especialment i, més, donades les darreres manifestacions que han aparegut en els mitjans de comunicació: quin serà el futur de les centrals nuclears a mesura que es vagin clausurant, i, més concretament, la central nuclear de Vandellòs I, que ja està clausurada?

Aquests darrers anys, s'ha posat sobrerament en evidència que l'ús de l'energia nuclear és perillós, ja sigui pel risc de possible catàstrofe —com es va produir a Txernòbil, Harrisburg, i com hauria pogut produir-se a Vandellòs I l'any 89—, com pels efectes de contaminació atmosfèrica i costos espectaculars que representa el seu desmantellament, conseqüència de l'envelliment de les seves instal·lacions, i, a la vegada, el tractament posterior dels residus i dipòsits dels mateixos residus que van generar en el seu desmantellament.

(*Persisteix la remor de veus.*)

A Catalunya, fins a l'any 89, teníem en funcionament quatre centrals nuclears. N'hi havia dues al terme municipal d'Ascó, i dues més a Vandellòs; en total, 3.342 megawatts de potència instal·lada. Vandellòs I era l'única central nuclear a l'Estat espanyol amb permís d'exploració definitiu. És també l'única central nuclear amb tecnologia consistent amb el reactor refrigerat per gas...

El vicepresident primer

Un moment, senyora diputada, si us plau. Reitero la meva petició de silenci, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar, gràcies.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies.

...per gas i amb grafit com a moderador, mentre que a Catalunya la resta de centrals són de tipus d'aigua a pressió. I una altra característica, també, del Vandellòs I és que el fet de ser una central nuclear amb un 25% de capital francès establia un règim diferent al de la resta de l'Estat espanyol, amb l'enviament del combustible gastat a França, perquè en aquest país es processés extraient el plutoni, que, com vostès ja saben, és l'element que serveix per fabricar bombes nuclears.

El 19 d'octubre del 89 –aquest mes ha fet vuit anys–, a Vandellòs I va succeir l'accident més important en una nuclear de l'Estat espanyol. Tot i els requeriments del Consejo de Seguridad Nuclear, l'any 86 i 89, els propietaris de Vandellòs, Hifrensa, van dur a terme només dues de les cinc grans modificacions sol·licitades, segons consta al mateix informe final de l'accident, elaborat pel mateix Consell, i eren aquestes mancances les que provocaren l'accident.

Crec que no està de més recordar que vàrem estar només a tres graus de temperatura de passar a un accident de gran magnitud i greus conseqüències per a la població de Catalunya, la resta de l'Estat i, possiblement, a part d'Europa, com va passar a Txernòbil. Encara ningú no sap el perquè es va aturar la seqüència accidental, ja que els reactors estaven perfectament descontrolats. No manquen declaracions dels mateixos bombers que varen participar en l'extinció i que avalen aquesta afirmació.

Val la pena, senyor conseller, puntualitzar que la cobertura exigible a les empreses explotadores de les centrals nuclears de l'Estat espanyol en relació amb accidents nuclears és de 25.000 milions de pessetes. És, verdaderament, molt poc.

Després de prop de set mesos de mobilitzacions ciutadanes –la campanya de mobilització antinuclear més gran que ha succeït mai a Catalunya–, arribà l'Ordre ministerial del 31 de juliol del 90, que va deixar sense efecte –afortunadament, amb caràcter definitiu– el permís d'explotació de la central nuclear. D'ençà d'aquesta data, s'ha hagut d'adequar l'explotació a una nova situació. Hifrensa ha retirat el combustible i l'ha enviat a França per a ser reprocessat. Enresa ha elaborat un pla de desmantellament i clausura de la central, que contempla tres etapes. De moment, sembla que hi ha problemes en el tractament de residus de mitjana activitat, que fan que s'ajorni contínuament i que Enresa, que s'ha de fer càrrec de la instal·lació, doncs, de moment no arribi a portar-ho a efecte.

Curiosament i sense voler, Vandellòs I serà la primera central nuclear de 500 megawatts de potència i tecnologia grafit/gas a desmantellar-se en el món, per la qual cosa tindrem el dubtós mèrit de ser el model per a al-

tres desmantellaments, per un període de temps força important, que inclourà unes quantes generacions.

Val la pena –dic– que el cost de quilowatt per desmantellament és superior al cost de quilowatt instal·lat de les centrals eòliques que s'estan instal·lant arreu d'Europa.

Per declaracions del president del Consell de Seguretat Nuclear, el senyor Kindelan, sembla que cap a l'any 2001 s'haurà alliberat el 80% de l'emplaçament, i llavors, si es vol, es podrà posar en marxa una planta de producció d'energia, tot i que faltin trenta anys per arribar al desmantellament total de la central. Al mateix temps, el director general d'Hifrensa, Víctor Albet, va declarar, el passat diumenge, a *La Vanguardia* que la ubicació de Vandellòs I és ideal per a una central energètica. Però ja va ser a primers d'enguany quan el ministre d'Indústria, senyor Piqué, amb motiu d'una visita a Tarragona, va anunciar que el seu ministeri estudia la possibilitat de convertir la central nuclear de Vandellòs I en una planta de gas de cicle combinat per generar energia i així aprofitar les instal·lacions. Poc després, des de l'Ajuntament de Vandellòs es va desvetllar la possibilitat que Vandellòs I podria esdevenir el magatzem temporal centralitzat de residus nuclears d'alta activitat de l'Estat espanyol, que contempla el IV Pla general de residus radioactius elaborat pel Ministeri d'Indústria a finals de l'any 94. Tot i que sembla un globus sonda, es va rebre la contundent resposta per part dels partits polítics, alcaldes de la zona i les aportacions de destacats representants del moviment antinuclear i col·lectius ecologistes, que reclamen una reconversió de les instal·lacions a producció d'energia solar o eòlica, prioritàriament. Durant tot aquest procés no hi ha hagut cap manifestació per part del Govern de la Generalitat, excepte unes declaracions del llavors conseller de Medi Ambient, senyor Macias, en el sentit que la nuclear no és l'energia del futur. Nosaltres també ho veuríem així.

I aquest és el motiu de la presentació d'aquesta interpel·lació. Creiem que s'especula massa sobre el futur de les centrals nuclears clausurades i aquest és un tema que ens pot afectar –i molt negativament– a Catalunya, més si pensem en la possibilitat que ens converteixin en el magatzem de residus nuclears d'Espanya. Quin serà el futur de les centrals nuclears a Catalunya a mesura que es vagin clausurant? La nostra responsabilitat política ens porta a proposar alternatives d'aprofitament que podrien generar llocs de treball a la zona i, alhora, energia, que ens permetria anar disminuint la dependència de l'energia nuclear. Temporalment, és clar, part de les instal·lacions nuclears és un magatzem gegant de residus –aquelles piràmides del segle XX que sempre havien descrit els ecologistes. Però el que és cert –tornant al concepte que he anat repetint al llarg de l'exposició– és que aquesta nova categoria d'instal·lació que representen les turbines, les connexions, les vies de distribució, les oficines i altres parts que no generen energia nuclear poden emprar-se per a quelcom diferent, com diu el mateix president del Consell de Seguretat Nuclear, i, alhora, canviar cap a un model de producció d'energia sobre el qual sí que tindrem plenes competències a Catalunya.

I és que l'energia nuclear, aquesta forma tan centralitzada de producció d'electricitat, fa que tinguem un sistema elèctric caracteritzat per molt pocs productors i moltíssims consumidors i amb grans extensions de xarxes elèctriques de molt alta tensió per a transportar l'energia produïda als llocs de consum. Les companyies elèctriques han procurat sempre per un consum il·limitat de l'energia; defensen el principi de la societat al servei de l'economia, quan creiem que hauria de ser al revés. Nosaltres defensem el principi d'un ús més responsable i eficient dels nostres recursos basat en la gestió descentralitzada de la demanda impulsant energies netes i renovables, és a dir sempre, sempre l'economia al servei de la societat.

La centralització de la producció...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada...

La Sra. Olivares i Usac

Perdó, un segon; doncs, ho acabo.

Ja per acabar, des del nostre Grup Parlamentari, ens agradaria conèixer quins són els criteris de capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa al futur de les centrals nuclears a Catalunya a mesura que es vagin clausurant. És la nostra preocupació, senyor conseller, la nostra i la de molts ciutadans i ciutadanes que no viuen allunyats, com sembla, dels problemes del nostre país, i voldríem conèixer quina és l'actitud de la Conselleria, perquè, encara que no amb competències directes, sí que creiem que pot contribuir que el que s'acordi, quan d'acordi, sigui el més respectuós possible amb el medi ambient i la salut i la seguretat de les persones.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyora diputada, senyor president, jo crec que és necessari fer alguns comentaris, diguem-ne, tècnics, perquè hi ha coses que no lliguen des d'un punt de vista tècnic. I no passa res, perquè, de fet, és perfectament comprensible: aquesta és una tècnica relativament especialitzada, eh? És a dir, no és una crítica.

A veure, una central nuclear té dues parts absolutament diferenciades i, a més a més, amb sistemes de protecció totalment diferents: una part és la part pròpiament nuclear i l'altra és la part convencional. A la part nuclear un reactor produeix vapor pel procediment que sigui —el procediment d'aigua a pressió, el procediment de refrigeració amb gas i...—, és a dir, d'extreure la calor amb gas i moderació per grafit, que vostè ha mencionat, ha esmentat, relativa a Vandellòs I. Però, al capdavant, del recinte nuclear, el que en surt és vapor. Llavors aquest vapor passa a la part convencional de la central,

que és pràcticament idèntica a una central tèrmica de fuel, on el vapor es produeix en una caldera i llavors, quan surt de la caldera, passa a una turbina de vapor, que és qui fa girar l'alternador que produeix el corrent que s'envia per la línia. Això és important, això és rellevant perquè té a veure amb quina utilització es pot donar després a aquella ubicació i també té a veure amb la valoració de l'accident nuclear.

La veritat és, senyora diputada, que equiparar l'accident, els tres accidents que vostè ha esmentat, és a dir equiparar el Txernòbil amb la Three Miles Island o amb el de Vandellòs, home, és com a mínim un abús de llenguatge. És a dir, en el cas de Vandellòs es va tractar d'un accident a la part convencional de la central; és a dir, el que va passar va ser que es va enferrujar l'eix de la turbina, i això és important, no és una trivialitat, però va ser un accident a la part convencional de la central que va provocar, llavors, una parada forçada i no planificada de la part nuclear i no vull dir que no tingués un cert perill, però és una cosa molt diferent de l'accident de Three Miles Island, que un altre dia els explicaré —seria massa llarg—, o, sobretot, de l'accident de Txernòbil, que és simplement una conseqüència d'una tecnologia infame i d'una gestió impresentable. És simplement així. Per tant, són tres coses diferents —eh?— i comparar Vandellòs I amb Txernòbil és un abús.

Passem ara a la part, diguem-ne, més bucòlica de la seva intervenció, quan vostè diu: «Aquesta energia és perillosa; per tant, hem de posar-hi aerogeneradors.» Mirin, avui dia hi ha màquines més potents cada una d'elles, eh? Però, per fer els números, agafem les màquines que eren corrents, les màquines de fer corrent amb vent, que eren habituals fa molt poc temps. Ara n'hi ha d'una mica més potents, però eren habituals les màquines de 500 quilowatts, eren habituals. Ara tenim aquí, a Catalunya, una empresa —a més a més, molt avançada tecnològicament—, catalana, que és molt activa en el terreny dels aerogeneradors, que té màquines més potents —hi insisteixo—, però els números es poden corregir. Amb màquines de 500 quilowatts, per substituir la potència d'una central petita, d'una central nuclear petita, com és Vandellòs I, segons els meus números —i els faig bé, normalment—, es necessitarien mil aerogeneradors; mil aerogeneradors, que, si els posem a una distància de cent metres... Diu: «No, és que es poden posar a setanta metres.» Bé, d'acord, però per fer els números, a una distància de cent metres, significa que hauríem de posar una filera de cent quilòmetres d'aerogeneradors, cent quilòmetres d'aerogeneradors l'un al costat de l'altre. Suposant que en el territori de Catalunya hi hagués una zona capaç de contenir aquesta quantitat d'aerogeneradors sense provocar problemes paisatgístics, problemes de tallar el coll als ocells o problemes —allò que passa, escolti'm— que hi hagués vent, perquè resulta que el mapa eòlic de Catalunya, que ha elaborat el meu Departament i que està molt bé, identifica les capacitats eòliques de Catalunya i resulta que, home, de vent per fer corrent important, només n'hi ha al Baix Ebre i a l'Empordà en determinades condicions, i, llavors, en zones del centre de Catalunya en condicions encara més especials. Però no obtenim el potencial que vostè demana; però és que no el tenim no perquè nosaltres no vulguem.

Però, deixi'm explicar-li encara una altra cosa: suposant que fos possible substituir la potència d'una central nuclear... —sí, ara, escolti'm a mi per això també perquè, entén?, és important—, suposant que fos possible substituir la potència, el que la gent consumeix, el que la societat consumeix no és potència, és energia, i per tenir l'energia s'ha de multiplicar la potència per al temps que està en aplicació a la xarxa. I resulta que les centrals nuclears treballen aproximadament vuit mil hores l'any i el vent bufa quan bufa, entenen? Perquè, és clar, si resulta que, quan necessites la potència en funcionament, quan necessites l'entrega d'energia, no bufa el vent, les coses van malament. Els experts diuen —els experts més experts que jo— que amb un sistema elèctric modern l'aportació de l'energia edàlica no és pràctic que vagi més enllà del 10% del total d'energia de la xarxa. Jo, d'aquí a pocs dies, presentaré aquí, al Parlament, el Pla d'actuació edàlica de Catalunya —se'm va demanar fa un quant temps, el tenim preparat i ara el presentarem— i apuntem això, apuntem arribar en un termini raonable al 10%; però el 10% és el 10%, eh? Després, queda el 90%.

I, senyora diputada, totes les fonts energètiques tenen els seus problemes. Miri, l'edàlica perquè bufa quan el vent bufa, és a dir, es fa corrent quan bufa el vent; l'energia elèctrica és una cosa que és molt difícil d'emmagatzemar, de moment, en termes pràctics, perquè les centrals reversibles tenen uns rendiments ínfims i, a més a més, són hidràuliques, amb els problemes hidràulics que jo li explicaré. Per tant, el vent bufa quan bufa; l'energia fotovoltaica, a part que la convido a fer el compte del territori català que hauríem de tapar de plaques per tenir una contribució de l'ordre de què estem parlant, té el problema que fa corrent quan hi ha sol i emmagatzemar-la vol dir acumuladors d'àcid - plom, que també té els seus problemes, com vostè sap molt bé. L'alcalde del meu poble, que és Premià de Mar, va inaugurar fa un quant temps uns fanals en una placa que van amb placa solar, i jo vaig fer els números i després els comentava a ella. Ella ho va fer amb tota la bona intenció, ho va fer amb la intenció, diguem-ne, de fer pedagogia; però va fer pedagogia negativa perquè, és clar, resulta que l'energia que s'ha consumit per fabricar el fanal, la placa i la bateria de plom, que després s'haurà d'eliminar, l'energia que s'ha consumit per fabricar tot aquest conjunt és més de la que aquest conjunt entregarà durant tota la seva vida útil. Sí, sí, són els números freds i racionals. Bé, per tant, aquestes limitacions.

Diu: «Oh, no» —diu—, »la nuclear té els seus problemes.» És clar que els té. I la tèrmica, tant si és amb carbó com si és amb gas —en el cas del gas, una mica menys que en el cas del carbó, però també, fa CO₂, que té els problemes corresponents en l'efecte hivernacle. I la hidràulica, que durant una època es va pensar que era la més innòcua, s'ha començat a veure'n els problemes quan s'han fet les grans centrals hidràuliques com la d'Assuan, com la d'Itapú i com ara s'està veient amb la de les tres gorges en el Iang-Tsé; la de les tres gorges en el Iang-Tsé produirà una canvis ecològics molt importants a la zona central de la Xina. És a dir que no hi ha cap forma d'energia innòcua en la seva generació, en la seva producció, i, en tot cas, l'única aposta que sí

que sembla que té tots els avantatges és l'eficiència energètica i el bon ús de l'energia. Però això sense anar enrere quant a la demanda que la societat ens fa de nivell de vida.

Miri: nosaltres hem fet un gran esforç, en aquest sentit, i li puc dir amb satisfacció que allò que se'n diu la intensitat energètica, que és l'energia consumida per unitat de producte interior brut, a Catalunya, els darrers deu anys, ha fet una baixada, és a dir, una millora estricta de més del 30%.

Nosaltres estem ara interessats, interessadíssims, a continuar aquesta trajectòria, és a dir que la quantitat d'energia necessària per produir una unitat de producte interior brut sigui cada vegada més petita. I estem en això, i suposo que ho podrem aconseguir.

En els segons que em deuen quedar li diré què passarà amb la ubicació de Vandellòs I, i, si no li ho puc dir, doncs, li ho diré en la rèplica. Vandellòs I és una ubicació magnífica per a qualsevol aplicació energètica, deixant de banda la part estrictament nuclear. Però la part convencional té el terreny adequat per fer-ho...

Senyor president, acabaré aquesta explicació quan tingui el dret de rèplica.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, m'ha decebut molt. Jo em pensava que estariem una miqueta més d'acord quant a la perspectiva de la utilització de les energies netes. Jo no crec, senyor conseller, que nosaltres siguem els més savis de tot el món, i actualment s'està aplicant, a tot arreu, la reconversió de l'energia en energies renovables i netes. Vull dir que jo crec que no estem pas per sobre dels criteris dels països més avançats, que crec que estan més avançats que nosaltres. Per això, jo deia d'aprofitar el desmantellament per demostrar que se'n pot fer un ús raonable i eficient, de les instal·lacions de les centrals. No ho sé, ja en parlarem més detingudament en la moció subsegüent, perquè ara el temps és just, i jo m'he quedat a mitges del que li volia dir, i suposo que em quedaré ara també a mitges.

Un circuit sempre és un circuit, sempre té un perill. Vull dir que això és ineludible, i no em negarà que les centrals nuclears són el més perillós que hi ha. Vull dir que, si a Vandellòs I no va passar allò de Txernòbil, va ser perquè no..., potser hauria estat menys, però no em digui que no hauria estat un desastre. Fins i tot ara, amb els residus que té emmagatzemats, millor que no pas res. Vull dir, una central nuclear..., vaja, jo no crec que jo li hagi d'explicar a vostè els perills d'una central nuclear. Tots els que estem aquí, crec que en som ben conscients, del que això representa, i jo crec que ho hem d'apartar totalment de les nostres intencions, i, energies... A Vandellòs fa molt de vent, vostè hi deu haver estat més d'una vegada; a Vandellòs fa molt de vent, sempre. Vull dir, no ho sé, no sóc tan tècnica com

3832

vostè per saber si..., precisament, és una cosa a estudiar, però jo crec que al que sí que hem de tendir és a anar reinvertint les instal·lacions en uns altres sistemes d'energia.

Bé, no ho sé. Jo crec que, en la moció, ja m'explicaré, perquè, és clar, aquí hi ha tantes coses que li voldria dir que no... A Catalunya, gairebé un 80% de l'energia elèctrica generada és d'origen nuclear. Per què? És que hi han instal·lacions que no funcionen –no nuclears, sinó hidroelèctriques–, que no donen el seu rendiment, i, com que la nuclear resulta més barata i s'utilitza aquella, es deixen les altres de banda. Vull dir que això tampoc és. Alguns cops, el percentatge és més baix, depenent de l'aportació hidroelèctrica, però mai inferior a un 75%.

L'energia elèctrica provinent de les centrals nuclears a l'Estat espanyol no arriba al 40%, mentre que la mitjana mundial és del 10%. Segons l'article 12 de l'Estatut d'Autonomia, no tenim competència sobre les indústries nuclears, la qual cosa no vol dir que no tinguem una excessiva dependència d'una única font d'energia, sobre la qual no tenim competències i que no podem controlar. És aquesta la política que volem seguir al nostre país: la dependència d'unes energies de l'Estat? Jo crec que seria un moment com per començar a deslligar-nos d'aquestes dependències.

Per un altre costat, els plans d'emergència..., bé, no n'hem parlat, però també són totalment insuficients. Per què, en el món, s'havia planificat la construcció de 4.000 –vostè ho sap– centrals nuclears i només se'n van fer 431 –i, encara, els Estats Units, em sembla que se les venien per una pesseta–? No ho sé: alguna cosa m'han explicat, en aquest sentit. Vull dir: per què? Perquè de seguida es van adonar que això era una cosa que no interessava.

A part, també, hipoteca el desenvolupament de les zones que rodegen les centrals nuclears, perquè, com sabem, no hi poden haver més de 100.000 persones a l'àrea d'evacuació en cas d'accident, la qual cosa fa més gran el desequilibri territorial...

Nosaltres considerem que el desmantellament de Vandellòs I fóra un bon exemple per demostrar quin és el propòsit de capteniment del Govern en matèria de producció elèctrica, per al nostre país. És de suposar que, si Catalunya vol augmentar les seves quotes d'autogovern, ha d'apostar per fonts d'energia que no depenguin del control estatal. Això és bàsic. En aquests moments, tenim la possibilitat d'apostar decididament per donar un gir a la nostra pròpia planificació energètica. Aquesta podria ser una experiència pilot interessant, per al futur, en aquests tipus d'instal·lació a Catalunya, a mesura que es vagin clausurant les centrals, i una aposta per la futura planificació energètica del nostre país...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Olivares i Usac

D'acord. I, a la millor, un model a seguir per a la resta d'instal·lacions de nuclears que es vagin desmantellant en altres països. Per què no?

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fer la contrarèplica, si ho desitja, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, sí que ho desitjo, perquè, precisament, m'ha quedat en el tinter una part de l'explicació del que a mi em sembla que s'ha de fer amb Vandellòs I. Però, de tota manera, senyora diputada, no em digui, de vegades, que l'energia nuclear és la més cara i, després, em digui que no s'utilitzen les altres i s'utilitza la nuclear perquè és la més barata, perquè, llavors, una cosa no lliga amb l'altra.

De tota manera, hi insisteixo: no és que estigui en contra que hi hagi una ampliació de la capacitat de producció d'energia eòlica a Catalunya. En absolut! Si hi estem a favor; escolti: el mapa eòlic de Catalunya, el va fer el meu Departament, i és el millor document que hi ha, al país, sobre capacitat d'energia eòlica. Ja sé que n'hi ha alguns que discrepen i que diuen que se'n podria fer un de molt millor, però, de moment, no l'han fet, saben?

Bé, quant a la fotovoltaica, jo en sóc un partidari, de la fotovoltaica; però no per instal·lar fanals fotovoltaics en un lloc on arriba la xarxa i on és molt més ecològic fer servir el corrent de la xarxa que plantificar-hi un fanal que, per fabricar-lo, s'ha gastat més energia de la que aquest fanal produirà durant tota la seva vida útil, i això és, simplement, sentit comú. Això només és sentit comú, que ja sé que escasseja, en alguns sectors, però, escolti, no deixa de ser sentit comú.

Llavors, si amb l'eòlica arribem a un 10% i amb la fotovoltaica, aplicada allà on sí que és útil..., perquè, miri, quan s'ha d'electricificar una masia aïllada al Pirineu i no hi ha altra manera de fer-ho, raonable, que amb plaques fotovoltaïques, encara que aquelles plaques fotovoltaïques hagin costat més energia que la que produiran, de fet, estàn transportant l'energia al lloc on es consumirà i estàn fent quelcom en la línia del que deia el senyor Pere Jordi Piella abans, que és provocar unes condicions de vida menys heterogènies en el territori. I, per això, és enormement útil l'energia solar fotovoltaica.

O bé, quan es tracta de dir: «A veure, en edificis públics, és possible utilitzar aquestes formes de placa fotovoltaica que deixen passar una part important de la llum?» Naturalment, tenen menys rendiment que les altres, perquè la part de llum que deixen passar no es converteix en electricitat. Això també és sentit comú, i física. Bé, però això és útil, ho estem provant; hi ha una biblioteca a Mataró –que, no per culpa nostra, ha estat temps i temps sense posar-se en funcionament i que sembla que, finalment, hi entrarà–, amb una forma molt avançada de plaques fotovoltaïques que instal·les a les finestres i són translúcides; és a dir, permeten illuminar

l'espai interior i, al mateix temps, generar energia; energia que no s'ha d'acumular, en aquest cas, perquè la utilitzes sobre la marxa per disminuir la necessitat energètica d'aquell edifici. I sobre tot això estem treballant, però el que no podem fer és enganyar la població dient-li: «Escoltin, a base d'eòlica i fotovoltaica suprimirem les nuclears», perquè, simplement, senyora diputada, no surten els números. I no hi ha cap realitat, no hi ha cap forma més dura d'enganyar —no estic dient que es faci amb mala intenció—, no hi ha forma més dura d'enganyar que, simplement, no fer l'aritmètica, perquè es pot conduir la població a conclusions errònies, eh? És igual que la conclusió errònia a què es pot conduir la població quan es compara Txernòbil amb Vandellòs I. És a dir, no pot ser, no hi ha dret, Txernòbil és, simplement, el resultat, com he dit abans, d'una pèssima tecnologia i una molt dolenta operació. I vostè ha estat a punt de dir que, gràcies a Déu —ja ho dic jo—, gràcies a Déu, no va passar res a Vandellòs. Però, com que Déu, Nostre Senyor, segurament, confia més en els homes mateixos del que nosaltres mateixos ens pensem, suposo que no se n'ocupa gaire, de regular les centrals. I, de fet, el que va passar a Txernòbil és que es va actuar molt malament, i el que va passar a Vandellòs és que es va actuar, donada l'emergència, molt bé.

Bé, i aquesta és la situació. Què farem amb Vandellòs I? Doncs, miri, el més probable és que Vandellòs I, amb tota la seva zona no nuclear, esdevingui una central tèrmica de cicle combinat amb gas, que és el més pràctic, pel que sembla avui dia, i aprofites la ubicació, aprofites

la qualificació urbanística, aprofites el permís d'activitat i aprofites la xarxa d'evacuació d'energia, que ja existeix. I això és un recurs escàs; per tant, s'ha d'aprofitar.

Existeix també una possibilitat, que és que, en un futur, esperant una mica més, es pogués transformar allò en una central tèrmica operada amb carbó. Avui dia hi ha noves tecnologies de cremar carbó, molt eficients, molt modernes i poc pollucionants, i, a més a més, arran de mar hi ha la possibilitat d'importar carbó amb baixíssims continguts de sofre —que no són els carbons que produeixen les nostres mines—, que és un recurs que hi ha en el món, és un recurs que s'haurà d'utilitzar, si volem, diguem-ne, frenar el desenvolupament de l'energia nuclear, i, llavors, o gas en cicle combinat, o carbó importat, d'aquesta d'alta qualitat, amb les tècniques més avançades de combustió.

Aquest és el futur probable de Vandellòs I i, probablement, el de gas.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyores i senyors diputats, fins demà, a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i catorze minuts.